ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ • ГРУДЕНЬ 2015

Ліягона

Останнє свідчення президента Пекера, с. 10

Для вчителів: кращі запитання—краще навчання, с. 20

Вічний шлюб: завіт у рамках завіту, с. 24

Заспокоїти свій страх перед майбутнім, с. 34

"Подібне ще Царство Небесне до того купця, що пошукує перел добрих,

а як знайде одну дорогоцінну перлину, то йде, і все продає, що має, і купує її".

Матвій 13:45-46

Ліягона, грудень 2015

10

ПОСЛАННЯ

4 Послання Першого Президентства: Знайдіть час для Спасителя
Президент Томас С. Монсон

7 Послання візитного вчителювання: Божественні якості Ісуса Христа: співчутливий і добрий

СТАТТІ

10 Свідчення про Спасителя Ісуса Христа
Президент Бойд К. Пекер
Чоловік, який був апостолом 45 років, свідчить про Спасителя "з абсолютною переконаністю".

14 Джозеф Сміт і книга Об'явлення
Девід А. Едвардс
Чому Джозеф Сміт назвав книгу Об'явлення "однією з найясніших книг, які Бог будь-коли наказував писати"?

20 Як ставити правильні запитання у правильний спосіб
Скотт Х. Кнехт
Правильні запитання можуть великою мірою впливати на вивчення і навчання євангелії.

24 Цей новий і вічний завіт
Старійшина Маркус Б. Неш
Усі, хто дотримується умов нового і вічного завіту, отримують як нагороду мир у цьому житті й вічне життя у майбутті.

32 "Я пообіцяв Богу"
Нестор Курбело
Відданість одного члена Церкви з Еквадору стала поворотним моментом для історії Церкви в цій країні.

34 Знайдіть мир
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
Знайдіть час у цю Різдвяну пору відчути запевнення Спасителя.

РУБРИКИ

8 Ми говоримо про Христа: Дар життя і любові
Бред Оллред

38 Голоси святих останніх днів

80 До нових зустрічей: Справжнє Різдво
Президент Говард В. Хантер

НА ОБКЛАДИНЦІ
Перша сторінка обкладинки: фотоілюстрація Метью Рійера. Друга сторінка обкладинки: фотографія Патріціо Марторана/iStock/Thinkstock. Третя сторінка обкладинки: фотографія Клебхер Текс.

ДОРОСЛІЙ МОЛОДІ

48

44 Моє передчасне повернення додому з місії
Бріттані Романелло Каско
Я вірила історіям про те, як Христос зцілював хворих, і вірила, що Він зробить те саме і для мене.

48 Профілі дорослої молоді: Бути свідком Бога в Німеччині
Джустіна Мак-Кендлес
Те, що Естер розуміє, як на неї дивиться Небесний Батько, допомогло їй в стосунках з іншими людьми.

МОЛОДІ

50 Як побачити справжнє значення Різдва
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Як ми можемо відчути вдячність за Христа і поновити нашу рішучість у тому, щоб слідувати за Ним?

51 Подарунок з магазину уцінених товарів, що змінив життя
Кеану Вільямс
Відповідь на молитву в Різдвяну пору привела до вічної сім'ї

52 Новий хлопець
Метью Фліттон
Метью був майже сам у його кворумі, але невдовзі зрозумів що багатьом священикам потрібне було лише запрошення прийти.

54 Вони знали Джозефа
Познайомтеся з пророком Джозефом Смітом за допомогою спогадів тих людей, які знали його особисто.

56 Ви той, хто бере, чи той, хто дає?
Переоцініть своє бачення того, чому ви дотримуєтеся заповідей і служите в Церкві.

57 Плакат: Використовуй, або втратиш

58 Запитання і відповіді
Я відчуваю свою невідповідність бути президентом класу в Товаристві молодих жінок. Як мені стати кращим провідником?

60 Речі, які я засвоїв, будучи молодим наверненим
Старійшина Йорг Клебінгат
Постійна молитва і щоденне застосування Спокути можуть допомогти вам постійно почуватися впевненими і чистими.

64 Програма Особистий розвиток і моє сімейне дерево
Раїса Маркондес
Працюючи над своєї сімейною історією, Раїса дізналася, що вона була не єдиним членом Церкви у своїй сім'ї.

ДІТЯМ

68

65 Писання для Спенсера
Старійшина Маркус Б. Неш
Спенсер не знав, чому йому погано спалося, коли його батьки виїжджали з міста. Що було не так?

66 Урок від мого батька
Старійшина Девід А. Беднар
Батько старійшини Беднара не був членом Церкви, але незважаючи на це, він надав йому важливий урок про священство.

67 Фігурки персонажів з Писань: Книга Мормона

68 Святвечір з Кордобами
Хонні Салія Кабел Лосно
Марісіело та її сестра могли дати Кордобам на Різдво щось краще, ніж подарунки.

70 Головоломка "Відновлення"
Хейді Поелмен
Анна мала виступити в Початковому товаристві Але як вона зможе пояснити, що таке Відновлення*?*

72 Час вивчення Писань: Ісус Христос прийде знову!
Ерін Сандерсон

74 Для молодших дітей: Різдвяна історія

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: Чого ви навчилися завдяки своїм батькам?

64

ГРУДЕНЬ 2015 ТОМ 18 НОМЕР 12
ЛІЯГОНА 12572 192
Міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон, Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф
Кворум Дванадцятьох Апостолів: Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс, М. Рассел Баллард, Роберт Д. Хейлз, Джеффрі Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук, Д. Тодд Крістоффферсон, Ніл Л. Андерсен
Редактор: Джозеф В. Сітаті
Консультанти: Рендал К. Беннет, Крейг А. Кардон, Крістоффель Голден, Ларрі Р. Лоуренс, Джеймс Б. Мартіно
Головний директор: Девід Т. Вернер
Директор з питань підтримки сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон
Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг
Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон
Головний редактор: Р. Вел Джонсон
Помічник головного редактора: Раян Карр
Помічник з видавництва: Меган Верхоф
Редколегія: Бріттані Бетті, Девід Діксон, Девід А. Едвардс, Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х. Графф, Ларен Портер Гонт, Джил Хекінг, Шарлот Ларкабал, Мінді Енн Левітт, Майкл Р. Морріс, Саллі Джонсон Одекірк, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард М. Ромні, Пол Ванденберге, Марісса Віддісон
Головний директор художнього відділу: Дж. Скотт Кнудсен
Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон
Дизайнери: Дженетт Ендрюз, Фей П. Андрус, Менді М. Бентлі, С. Кімболл Ботт, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрен, Скотт М. Моой, Марк В. Робінсон, Брет Тир, К. Ніколь Уолкенхорст
Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он
Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс
Склад видавництва: Конні Боуторп Брідж, Джулі Бурдетт, Кеті Дункан, Брайан В. Джіджі, Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон, Гейл Тейт Раффферті
Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін
Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік
Відповідальний за розповсюдження: Стівен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org або звертайтеся до місцевого розподільчого центру Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас" або "дороговказ") друкується: албанською, англійською, біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською, голландською, грецькою, датською, естонською, індонезійською, ісландською, іспанською, італійською, камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською, китайською (спрощеною), латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою, норвезькою, польською, португальською, російською, румунською, самоанською, себуано, словенською, суахілі, тагальською, таїтянською, тайською, тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською, фінською, французькою, хорватською, чеською, шведською та японською мовами. (Періодичність видання різна в залежності від мови).

© 2015 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено. Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для разового некомерційного церковного або домашнього використання. Ілюстративні матеріали не можна копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: December 2015 Vol. 18 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480) Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, `P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось два приклади:

"Знайдіть мир", с. 34: Старійшина Крістоффферсон запрошує нас знайти цього Різдва час на те, щоб тихо посидіти і подумати про немовля Ісуса. Ви можете усією сім'єю прочитати цю статтю, а потім запросити дух благоговіння, прочитавши Писання, заспівавши гімни, або переглянувши Біблійні відеоматеріали (доступні на Biblevideos.org) про народження Спасителя. Потім виділіть час на те, щоб кожен міг подумати про народження Спасителя і що воно для них означає. Ви можете підготувати для присутніх можливість записати свої думки у власні щоденники чи на папір. Попросіть членів сім'ї поділитися своїми думками, якщо вони захочуть.

Різдвяне відео, Mormon.org: Подумайте про способи, у які ваша сім'я зможе використати цьогорічне різдвяне відео для того, щоб поділитися євангелією з людьми. Ви можете приготувати різдвяне пригощення, щоб поділитися ним з друзями і дати його разом з листівкою, в якій буде записана веб-адреса цього відео. Ви також можете запланувати сімейну кампанію в соціальних медіа і зазначити в цілях, з якою кількістю людей ви можете поділитися цим відео. Ще один варіант—запросити друзів подивитися це відео разом з вами.

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті **languages.lds.org.**

Відвідайте сайт **facebook.com/liahona.magazine,** щоб знайти ідеї для домашніх сімейних вечорів, допомогу у підготовці до уроків Недільної школи та матеріали, якими ви можете поділитися з друзями та сім'єю.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Вивчення Писань, *65*
Викладання, *20*
Відновлення, *70*
Вічне життя, *24*
Доброта, *7, 41, 58*
Друге пришестя, *72*
Жертвування, *8, 32, 39, 40, 43, 56, 60*
Завіти, *24*
Ісус Христос, *4, 10, 24, 34, 50, 60, 72*
Книга Мормона, *67*
Любов, *8*
Мир, *34*
Місіонерська робота, *32, 44, 48, 51, 52*
Молитва, *41, 42, 60*
Навчання, *20*
Новий Завіт, *14*
Освячення, *32*
Послух, *24, 56*
Провідництво, *58*
Різдво, *4, 8, 34, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 50, 51, 68, 72, 74, 80*
Священство, *66*
Сімейна історія, *64*
Служіння, *4, 39, 41, 56, 58, 68*
Сміт, Джозеф, *14, 54, 70*
Співчуття, *7*
Спокута, *10, 44, 60*
Таланти, *57*
Храмова робота, *42, 43, 58*
Шлюб, *24*

Президент
Томас С. Монсон

ЗНАЙДІТЬ ЧАС ДЛЯ Спасителя

Настала ще одна Різдвяна пора, а з нею й світанок нового року. Здається, що лише вчора ми святкували народження Спасителя і брали особисті зобов'язання.

Серед наших зобов'язань на цей рік, чи вирішили ми виділяти час у нашому житті і місце в нашому серці для Спасителя? Незважаючи на те, наскільки успішно ми могли виконувати це зобов'язання раніше, я впевнений, що всі ми прагнемо вдосконалюватись. Різдвяна пора---це ідеальний час для аналізу і поновлення наших зусиль.

У нашому зайнятому житті, де так багато усього змагається за нашу увагу, дуже важливо, щоб ми свідомо і віддано докладали зусилля привести Христа в наше життя і в наші домівки. І дуже важливо, щоби ми, подібно до Мудреців зі сходу, не відводили очей від Його зірки і "прибули поклонитись Йому"[1].

Протягом багатьох поколінь послання від Ісуса залишається незмінним. Петру і Андрію на берегах Галілеї Він сказав: "Ідіть за Мною"[2]. Пилип почув заклик: "Іди за Мною"[3]. Левиту, який сидів на митниці, прийшла настанова: "Іди за Мною!"[4] І ви, і я, якщо ми лише слухатимемо, почуємо це саме привабне запрошення: "Йдіть за Мною"[5].

Якщо сьогодні ми йдемо Його кроками і наслідуємо Його приклад, то матимемо можливості благословляти життя інших людей. Ісус запрошує нас віддавати себе: "Ось, Господу потрібні серце і небайдужий розум"[6].

Чи є хтось, кому ви маєте послужити у це Різдво? Чи є хтось, хто чекає, що ви прийдете?

Багато років тому на Різдво я відвідав домівку літньої вдови. Коли я був у неї, у двері подзвонили. У дверях стояв дуже зайнятий відомий лікар. Його не викликали, та він просто відчув спонукання відвідати пацієнтку, яка була самотньою.

Протягом цієї пори серця тих, хто у чомусь обмежений, прагнуть і жадають, щоб їх відвідали на Різдво. Якось на Різдво, відвідуючи центр догляду за літніми й хворими людьми, я сидів і розмовляв з п'ятьма літніми жінками, найстаршій з яких був 101 рік. Вона була сліпою, однак упізнала мій голос.

"Єпископе, ви трохи спізнилися цього року!,—сказала вона.— Я думала, що ви вже не прийдете".

Ми чудово провели час разом. Одна пацієнтка, однак, з нетерпінням вдивлялася у вікно і знову й знову повторювала: "Я знаю, що мій хлопчик прийде відвідати мене сьогодні". Я хотів знати, чи прийде він, бо бували й інші Різдва, коли він так і не приходив.

Цього року ще є час простягнути руку допомоги, діяти з люблячим серцем і небайдужим духом— іншими словами, наслідувати приклад, який показав наш Спаситель, і служити так, як служив би нам Він.

Служачи Йому, ми не втратимо нашої нагоди, як це сталося з господарем заїзду у давнину[7], щоб виділити час для Нього в нашому житті, і місце для Нього в наших серцях.

Чи можемо ми осягнути величне обіцяння, що міститься в посланні ангела, яке він проголосив пастухам у полі: "Благовіщу вам радість велику. … Бо сьогодні … народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь"[8]?

Обмінюючись подарунками на Різдво, давайте пам'ятати, цінувати і приймати той найвеличніший дар з усіх—дар нашого Спасителя і Викупителя,—щоб ми могли мати вічне життя.

"Бо яка користь людині від дару, який дарується їй, якщо вона не приймає дар? Ось, вона не радіє ні від того, що дається їй, ні тому, хто є подавцем дару"[9].

Давайте наслідувати Його, служити Йому, шанувати Його і отримувати у своєму житті Його дари для нас, щоб ми могли бути, за словами батька Легія, "оточен[і] навіки руками Його любові"[10]. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Матвій 2:2.
2. Матвій 4:19.
3. Іван 1:43.
4. Матвій 9:9.
5. Учення і Завіти 38:22.
6. Учення і Завіти 64:34.
7. Див. Лука 2:7.
8. Лука 2:10–11
9. Учення і Завіти 88:33.
10. 2 Нефій 1:15.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Президент Монсон закликає нас "віддано і свідомо докладати зусилля привести Христа в наше життя і в наші домівки". Можна обговорити з тими, кого навчаєте, як вони можуть докладати це свідоме зусилля індивідуально і сім'єю. Ви можете попросити їх подумати про конкретну людину або сім'ю, кого вони можуть відвідати або кому можуть послужити в це Різдво. "Цього року ще є час простягнути руку допомоги, діяти з люблячим серцем і небайдужим духом".

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ ДЕВІДА СТОКЕРА

Шляхи служіння в Різдвяну пору

Президент Монсон, особливо в Різдвяну пору, приділяє час відвідуванню літніх людей і тих, які знаходяться в центрах догляду за хворими людьми. Він зазначив, що там є щасливі люди, оскільки їх відвідують, а є й ті, які лише марно сподіваються, що їх відвідають. Є люди, які чекають, що хтось відвідає їх—можливо цього Різдва, *ви* можете бути тим, хто зробить це.

Далі наведено перелік лише кількох шляхів, як ви можете допомогти, щоб жодна людина не відчувала себе самотньою цього Різдва. Ви можете подумати і про інші шляхи, як ви можете допомогти у своїй громаді в цю пору. "Чи є людина, яка чекає на вас?"

- Зробіть різдвяні листівки, щоб надіслати їх місіонерам і самотнім та літнім членами вашого приходу або вашої філії.
- Послужіть волонтером у місцевій організації громади.
- Подаруйте вашим друзям і сусідам примірники Книги Мормона в якості різдвяних подарунків.
- Відвідайте літніх людей з вашого приходу або вашої сім'ї.
- Приготуйте пригощення, щоб роздати своїм сусідам.

Щоб знайти інші ідеї щодо того, як ви можете служити у своїй громаді, перейдіть за посиланням: lds.org/topics/humanitarian-service/help.

Іди за світлом

Коли Ісус народився, мудреці принесли Йому дари. Щоб знайти Його, вони пішли за новою яскравою зіркою, що з'явилася в небі.

Знайди дорогу до Ісуса. А які дари ти можеш Йому принести?

ІЛЮСТРАЦІЯ КЕЙЛЕЙ ДЖОЛЛІ

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння божественних якостей Спасителя збільшить вашу віру в Нього і благословить тих, про кого ви піклуєтеся як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті ***reliefsociety.lds.org****.*

Божественні якості Ісуса Христа: співчутливий і добрий

Це одне з серії послань візитного вчителювання, де розповідається про божественні якості Спасителя.

ДОЧКА ЯІРА, ХУДОЖНИК УЛСОН ОНГ

"У Писаннях слово співчуття має буквальне значення "переживати разом". Це також означає "виявляти іншим розуміння, жаль і милість"[1].

"Ісус дав нам багато прикладів співчутливої турботи,—сказав Президент Томас С. Монсон.— Немічний чоловік біля купелі у Віфесді, жінка, схоплена в перелюбі, жінка біля Якової криниці, донька Яіра, Лазар, брат Марії та Марфи—кожен з них уособлював постраждалого на дорозі до Єрихона. Кожному була потрібна допомога.

Немічному у Віфесді Ісус сказав: "Уставай, візьми ложе своє—та й ходи!" Грішна жінка отримала пораду: "Іди собі, але більш не гріши!" Щоб допомогти тій, яка прийшла набрати води, Він відкрив криницю води, що "ллється у вічне життя". Померлій доньці Яіра був наказ: "Дівчатко, кажу тобі—встань!" Вже похованому Лазарю наказано—"Вийди сюди!"

Спаситель завжди проявляв безмежне співчуття. … Давайте відкриємо двері нашого серця, щоб Він—живий приклад істинного співчуття—міг увійти"[2].

Додаткові уривки з Писань

Псалми 145:8; Захарій 7:9; 1 Петра 3:8; Мосія 15:1, 9; 3 Нефій 17:5–7

Поміркуйте над цим

Кого ви можете благословити своїм співчуттям?

ПОСИЛАННЯ:

1. Путівник по Писаннях, "Співчуття".
2. Томас С. Монсон, "Дар співчуття", *Ліягона,* бер. 2007, сс. 4–5, 8.
3. Лінда Ш. Рівз, "Господь вас не забув", *Ліягона,* лист. 2012, с. 120.
4. Лінда Ш. Рівз, "Господь вас не забув", с. 118.
5. Лінда С. Рівз, "Господь вас не забув", с. 120.

Віра, сім'я, допомога

З Писань

"Ми з чоловіком стояли на колінах біля нашої 17-річної доньки і благали в молитві, щоб вона жила,—розповідала Лінда Ш. Рівз, другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги.— Відповідь була—ні, але … ми пізнали, що [Спаситель] має до нас співчуття у наших стражданнях"[3].

"Одна з моїх улюблених історій із життя Спасителя—це історія про Лазаря. В Писаннях сказано, що "Ісус любив Марту, … сестру її [Марію], і [їхнього брата] Лазаря"[4]. Коли Лазар захворів, Ісуса про це повідомили, але коли Він прийшов, Лазар уже помер. Марія підбігла до Ісуса, впала до Його ніг і заплакала. Коли Ісус побачив, що Марія плаче, то "в дусі розжалобився … і закапали сльози Ісусові…" (Іван 11:33, 35).

"Це наш обов'язок. Ми маємо самі відчути і побачити і потім допомогти усім дітям Небесного Батька відчути і побачити і знати, що наш Спаситель узяв на Себе не лише усі наші гріхи, але також наші болі, страждання і лиха, щоб Він міг знати, що ми відчуваємо, і як утішити нас"[5].

ДАР ЖИТТЯ І ЛЮБОВІ

Бред Олред

Мамин подарунок показав нам справжнє значення Різдва.

Мій дядько Ед завжди мав вражаючу любов до життя. На жаль, на додачу до цього у нього були дуже хворі нирки. Упродовж кількох років Ед долав ниркову недостатність за допомогою діалізу. Процедури були болісними і проводилися часто. Кожен сеанс виснажував його все більше і більше, і восени 1995 року здавалося, що залишилася лише оболонка від його, колись енергійної, особистості.

Зрештою лікарі сказали Еду, що якщо невдовзі він не знайде нову нирку, його тіло не протримається довго. Хоча потрібна лише одна нирка для підтримування життєдіяльності, Ед не хотів просити нікого пожертвувати своїм органом через ризик, який неминуче тягне за собою будь-яка операція. Але не було вибору. Кілька близьких друзів та членів сім'ї пройшли тестування, щоб з'ясувати, чи підійдуть їхні нирки. Виявилося, що є лише одна людина, яка повністю відповідає всім вимогам: сестра Еда—Дотті,—моя мама.

7 грудня багато друзів і членів сім'ї Еда об'єдналися в пості та молитві за нього і за Дотті. Хірурги, які виконували операцію, були братами-близнюками. Ще більш цікавим є той факт, що один з них пожертвував своєю ниркою заради іншого. Ед і моя мама були вражені, коли дізналися, що під час кожної операції ці два лікарі робили все, що було в їхніх силах, а потім схиляли голови і покладалися на волю Господа.

У день проведення операції один з лікарів видалив нирку у моєї мами. Поки він її зашивав, його брат акуратно вживив пожертвувану нирку в тіло Еда.

Операція пройшла успішно, але тепер залишалося чекати, чи прийме тіло Еда нову нирку. Антитіла у його імунній системі пригнічували, аби збільшити шанси на виживання, тож Еда мали тримати відокремлено у відділі інтенсивної терапії, щоб захистити його від вірусів. Навіть після виписки з лікарні він мав триматися подалі від усіх, крім найближчих членів сім'ї. Але напередодні Різдва Ед отримав особливий дозвіл прийти на святкування Святвечора в домі моїх дідуся і бабусі.

Одягнувши маску, Ед увійшов до кімнати, відразу ж підійшов до Дотті і міцно її обійняв. Поки вони так стояли, обнявшись, ніхто в домі не міг стримати сліз. Кожен відчував любов, яку вони випромінювали. Сестра вистраждала заради того, щоб дати своєму братові дар життя.

"Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне.

Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся".

Іван 3:16–17

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ ДЖОНА ЛЮКА; ФОТОГРАФІЯ MARIDAV/ISTOCK/THINKSTOCK

То був дар любові, дар жертви, дар, який він не міг зробити собі сам.

Коли я на них дивився, відчуваючи, що по щоках котяться сльози, мені раптом прийшла думка: це може бути схожим на зустріч зі Спасителем лицем до лиця. Він зробив для нас те, що ми не спроможні зробити самі для себе. Лише Він, будучи божественним, зміг знести жертву настільки велику, що задовольнила закон справедливості. І лише Він, будучи досконалим, був гідним викупити гріхи всіх людей, аби закон милості поширювався на всіх, хто прийме Його, як Спасителя.

Поки я роздумував над цим, то взяв на себе зобов'язання робити все, що в змозі, аби показувати свою вдячність за Спасителя і Його жертву. Я буду намагатися жити все життя так, як личить послідовнику Христа, аби бути гідним увійти в Його присутність, обняти Його і особисто подякувати за те, що Він мене любить настільки, що приніс Себе в жертву. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ДІЛИТИСЯ ДАРАМИ

Що означає для вас сповнена любові жертва Господа?

Хто може скористатися даром Спасителевої любові?

З ким ви можете поділитися євангелією, звернутися з посланням надії або розділити радість цієї пори?

Президент
Бойд К. Пекер
(1924–2015)
Президент Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

Свідчення про Спасителя ІСУСА ХРИСТА

Упродовж 54 років у якості генерального авторитета і 45 років у якості апостола, особливого свідка "імені Христа в усьому світі" (УЗ 107:23), президент Пекер смиренно складав таке свідчення. Незадовго до своєї смерті, яка сталася 3 липня 2015 року, Президент Пекер звернувся з проханням опублікувати в Ліягоні *наступні уривки з його висловлювань. Завдяки духу Різдва в них ще більше відчувається його свідчення і любов до Спасителя Ісуса Христа.*

Я люблю Господа

"Я люблю Різдво. О Різдвяній порі відчувається Дух. Він сходить на світ—не лише на членів Церкви, але на весь світ—як свідчення того, що Ісус є Христос. … Як служитель Господа, як один з Дванадцятьох, я знаю, що Ісус є Христос. …

Я люблю Господа. Я люблю Його роботу. Я люблю Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів і свідчу про Нього, Хто є нашим Господарем і нашим Другом"[1].

Про Нього я свідчу

"Певні речі є надто священними, щоб їх обговорювати. …

Насправді вони не секретні, а священні; вони не призначаються для того, щоб їх обговорювати, але для того, щоб їх плекати, захищати і ставитися до них з найглибшим благоговінням.

Я прийшов до розуміння того, що мав на увазі пророк Алма:

"… Багатьом дано знати таємниці Бога; проте їм суворо наказано, щоб вони не передавали це, тільки відповідно до тієї частини Його слова, яку Він дав дітям людським, відповідно до уваги і старанності, яку вони приділяють Йому.

І тому той, хто закам'яніє серцем своїм, той отримає меншу частину слова; а той, хто не закам'яніє серцем своїм, тому дано більшу частину слова, до тих пір дано йому пізнавати таємниці Бога, доки він не пізнає їх у повноті" (Алма 12:9–10). …

І тепер так само, як і ви, я намагаюся зрозуміти, чому таку людину, як я, було

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ХРИСТОС І МАЛА ДИТИНА*, ХУДОЖНИК КАРЛ ГЕНРІХ БЛОХ

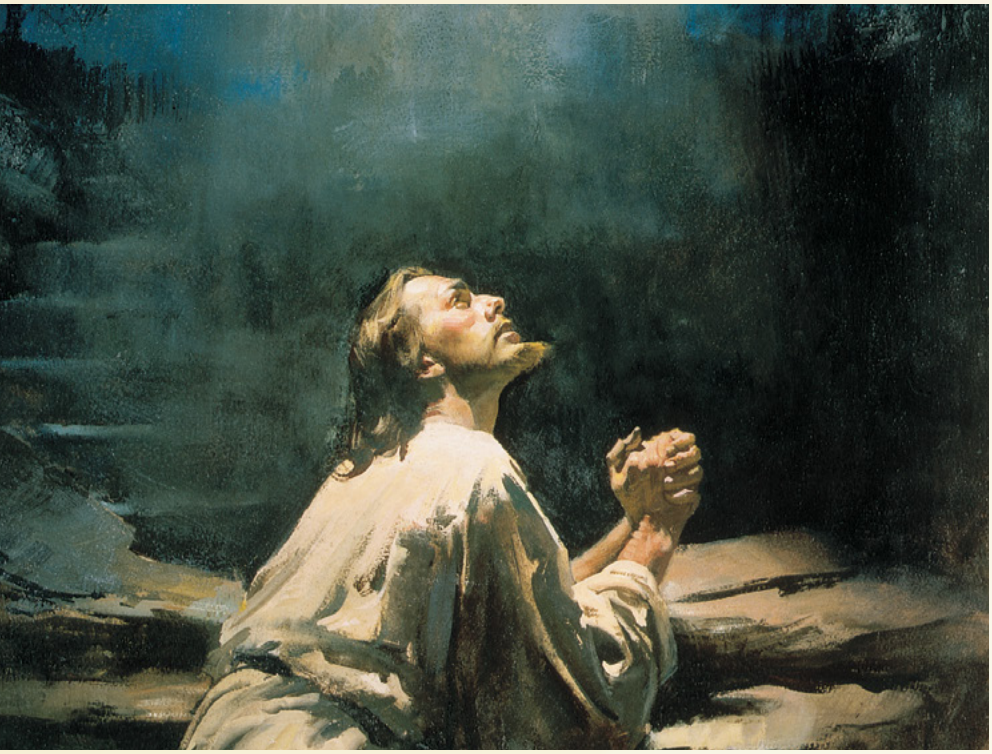

покликано до святого апостольства. Є так багато вимог, яким я не відповідаю. Мені багато чого бракує в моїх зусиллях, спрямованих на служіння. Коли я про це розмірковував, то на думку спало лише одне, одна якість, яка може пояснювати все, і вона полягає в тому, що я маю *це* свідчення.

Я проголошую вам, що я знаю, що Ісус є Христос. Я знаю, що Він живе. Він народився у середині часів. Він навчав Своєї євангелії, Його судили і розп'яли. Він воскрес на третій день. Він був первістком серед воскреслих. Він має тіло з плоті й кісток. Про це я свідчу. Я Його свідок"[2].

Він прийняв покарання

"До Розп'яття і після нього багато людей добровільно віддавали своє життя у безкорисливому акті героїзму. Але жоден з них не проходив через те, що витерпів Христос. На Ньому лежав тягар усіх людських гріхів, усіх людських провин. А на іншій чаші терезів лежала Спокута. Завдяки цьому добровільному акту милість і справедливість примирилися, вічний закон було дотримано і було досягнуто того посередництва, без якого смертна людина не могла бути викуплена.

Він з власної волі прийняв покарання за всіх людей, за все їхнє злочестя і порочність, брутальність, аморальність, розбещеність і занепад, схильність до згубних звичок, вбивства, тортур і терору—за все, що було або ще буде на цій землі. Обравши це, Він відчув неймовірну силу злого того, хто не міг отримати тіла й не підвладний смерті. То була Гефсиманія!

Ми не знаємо, як було здійснено Спокуту. Жодний зі смертних не бачив, як зло відійшло і ганебно заховалося перед Світлом тієї чистої істоти. Жодне злочестя не зможе подолати Світла. Коли те, що мало бути здійснено, було здійснено—викуп було сплачено. Смерть і пекло більше не мали прав на тих, хто кається. Нарешті люди стали вільними. Потім кожна душа, яка колись жила, могла прийняти рішення доторкнутися до того Світла і бути викупленою.

Завдяки цій нескінченній жертві, "завдяки [цій] спокуті Христа все людство може бути спасенним через послушність законам і обрядам євангелії" (Уложення віри 1:3)"[3].

Взірцевий Учитель

"У своїх зусиллях навчати Його євангелії я прийшов до пізнання Його, Ісуса Христа, Сина Божого, Єдинонародженого від Батька. Я благоговійно стою перед Ним з глибокою повагою за те, чого Він навчав, і з глибокою повагою до того, як Він навчав. Було б добре, якби всі ми прагнули навчати так, як Він навчав. Було б добре, якби всі ми прагнули бути такими, як Він. Він був не просто вчителем; Він був взірцевим учителем"[4].

Істина, яку обов'язково треба знати

"Як смертні особи, ми не можемо, а насправді не здатні, повністю зрозуміти *як* Спаситель здійснив Свою викупительну жертву. Але зараз те, *як* це було, не є настільки важливим у порівнянні з тим, *чому* Він страждав. Чому Він зробив це для вас, для мене, для всіх людей? Він зробив це через любов до Бога Батька і до всіх людей. "Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх" (Іван 15:13).

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *НЕ МОЯ, А ТОВА НЕХАЙ СТАНЕТЬСЯ ВОЛЯ*, ХУДОЖНИК ГАРРІ АНДЕРСОН

У Гефсиманії Христос відійшов від Своїх апостолів, щоб помолитися. Ми не в змозі усвідомити, що там відбувалося! Але ми точно знаємо, що Він здійснив Спокуту. Він добровільно взяв на Себе помилки, гріхи і провини, сумніви і страхи всього світу. Він відстраждав за нас, щоб нам не страждати. Багато смертних людей перестраждали тортури і померли болісною, страшною смертю. Але Його муки перевищили все це. …

Його страждання відрізнялися від усіх, що були до того або після того, оскільки Він узяв на Себе всі покарання, які будь-коли накладалися на людську сім'ю.

В усіх анналах людської історії був відомий лише Один, Хто був абсолютно безгрішним і Хто був гідний понести відповідальність за гріхи та провини всіх людей та пережити біль, без якого їх сплатити було неможливо.

Тільки уявіть собі! У Нього не було боргу, який слід було сплатити. Він не вчинив жодної провини. Однак Він пережив усе: усю вину, скорботи і смуток, біль і приниження, всі розумові, емоційні та фізичні страждання, відомі людям. В усіх анналах людської історії був відомий лише Один, Хто був абсолютно безгрішним і Хто був гідний понести відповідальність за гріхи та провини всіх людей та пережити біль, без якого їх сплатити було неможливо.

Він віддав Своє життя і по суті сказав наступне: "Бо це Я беру на Себе гріхи людей світу" (Мосія 26:23). Його розп'яли; Він помер. Вони не могли забрати Його життя. Він погодився померти. …

Якщо ви спіткнулися або на якийсь час збилися з дороги, якщо ви відчуваєте, що знаходитеся у неволі супротивника, ви можете рухатися вперед з вірою і більше не блукати світом туди і сюди. Є ті, хто готові привести вас назад до миру і безпеки. Навіть благодать Божа, як обіцяно про це в Писаннях, приходить "після всього, що ми можемо зробити" (2 Нефій 25:23). На мою думку, сама можливість цього є тією істиною, яку найбільше варто знати.

Я обіцяю, що яскравий ранок прощення настане. Тоді "мир Божий, що вищий від усякого розуму" (Филип'янам 4:7), знову прийде у ваше життя. Це буде подібно сходу сонця, і ви, і Він "не буд[ете] вже згадувати [вашого] гріха" (Єремія 31:34). І як ви зрозумієте, що ця мить настала? Ви зрозумієте! (Див. Мосія 4:1–3)"[5].

Моє свідчення

"Після всіх років, які я прожив, навчав і служив, після мільйонів миль, які я подолав, подорожуючи по всьому світу, маючи весь мій досвід, я хочу поділитися однією великою істиною. Це моє свідчення про Спасителя Ісуса Христа.

Джозеф Сміт і Сідні Рігдон записали після однієї священної події наступне:

"І тепер, після багатьох свідчень, які було дано про Нього, ось свідчення, останнє з усіх, яке ми даємо про Нього: Що Він живе!

Бо ми бачили Його" (УЗ 76:22–23).

Їхні слова—мої слова"[6].

"У мене був величезний привілей мати змогу упродовж усього життя складати особливе свідчення, що Ісус є Христос, Син Божий. Я свідчу з повним смиренням, але з цілковитою впевненістю, що Він є Єдинонародженим від Батька. Це—Його Церква, Він головує над нею і скеровує цю роботу. Він—наш Викупитель. Я знаю, що Він живий, і я знаю Його. Про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь"[7]. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. "Our Witness of the Lord", General Authority training, Dec. 5, 1974.
2. "The Spirit Beareth Record", *Ensign,* June 1971, 87, 88.
3. "Хто такий Ісус Христос?", *Ліягона,* бер. 2008 р., с. 15.
4. *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), 337.
5. "Спасителева безкорислива і священна жертва", *Ліягона,* квіт. 2015, сс. 37–38; див. також "Про що найбільше варто знати", духовний вечір церковної системи освіти, 6 лист., 2011 р.
6. "Свідчення", *Ліягона,* трав. 2014, с. 97.
7. Президент Пекер написав це останнє свідчення перед своєю смертю.

ДЖОЗЕФ СМІТ
І КНИГА ОБ'ЯВЛЕННЯ

Пророк Джозеф Сміт допоміг розвіяти певну таємничість, притаманну книзі Об'явлення, і показав, як вона стосується наших днів.

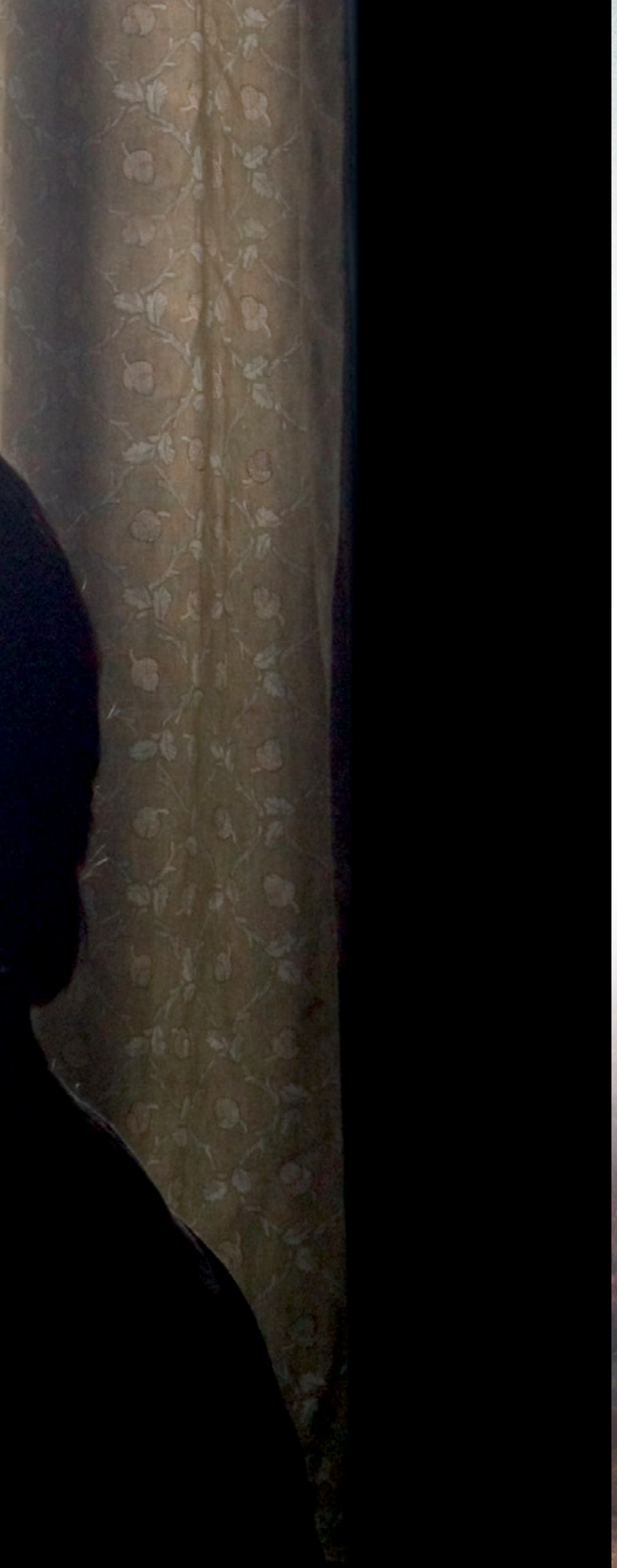

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ КРІСТИНИ СМІТ; *ІВАН НА ПАТМОСІ*, ХУДОЖНИК МАРК СТЕЙНЕР © PROVIDENCE COLLECTION

Девід А. Едвардс
Співробітник редакції церковних журналів

Книга Об'явлення була написана у першому столітті від Р.Х., але вона була останньою книгою Нового Завіту, яка була прийнята в якості канонічної (офіційної книги Писань). Деякі християнські вчені у наступні століття ставили під сумнів її авторство, не погоджувалися з деякими її вченнями (наприклад, з її вченням про Тисячоліття або її вченням, що людей судитимуть відповідно до їхніх вчинків), та визнали її посилання на Старий Завіт і описання видінь надто дивними і такими, що значно відрізняються від інших текстів Нового Завіту.

Але певні незаперечні факти стали причиною загального прийняття книги. Наприклад, багато з перших християнських авторів згадували книгу Об'явлення, приписуючи її авторство апостолу Івану, і широко й схвально цитували її у своїх трудах. Кілька інших книг, чия канонічність не оспорювалася, не могли похвалитися таким свідченням.

До початку 19-го століття, коли Бог покликав Джозефа Сміта в якості пророка відновлення,

Завдяки Джозефу Сміту ми знаємо, що Нефій дізнався, що Івана Богослова було призначено і висвячено наперед, щоб записувати видіння останніх днів, які зараз знаходяться у книзі Об'явлення (див. 1 Нефій 14:19–29).

книга Об'явлення була включена майже в усі версії Біблії і широко читалася. Образи видіння Івана запалили уяву людей і породили багато різних інтерпретацій, що продовжується і сьогодні.

Як пророк розподілу повноти часів Джозеф Сміт був в унікальному становищі, щоб пролити світло на книгу Об'явлення і допомогти зробити її менш страхаючою в очах тих, хто її читає і хоче зрозуміти. Він зробив це принаймні у два способи: (1) він пояснив конкретні частини книги Об'явлення і розширив її загальний контекст, та (2) позбавив її містичності.

Пояснення і розширення

Найкращий приклад пояснення книги Об'явлення, даного Джозефом Смітом, знаходиться в Учення і Завітах 77. Отримане у березні 1832 року, це одкровення складається з питань та відповідей стосовно конкретних віршів у книзі Об'явлення, розділи 4–11. Пророк сказав, що це пояснення було відкрите йому, коли він займався натхненним перекладом Біблії (див. УЗ 77, вступ до розділу).

Запитання є досить прямими і мають на меті просто з'ясувати: "Що це означає?" і "Коли це станеться?" Відповіді також прямі, хоч і не завжди вичерпні. Відповіді, які шукав і отримав пророк Джозеф Сміт, відкидають різні гіпотетичні тлумачення, і в основному допомагають нам бачити, як видіння Івана стосується роботи останніх днів.

Наприклад, це одкровення допомагає нам бачити, що описані Іваном сім печаток у книзі, починаючи з 5 розділу книги Об'явлення, представляють сім основних періодів часу в історії землі, і що останні дві печатки стосуються наших днів і майбутнього (див. УЗ 77:6–7), пояснюючи нам, чому видіння Івана набагато більше уваги приділяє шостій і сьомій печаткам. Одкровення Джозефа Сміта продовжує пояснювати, як деякі особи в шостій печатці (чотири ангели і 144000 слуг, запечатаних з колін ізраїлевих) пов'язані з роботою Відновлення і збирання в останні дні (див. УЗ 77:9–11).

Це одкровення-пояснення, звичайно ж, не було єдиним внеском пророка Джозефа Сміта в наше розуміння книги Об'явлення з його перекладу Біблії. Під час роботи, іноді він отримував натхнення просто подати текст більш ясно[1], але часто він також отримував натхнення додати або змінити текст, щоб установити зв'язок з іншими Писаннями, аби вони підкріплювали одне одного[2]. Тоді виявляється, що частково метою роботи Джозефа Сміта з Біблією було поєднати ці загальні теми в різних книгах Писань, щоб представити єдину картину вчень і пророцтв, і книга Об'явлення не є винятком.

Крім того, в інших одкровеннях і перекладах Джозеф Сміт краще пояснив контекст книги Об'явлення, показавши, що вона наслідує модель панорамних видінь, які різні пророки отримували протягом багатьох століть. З Книги Мормона і Дорогоцінної Перлини ми дізнаємося, що Нефій, брат Яреда, Мойсей та Енох, всі вони мали подібні видіння, в яких була явлена вся історія людства, включаючи кінець світу. Ми також дізнаємося, що хоч цим, іншим пророкам, і був показаний кінець світу, їм було заборонено розповідати про це світові, оскільки Іван був висвячений наперед, щоб написати про це (див. 1 Нефій 14:25–26). Отже, Книга Мормона, яка з'явилася через пророка Джозефа Сміта, навчає нас, що нам потрібно було отримати описання подій, які передують Другому

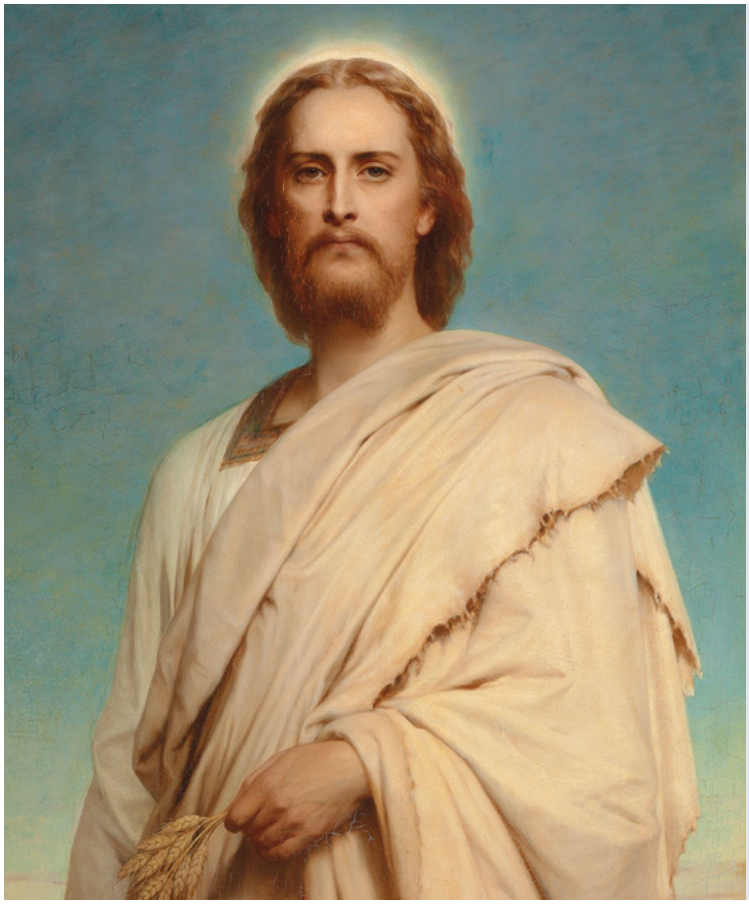

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ ОДКРОВЕННЯ СВЯТОГО ІВАНА БОЖЕСТВЕННОГО, ХУДОЖНИК ПОЛ МАНН; ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ХРИСТОС НИВИ*, ХУДОЖНИК ТОМАС ФРЕНСІС ДІКСІ

ОДНА З НАЙУЛЮБЛЕНІШИХ ЦИТАТ ДЖОЗЕФА СМІТА З КНИГИ ОБ'ЯВЛЕННЯ

"Засвідчення Ісусове,—то дух пророцтва" (Об'явлення 19:10).

Це твердження ангела Іванові часто повторював пророк Джозеф Сміт. Це ключ до розуміння природи свідчення, а також потреби у пророцтві й одкровенні в Церкві і в нашому особистому житті. Наприклад, Джозеф Сміт казав:

"Спасіння не може прийти без одкровення; будь-кому даремно священнослужити без нього. Жодна людина не є служителем Ісуса Христа, не будучи пророком. Жодна людина не може бути служителем Ісуса Христа, якщо вона не має свідчення про Ісуса, а це є духом пророцтва" (*Учення Президентів Церкви, Джозеф Сміт,* с. 196).

пришестю Ісуса Христа, від Івана, і що воно варте того, щоб ми досліджували його.

Завдяки такому додатковому світлу, відкритому через Джозефа Сміта, ми краще можемо бачити загальну тему книги Об'явлення: що "буде остаточний тріумф на цій землі Бога над дияволом; вічна перемога добра над злом, святих над тими, хто переслідував їх, царства Бога над царствами людей і Сатани. … Перемога [буде] здобута через Ісуса Христа"[3]. Крім того, Джозеф Сміт наголошував, що послання книги Об'явлення зосереджене на Ісусі Христі, як на осередку нашої надії, і навчає нас, що, залишаючись вірними Йому і Його роботі в останні дні, ми можемо подолати світ.

Позбавлення містичності

На конференції Церкви, 8 квітня 1843 року, пророк Джозеф Сміт сказав: "Книга Об'явлення є однією з найясніших книг, які Бог будь-коли наказував писати"[4]. Ці слова можливо вразили слухачів, оскільки вони абсолютно суперечили їхньому власному досвіду. То, що ж мав на увазі пророк, коли казав це?

Хоча Джозеф Сміт дійсно розкрив деякі таємниці книги Об'явлення, у цьому зверненні він також, здається, мав на меті позбавити її містичності. Він зробив це, показавши, що таємнича образність книги не завжди настільки таємна, наскільки нам може здаватися, і що незрозуміла образність Писань не обов'язково робить їх важливішими або більш значущими для нас.

Наприклад, в іншому місці свого звернення Джозеф Сміт довів, що уважне читання книги Об'явлення може звузити коло допустимих тлумачень. Він зазначив, що перші три розділи книги стосуються Іванових днів, і того, "що незабаром статися має" (Об'явлення 1:1), і, що решта книги стосується того, "що статися має по цьому!" (Об'явлення 4:1), або після днів Івана[5]. Застосувавши певні обмеження щодо того, чого може стосуватися образність в цих частинах книги, ці часові рамки роблять їх менш містичними.

Крім того, Джозеф Сміт навчав, що іноді тварина —це лише тварина. Він пояснив, що коли Іван сказав, що бачив тварин на небесах (див. Об'явлення 4:6), то те, що він справді бачив, були … тварини на небесах.

Дещо ми знаємо про

КНИГУ ОБ'ЯВЛЕННЯ *завдяки* ДЖОЗЕФУ СМІТУ

Завдяки додатковому світлу, яке було відкрите через Джозефа Сміта, ми можемо краще розуміти тему перемоги Христа і Його святих над дияволом і світом, розкриту в книзі Об'явлення.

Після того як сьома печатка буде відкрита, Христос повернеться і злочестивих буде знищено.

Землю буде очищено і почнеться Тисячоліття *(див. УЗ 88:89–110).*

ОБ'ЯВЛЕННЯ 20:2

1 НЕФІЙ 22:26

Сатану буде зв'язано на період Тисячоліття "через праведність [Христового] народу".

ОБ'ЯВЛЕННЯ 7:1–8

УЗ 77:8–11

Чотири ангели і 144000 слуг, запечатаних з колін Ізраїлевих, пов'язані з роботою Відновлення і збирання в останні дні.

ВОСКРЕСІННЯ

ВІДНОВЛЕННЯ

ВІДСТУПНИЦТВО

ОБ'ЯВЛЕННЯ 12:4, 7–9

УЗ 29:36–37; 76:25–29

Видіння Івана коротко посилається на доземну війну на небесах, щоб наголосити на постійній війні на землі між силами Бога і Сатани.

ОБ'ЯВЛЕННЯ 5–8

УЗ 77:6–7, 12

Сім печаток представляють сім періодів часу. Останні дві стосуються наших днів і майбутнього.

"Земля минеться, наче в огні" *(див. УЗ 43:32–33).*

ОБ'ЯВЛЕННЯ 20:5

УЗ 76:81-85

Ті, кого не буде воскрешено до кінця Тисячоліття, є тими, хто успадкує телестіальне царство.

"І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сходив із неба від Бога" *(Об'явлення 21:2).* ***Це могло стосуватися повернення міста Еноха*** *(див. Мойсей 7:63).*

ОБ'ЯВЛЕННЯ 20:11–13

УЗ 128:6–7

Книги (на землі і на небесах), за якими людей буде суджено згідно з їхніми вчинками, включають в себе записи, які стосуються спасіння померлих.

ОБ'ЯВЛЕННЯ 17:5.

1 НЕФІЙ 13:6; 14:10

Те, що Іван називає "Великий Вавилон, —мати розпусти й гидоти", є церквою диявола. Ця церква охоплює всі сили, які протистоять Ісусу Христу, Його євангелії і Його Церкві, бо є лише дві церкви: Церква Агнця Божого і церква диявола.

ДЖОЗЕФ СМІТ З ЛЮБ'ЯЗНОГО ДОЗВОЛУ COMMUNITY OF CHRIST ARCHIVES, ІНДЕПЕНДЕНС, ШТАТ МІССУРІ, КОПІЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО; *ІВАН НА ПАТМОСІ БАЧИТЬ СВЯТЕ МІСТО* © PROVIDENCE COLLECTION; ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ДРУГЕ ПРИШЕСТЯ*, ХУДОЖНИК ГЕРІ АНДЕРСЕН; ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ПЕРШЕ ВИДІННЯ*, ХУДОЖНИК ДЕЛ ПАРСОН; ІНШІ ЗОБРАЖЕННЯ © ISTOCK/THINKSTOCK

Таким чином пророк продемонстрував, що принаймні дещо з описаного Іваном в його видіннях, є буквальним, у той час, як інше є метафорою[6]. Він також пояснив принцип, який стосувався таких образів:

"Коли Бог дає видіння образу або тварини, або будь-якої особи, Він завжди бере на себе відповідальність дати одкровення або тлумачення їх значення, бо в іншому випадку, ми не несемо відповідальності або не маємо обов'язку вірити в це. Не бійтеся, що ви будете прокляті через незнання значення щодо видіння чи образу, якщо Бог не дав одкровення або тлумачення стосовно цього предмета"[7].

Знання тлумачення кожної деталі таємничих видінь не є першорядним у нашому вивченні Писань. Таємниці метафоричної мови пророків—це не те саме, що таємниці Бога, що даються людині, яка "розкаюється, і діє згідно з вірою, і творить добрі діла, і молиться постійно й безупинно" (Алма 26:22).

Позбавивши книгу Об'явлення містичності, пророк усунув потенційну плутанину у вагоміших питаннях євангелії Ісуса Христа. Звичайно, видіння Івана дає нам важливу інформацію про останні дні: Відступництво і Відновлення, Друге пришестя Ісуса Христа, Його перемога над дияволом, Його тисячолітнє правління та Воскресіння й Останній суд. Ці речі можуть допомогти нам у нашому прагненні знайти істину і виконувати волю Господа. Але, якщо ми зациклимося на окремому тлумаченні образу, описаному у тому видінні, ми можемо знехтувати речами, які є найбільш важливими[8].

Вивчаючи книгу Об'явлення і користуючись чудовим світлом, пролитим на неї через пророка Джозефа Сміта, ми можемо бачити, де знаходимося у величному масштабі історії світу і Божих справ з Його дітьми. Знаючи це, ми можемо бачити важливість нашого особистого свідчення про Ісуса Христа і повного залучення до Його роботи в останні дні. Тоді ми можемо подолати світ і разом з Христом успадкувати все від Батька (див. Об'явлення 3:21; 21:7). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див., наприклад, Об'явлення 2:1.
2. Наприклад, у викладі Джозефа Сміта Об'явлення 1:7 (в додатку до Біблії Короля Джеймса англійською мовою) сказано: "Ото Він *із* хмарами йде *з десятьма тисячами Своїх святих у царстві, зодягнених у славу Його Отця*. І побачить Його кожне око, і ті, що Його прокололи були, і всі племена землі будуть плакати за Ним". Слова додані Джозефом Смітом (виділені курсивом) поєднують цей вірш з іншими вченнями з Писань про Друге пришестя Христа—наприклад, Матвій 16:27 ("у славі Свого Отця") і Юди 1:14 ("десятками тисяч святих").
3. Bible Dictionary, "Revelation of John".
4. *History of the Church,* 5:342.
5. Звичайно, як і знав Джозеф Сміт, перші п'ять з семи печаток стосуються минулих подій, але їхня ціль наголосити на темі мети або кінцевої точки історії людства, кульмінацією якої є події, що ведуть до Другого пришестя і простягаються в майбутнє, далеко за дні Івана.
6. У цьому конкретному прикладі про самих тварин йдеться у буквальному значенні, і вони представляють чотири окремі тварини, хоч *описання* їх Іваном містить фігуральні елементи (багато очей і крила), які зображують їхні абстрактні якості, а не їхню зовнішність (див. Об'явлення 4:6–8; УЗ 77:4).
7. *History of the Church,* 5:343.
8. Очевидно, що Джозеф Сміт відчував, що це стосувалося особливо місіонерів. Він сказав: "О ви, старійшини Ізраїля, прислухайтеся до мого голосу; і коли вас посилають у світ проповідувати, кажіть ті речі, сказати які вас послано; проповідуйте і волайте голосно: "Покайтеся, бо царство небесне поруч; покайтеся і увіруйте в євангелію". Проголошуйте перші принципи і дайте спокій таємницям, щоб вас не повалили. Ніколи не чіпайте того, що стосується видінь про тварин, і тем, які ви не розумієте" (*Учення Президентів Церкви, Джозеф Сміт,* с. 334).

Як ставити правильні **запитання** у правильний спосіб

Скотт Х. Кнехт
Семінарії та інститути

Навчившись тому, як готуватися до запитань, складати, ставити їх та відповідати на них, можна суттєво змінити стиль навчання і викладання євангелії.

Є багато всього, що може сприяти проведенню прекрасного уроку або прекрасного сімейного обговорення. Вправи, мовчазне вивчення та робота в групах—це лише кілька інструментів, які можуть використовувати вчителі євангелії для більш ефективного навчання незалежно від того, чи це їхнє формальне покликання, чи вони є вчителями-волонтерами в семінарії або в інституті, чи батьками.

Але серед двох-трьох найголовніших навичок, якими повинні володіти всі вчителі, можна назвати вміння добре складати запитання, ставити їх і заохочувати до вдумливих відповідей. Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, сказав: "Ставити запитання і відповідати на них—це і є серцевина всього навчання і викладання"[1]. Неможливо бути ефективним учителем без цієї навички. Ось 5 ідей того, як її здобути.

Прагніть найефективніших відповідей

Коли ми знаходимося у класі як учні і чуємо добре сформульоване запитання, це нагадує нам про силу прекрасного викладання. Але не всі знають, як формулювати і ставити ефективні запитання, тому це може здаватися важким для багатьох вчителів. На щастя, це те вміння, яке може розвинути у собі кожен вчитель.

Формулюючи запитання, намагайтеся визначити відповідь, до якої спонукатиме кожне запитання. Певні запитання можна ставити з метою почути певну відповідь--саме таку, яка відповідає поставленому запитанню. Такі запитання добре спрацьовують на уроці математики ("Яка площа цього квадрата?") або на уроці фізики ("При якій температурі закипає вода?"), оскільки є лише одна правильна відповідь, яку можна перевірити. Такі запитання також прийнятні під час вивчення євангелії, аби з їхньою допомогою визначитися з фактами для започаткування обговорення, але вони не сприяють обговоренню. Проте загалом до таких видів запитань вдаються найчастіше, бо їх найлегше підготувати.

Ми запитуємо, наприклад, таке: "Що ми вивчали минулого разу?" або "Назвіть мені ім'я …". Ці запитання часто змушують тих, кого ви навчаєте, зачаїтися. Вони думають, що знають відповідь, але не впевнені, тому бояться висловити здогадку. Учитель часто розуміє це мовчання як ознаку того, що запитання було надто складним, в той час як насправді запитання було надто загальним, аби спонукати учнів до чогось більш значущого за швидку відповідь.

ЗОБРАЖЕННЯ DIGITALSTORM/ISTOCK/THINKSTOCK

Аби дати поштовх обговоренню в класі, набагато більше допоможе таке запитання, яке дасть можливість почути кілька вдумливих відповідей. Коли ви поставите саме таке запитання, то зрозумієте, що з цього приводу думають ті люди, кому ви його ставите, або що їм важко зрозуміти в обговоренні. Наприклад, у книзі Моронія, в першому розділі містяться 4 вірші, в кожному з яких описуються глибокі почуття. Що сталося б, якби ви прочитали всі чотири вірші зі своїми учнями, а потім запитали: "Який з цих віршів викликав у вас найсильніші почуття?" Дайте їм хвилину на роздуми. Оскільки ви не просите конкретної відповіді, майже все, сказане ними, є підходящим. Я використовував саме цей розділ, ставлячи саме це запитання, і отримував надзвичайні відповіді, які були початком глибокого обговорення.

Саме такий тип запитань викликає думки і почуття на відміну від тих запитань, які вимагають пригадування або простої констатації фактів. Є час і місце для пригадування, але вчитель може сказати багато про те, що необхідно пригадати такими словами: "Пам'ятаєте, минулого разу ми говорили про Мороній 1 і про те, що кожен вірш містить у собі могутній урок …". Лише сказавши це, я спонукаю учнів задуматися, і вони будуть більше налаштовані на те, щоб долучитися і продовжити обговорення. Однак якщо я скажу: "А про що ми говорили минулого разу?", то, як правило, у відповідь отримаю тишу і знизування плечима.

Поставте друге запитання

Ось запитання, яке часто ставлять у певних варіаціях учителі євангелії: "То наскільки ж важливою є віра у вашому житті?" На перший погляд це запитання здається суттєвим, але якщо ви задумаєтеся над ним, то існує лише одна відповідь: "Дуже важливою". Звичайно ж, віра (і будь-який інший євангельський принцип) є дуже важливою, але такий тип запитання, як правило, сам по собі веде в нікуди, бо вам все ще треба ставити наступне запитання, яке звучатиме приблизно так: "Чому вона є настільки важливою?" або "Чи наведете ви нам приклад того, коли вона була важливою у вашому житті?" Такі запитання можуть активізувати роботу в класі, тож починайте прямо з них, пропустивши перше запитання. Поставивши друге запитання спочатку, ви зекономите час і сприятимете більш пожвавленому обговоренню.

Запишіть свої запитання заздалегідь

Під час підготовки до уроку дуже корисними є дві речі. По-перше, записуйте запитання. Не просто про нього думайте, але запишіть його. Ретельно підбирайте слова і перечитуйте їх через певний час, аби переконатися, що в запитанні дійсно чітко йдеться про те, про що ви хочете запитати.

По-друге, запитайте себе, що робитимуть ті, кого я навчаю, коли я поставлю це запитання? Були випадки, коли я думав, що записав дійсно хороше запитання, потім я промовляв його вголос і коли уявляв свій клас, то знав, що воно не спрацює. Запитання могло б спрацювати в іншому класі, але я був упевнений, що воно не підійде саме для мого класу, тож починав спочатку. Я знаю, що коли у мене є два-три добре продуманих і добре записаних запитання в моєму плані уроку, то я можу починати обговорення. Інші запитання виникнуть самі по собі, але мені потрібні добре сплановані відправні точки.

Цей метод однаково добре спрацьовує і вдома. Буває так, що у нашому домі спонтанно виникає багато обговорень на євангельську тематику, коли запитання і відповіді течуть рікою, але бувають такі випадки, коли з кимось із дітей треба поговорити більш прямо і серйозно. Я зрозумів, що у таких випадках усе піде набагато краще, якщо я підготую конкретні запитання, потренуюся їх ставити і поміркую над можливими варіантами наслідків

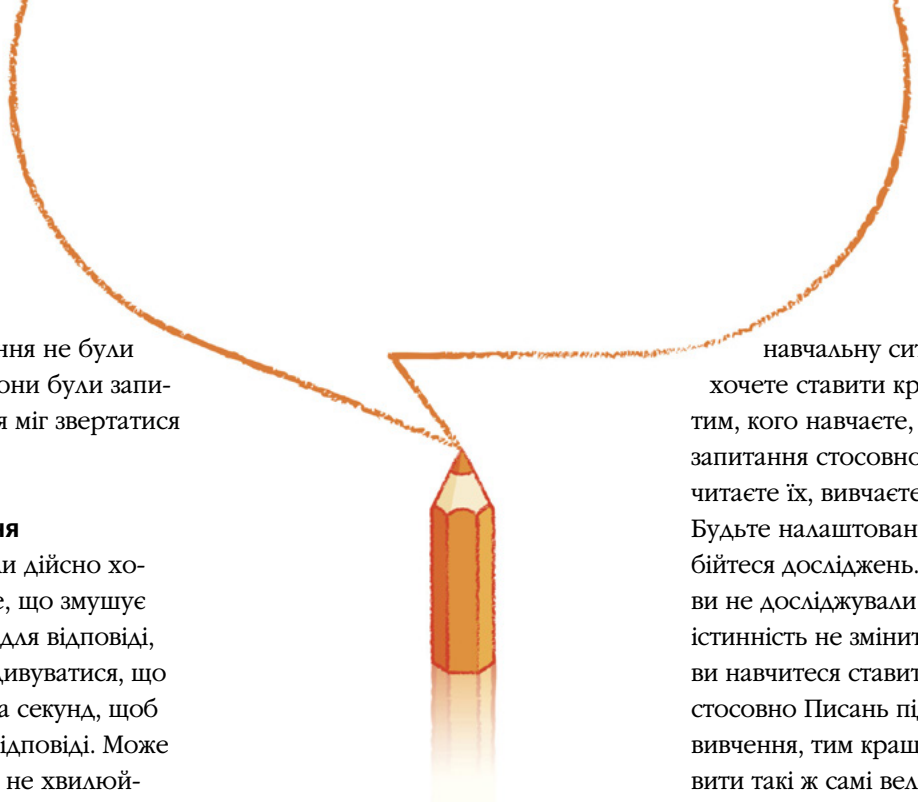

розмови. Такі запитання не були записані на папері, вони були записані в моєму серці, і я міг звертатися до них при потребі.

Не бійтеся мовчання

Якщо ви придумали дійсно хороше запитання, таке, що змушує думати і дає простір для відповіді, тоді вам немає чого дивуватися, що людям потрібні кілька секунд, щоб сформулювати свої відповіді. Може виникнути пауза, але не хвилюйтеся. На поверхневі запитання—такі, що вимагають лише певної відповіді (наприклад, "Скільки є уложень віри")—відповідь надходить швидко. Глибокі запитання—такі, що вимагають відповідей—часто потребують часу, аби учні могли їх обдумати. У такому випадку тиша є вашим другом. Не порушуйте її, а коли ваші учні почнуть відповідати, ви будете приємно вражені їхніми відповідями.

Ставте запитання про Писання

Якщо ви по-справжньому хочете покращити свою здатність придумувати і ставити ефективні запитання, вам треба навчитися ставити чудові запитання стосовно Писань під час свого навчання і підготовки.

Один підхід до читання Писань—це отримувати особисте натхнення. Ми читаємо розділи і вірші, аби насолоджуватися красою, яка в них міститься, та щоб зміцнитися в доктрині та в істині. Інший підхід, який працює краще для батьків і вчителів під час їхньої підготовки,—це читати Писання і досліджувати їх за допомогою запитань. Я роблю це, щоб стимулювати думки, і намагаюся вирішити, як краще допомогти розуміти Писання тим, кого навчаю. Ось приклад: Учення і Завіти 18:10 містить добре відому фразу, яка надихає наш дух: "Пам'ятайте, що цінність душ є великою в очах Бога". Мені подобається ця думка, але якщо вся її користь для мене у натхненні, то це мало чим допоможе під час уроку.

А якщо я поміркую над цим запитанням під час навчання і підготовки: "То якою ж є цінність душі? Я знаю, що вона є великою, але чи можна визначити її цінність?" Одного вечора під час вечері одна з моїх дочок поставили саме таке запитання, і це стало поштовхом для пожвавленого обговорення. Ось на чому ми зійшлися: цінність душі дорівнює тому, що хтось за неї заплатить; а що Небесний Батько заплатив за наші душі? Він заплатив кров'ю Свого Єдинонародженого досконалого Сина. Завдяки цьому цінність кожної душі настільки велика, що не піддається описанню. Ми б не прийшли до такого висновку без запитання, поставленого саме до тексту.

Ту розмову за обіднім столом можна легко перенести на іншу навчальну ситуацію. Якщо ви хочете ставити кращі запитання тим, кого навчаєте, ставте справжні запитання стосовно Писань, коли читаєте їх, вивчаєте і готуєтеся. Будьте налаштовані на диво і не бійтеся досліджень. Як би детально ви не досліджували Писання, їхня істинність не зміниться. Чим краще ви навчитеся ставити запитання стосовно Писань під час особистого вивчення, тим краще ви почнете ставити такі ж самі величні запитання тим, кого навчаєте.

Продовжуйте розвивати свою здатність навчати

Часто буває так, що коли люди бачать чудових учителів, то думають, що вони такими народилися. Здається, що вони володіють даром, недоступним для пересічної людини. Звичайно, здатність навчати—це один з дарів Духа (див. Мороній 10:9–10), тож частково дар, який ви спостерігаєте, можливо було дано з небес, але цей дар доступний всім, хто прагне його. Багато з того, що роблять величні вчителі, доступне і для вас завдяки навчанню і застосуванню на практиці. Навчитися ставити ефективні запитання—це таке чудове вміння. Якщо ви з молитвою будете розвивати здатність це робити, то побачите, наскільки цінним є вміння формулювати запитання, що спонукають тих, кого ви навчаєте, думати, а ваша здатність робити це буде збільшуватися. ■

Автор живе в шт. Каліфорнія, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Henry B. Eyring, "The Lord Will Multiply the Harvest" (satellite broadcast address to religious educators in the Church Educational System, Feb. 6, 1998), 5–6.

ЗОБРАЖЕННЯ © ISTOCK/THINKSTOCK

Частиною плану
Батька є новий і вічний завіт,
який дає Його синам і дочкам
можливість повернутися в Його
присутність і успадкувати
вічне життя.

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ КОНФІРМАЦІЇ САРИ КАРАВІН ДЖЕНСОН; ФОТОГРАФІЯ ПАРИ НА ФОНІ ЛОС-АНДЖЕЛЕСЬКОГО ХРАМУ, ШТ. КАЛІФОРНІЯ, ДЖЕРРІ ГАРНСА; ФОНОВІ ЗОБРАЖЕННЯ ВІД ISTOCK\THINKSTOCK

Старійшина Маркус Б. Неш
Сімдесятник

Цей НОВИЙ І ВІЧНИЙ ЗАВІТ

Якщо ми розуміємо цей новий і вічний завіт та живемо за ним, то успадкуємо вічне життя.

Мета життя

Кожна людська істота є улюбленим сином або улюбленою дочкою небесних батьків[1]. План спасіння, складений Небесним Батьком, надає кожному можливість отримати вічне життя, а це те життя, яким живе Бог[2]. Більшого дару не існує[3]. Знання про план спасіння пояснює мету життя, і якщо ми вибираємо його, то у прийнятті рішень нам буде надаватись інформація, необхідна з погляду вічності.

Цей план і його важливість для смертного життя були переконливо пояснені у статті старійшини Роберта Д. Хейлза, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, надрукованій в жовтневому номері *Ліягони* за 2015 р.[4] Як частину Свого плану, Батько встановив цей новий і вічний завіт, щоб дати Своїм синам і дочкам можливість повернутися в Його присутність та успадкувати вічне життя.

У Своїй передмові до книги Учення і Завіти Господь сказав: “Отже, Я, Господь, знаючи про лихо, яке прийде на жителів землі, покликав Мого слугу Джозефа Сміта молодшого і говорив до нього з небес, …

Щоб Мій вічний завіт міг бути встановленим”[5].

Цей завіт, який Господь часто називає “новим і вічним завітом”, охоплює повноту євангелії Ісуса Христа, включно з усіма обрядами і завітами, які необхідні

для спасіння людства[6]. Хоч встановлення Господнього нового і вічного завіту на землі і є основною метою Відновлення, дехто зі святих останніх днів не розуміє важливості цього завіту і обіцяння того доброго, що приходить до людей, які залишаються вірними в ньому. Мета цієї статті—допомогти кожному з нас краще зрозуміти цей новий і вічний завіт та жити за ним так, щоб успадкувати вічне життя. У цій статті також буде пояснено, як один з найважливіших обрядів і завітів євангелії—вічний шлюб—узгоджується з цим новим і вічним завітом євангелії.

Значення та мета цього нового і вічного завіту

Завіт в євангельському сенсі—це пакт, договір або угода між Богом та особою (або особами), яка отримує обряди священства, що виконуються тим, хто має повноваження священства, і яка погоджується виконувати умови та положення, пов'язані з цим завітом. Ці умови та положення визначаються Богом[7].

Цей новий і вічний завіт "є загальною сумою всіх євангельських завітів і зобов'язань".

Цей новий і вічний завіт "є загальною сумою всіх євангельських завітів і зобов'язань"[8], які були дані в давнину[9] і які були знову відновлені для землі в ці останні дні. Це пояснено в Ученні і Завітах 66:2: "Істинно Я кажу тобі, благословенний ти за те, що сприйняв *Мій вічний завіт, саме повноту Моєї євангелії,* надіслану дітям людським, щоб вони могли мати життя і стати причасниками слав, які мають бути відкриті в останні дні, як було написано пророками й апостолами в дні давнини"[10]. Оскільки цей завіт було відновлено в останньому розподілі часів, він є "новим", а оскільки він охоплює всю вічність[11], то він є "вічним".

У Писаннях Господь говорить про обидва завіти: "цей новий і вічний завіт", а також про "новий і вічний завіт". Наприклад, в Ученні і Завітах 22:1, Він називає хрищення так: "*новий і вічний завіт*, саме той, що був від початку". В Ученні і Завітах 132:4 Він також називає вічний шлюб "*новим і вічним завітом*". Коли Він говорить про "новий і

вічний завіт", Він говорить про один з багатьох завітів, які містить в собі Його євангелія.

Коли Господь говорить загалом про "цей" новий і вічний завіт, Він говорить про повноту євангелії Ісуса Христа, яка охоплює всі обряди і завіти, необхідні для спасіння і піднесення людства. Ні хрищення, ні вічний шлюб не є "цим новим і вічним завітом"; скоріше кожний з них є частиною цілого.

Ті, хто витримають до кінця в цьому новому і вічному завіті, отримають вічне життя

Великі і вічні благословення обіцяно тим, хто отримує євангельські обряди, що виконуються належним повноваженням священства і запечатуються Святим Духом Обіцяння[12], і хто потім дотримується священних завітів, пов'язаних з цими обрядами. Серед цих благословень: прощення гріхів[13], сила божественності[14] і напарництво Святого Духа[15], а також скерування, натхнення, втішення, мир, надія й освячення, якими супроводжується цей дар[16].

Великі і вічні благословення обіцяно тим, хто отримує євангельські обряди.

Найбільшим з усіх благословень і дарів Бога є вічне життя—життя, яким живе Бог![17] Цей дар дається тільки тим, хто отримав усі євангельські обряди і живе за завітами, які входять в цей новий і вічний завіт[18]. Ось слова Господа: "А що стосується нового і вічного завіту, його було встановлено для повноти Моєї слави"[19]. Дійсно, ті, хто увійшли в цей новий і вічний завіт та витерплять до кінця, встануть "в першому воскресінні; … і успадку[ють] престоли, царства, панування і влади, владарювання, усі висоти та глибини"[20]. Господь рішуче проголошує, що "це буде дано їм в усьому, що [Його] слуга поклав на них на час і на всю вічність; і це буде мати повну силу, коли вони залишать цей світ; і вони пройдуть повз ангелів і богів, яких поставлено там, до свого піднесення і слави в усьому, як було запечатано на їхніх головах, слави, яка буде повнотою і продовженням сімені на віки вічні. Тоді вони будуть богами"[21].

Таким чином, ті, хто входить у цей новий і вічний завіт і віддано терпить до кінця, (1) отримають повноту слави Бога, (2) матимуть силу божественності в часі і у вічності[22], (3) будуть піднесені, (4) матимуть вічний шлюб і продовження та (5) стануть богами. Узяті разом, ці благословення сягають кульмінації в дарі вічного життя.

Ми повинні дотримуватися кожного завіту в цьому новому і вічному завіті

Господь чітко заявив, що ми отримаємо ці надзвичайні благословення лише за умови, що будемо слухатися Його законів, як вони встановлені в цьому новому й вічному завіті: "Що стосується нового і вічного завіту, його було встановлено для повноти Моєї слави; і той, хто отримує її повноту, мусить і буде додержуватися закону, інакше його буде проклято, каже Господь Бог"[23]. Він також заявив: "Бо всі, хто бажають мати благословення з Моїх рук, мають дотримуватися закону, який було призначено для цього благословення, і умов його, як було встановлено ще до заснування світу"[24]. У цьому ж самому розділі Учення і Завітів Господь повторює це ще раз: "Істинно, істинно Я кажу вам, якщо ви не будете додержуватися Мого закону, ви не зможете досягти цієї слави"[25].

Чітка вимога того, що ми повинні виконувати закони Бога, аби отримати славу, яку Він пропонує вірним, стосується всіх обрядів і завітів в цьому новому і вічному завіті. Наприклад, якщо я не отримаю обряд хрищення і не буду дотримуватися завіту, пов'язаного з хрищенням, то я буду проклятий, а це означає, що я не зможу розвиватися—я не зможу успадкувати повноту Його слави. Так само, якщо я не отримаю храмових обрядів і не буду дотримуватися пов'язаних з ними завітів, або навіть, якщо я відмовлюсь отримати якийсь обряд євангелії чи якщо я відмовлюся жити за якимось, пов'язаним з ним завітом, я не зможу бути

піднесеним. Натомість я буду проклятий, а це означає, що зупиниться мій розвиток. Одним словом, я повинен отримати кожний обряд євангелії і жити, дотримуючись кожного пов'язаного з ним завіту, якщо прагну мати вічне життя.

Умови завітів, за якими ми, святі останніх днів, погоджуємося жити, можна розділити на чотири категорії: (1) взяти на себе ім'я Спасителя, завжди пам'ятати Його і наслідувати Його приклад; (2) виконувати всі Його заповіді; (3) з готовністю служити Божим дітям, що є частиною Його роботи зі спасіння, навіть якщо це вимагає особистої жертви; і (4) присвятити себе і все, що ми маємо, Господній роботі.

Відповідно до Божого закону, євангелія (і слави, які вона пропонує) отримується завдяки особливим обрядам, які виконуються повноваженням священства. Саме через обряди священства виявляється та сила божественності в нашому житті,—однак тільки тією мірою, якою ми дотримуємося відповідних завітів. Завіт активізує, тобто дає життя, обряду, так само, як двигун запускає автомобіль і уможливлює переміщення його пасажирів з одного місця в інше. Коротше кажучи, наскільки вдумливо і віддано ми дотримуємося завітів, пов'язаних з отриманими нами обрядами, настільки й будемо зростати в нашому пізнанні Бога й набувати "сили божественності"[26] завдяки милості Бога через Спокуту Христа[27].

Саме через обряди священства виявляється та сила божественності в нашому житті.

Місце шлюбу в цьому новому і вічному завіті

В Ученні і Завітах 132:4 Господь стверджує, що Він збирається відкрити "новий і вічний завіт", і додає: "Якщо ви не дотримаєтеся цього завіту, тоді вас буде проклято; бо жоден не може відкинути цей завіт і дістати дозвіл увійти в Мою славу". Ці слова стосуються завіту вічного шлюбу[28], який укладається належним повноваженням священства[29] і який є центральною й необхідною частиною "цього нового і вічного завіту" (повноти відновленої євангелії Ісуса Христа)[30]. Господь наголошує на великій важливості завіту вічного шлюбу, кажучи нам, що ті, хто відкидає цей завіт, не отримають вічного життя[31].

Дехто, в т.ч. й деякі члени Церкви, неправильно розуміють написане в Ученні і Завітах 132:4, вважаючи, що множинний шлюб є необхідним для піднесення, і це приводить їх до вірування, що множинний шлюб є необхідною передумовою для піднесення у вічному царстві. Однак це не підтверджується в одкровеннях.

Як написано в Ученні і Завітах 131 і 132, Господь представив закон вічного шлюбу і наголосив, що це запечатування одного чоловіка і однієї жінки (див. Учення і Завіти 132:4–7, 15–25). Запроваджуючи закон вічного шлюбу в контексті моногамного шлюбу, Господь прояснює, що благословення піднесення, що пропонуються кожному чоловіку і кожній жінці, які гідні увійти в завіт вічного шлюбу, укладеного належним повноваженням священства, не залежать від того, є цей шлюб множинним чи моногамним[32].

В Ученні і Завітах 132:19 пояснено, що вічне життя обіцяється моногамній парі, яка запечатана повноваженням священства і яка живе за цим завітом—без жодної додаткової умови чи вимоги. Кожний чоловік і кожна жінка, які запечатані в такий спосіб і живуть за цим завітом, будуть піднесені[33]. Історична практика узгоджується з цією доктриною вічного шлюбу, яка тут пояснюється[34]. Обряд, яким запечатується пара для вічності, містить в собі однакові завіти й благословення для моногамних шлюбів і для дозволених множинних шлюбів, які укладалися в минулому. Ці самі завіти і благословення стануть доступними після цього життя для тих вірних людей, які не мали можливості бути запечатаними в їхньому смертному житті[35].

Відкривши через одкровення закон і завіт вічного шлюбу між одним чоловіком і однією жінкою, Господь навчав Джозефа Сміта, що чоловік може в праведності бути одруженим з більше, як однією дружиною у завіті

ФОТОГРАФІЯ РЕКСБУРЗЬКОГО ХРАМУ ШТ. АЙДАХО

вічного шлюбу, коли Господь дає на це дозвіл чи наказ через Свого належним чином висвяченого пророка (який тримає відповідні ключі священства)[36]. Дозвіл і наказ практикувати множинний шлюб, дані Господом Аврааму та іншим пророкам давнини[37], були схожими на ті, які Він дав пророку Джозефу Сміту: "Я дав тобі, Моєму слузі Джозефу, призначення і відновлюю все"[38].

Роками пізніше Господь скасував Свої дозвіл і наказ членам Церкви практикувати множинний шлюб (іншими словами, бути запечатаними до більше, як однієї живої дружини), коли Президент Уілфорд Вудрафф (1807–1898) випустив Офіційну декларацію 1890 року[39]. Це поклало край практикуванню множинного шлюбу й означало, що жодний член Церкви не міг бути одруженим чи запечатаним з більш як однією живою дружиною. Примітно, що ця Офіційна декларація не перешкоджала жодному гідному чоловіку, який був запечатаний до дружини, яка вже померла, бути запечатаним до іншої, живої дружини.

"Целестіальний шлюб є необхідним, щоб отримати повноту слави у світі прийдешньому".

Вищезазначене узгоджується з відкритою доктриною стосовно того, що для шлюбу моногамія є Господньою нормою, якщо тільки Він не проголосить і не дозволить щось інше через Свого, належним чином призначеного, представника, тобто через Президента і пророка Церкви[40].

Від імені Першого Президентства і відповідаючи на запитання: "Чи є множинний або целестіальний шлюб необхідним для отримання повноти слави у світі прийдешньому?" Президент Чарльз У. Пенроуз (1832–1925) написав: "Целестіальний шлюб є необхідним для отримання повноти слави у світі прийдешньому, як це пояснено в одкровенні стосовно цього; однак *не стверджується, що множинний шлюб є таким вже необхідним*"[41].

У 1933 р. Перше Президентство заявило: "Целестіальний шлюб—тобто шлюб на час і на вічність—і полігамний, або множинний, шлюб не є синонімами. Моногамні шлюби на час і на вічність, які урочисто укладені в наших храмах згідно зі словами Господа

і за законами Церкви, є целестіальними шлюбами”[42].

Відповідно до цих заяв старійшина Брюс Р. Мак-Конкі (1915–1985), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, написав: *“Множинний шлюб не є необхідним для спасіння чи піднесення*. Нефію та його народу було відмовлено у можливості мати більше однієї дружини, проте у вічності вони могли отримати кожне благословення, яке Господь будь-коли пропонував якомусь народу. *У наші дні Господь узагальнив через одкровення всю доктрину стосовно піднесення і обґрунтував її на тому, що шлюб має бути між одним чоловіком і однією жінкою. (УЗ 132:1–28)*. Після цього Він додав принципи стосовно багатоженства, висловивши застереження, що будь-який з таких шлюбів буде дійсним лише зі схвалення Президента Церкви. (УЗ 132:7, 29–66)”[43].

Сьогодні, як вказує Господь через Свого пророка, в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів більше не практикується множинний шлюб, і людям, які практикують його, не дозволяється приєднуватися до Церкви або залишатися її членами. Церква підтверджує, що моногамія є нормою Бога для шлюбу, якщо тільки Він не дозволяє або не наказує інше через Свого пророка. Церква не вчить, що участь у множинному шлюбі є необхідною для піднесення.

Для всіх, хто живе за умовами цього нового і вічного завіту, нагородою є радість і мир у цьому світі та вічне життя у світі прийдешньому.

Висновок

Ми так багато не знаємо про життя в прийдешньому; однак ми знаємо, що укладання цього нового і вічного завіту та дотримання його є необхідним для успадкування вічного життя. Ми також знаємо, що “ті самі суспільні стосунки, які існують серед нас тут”,—у смертному житті—“існуватимуть серед нас там”,—після цього життя—“вони тільки будуть поєднані з вічною славою”[44].

Найвищі благословення, які доступні завдяки цьому новому і вічному завіту, є центральними для великої цілі Батькового

плану та Відновлення Церкви Ісуса Христа в ці останні дні. "Справжня яскравість надії"[45], на яку вірних надихає цей славетний завіт, стає "якорем для душ людей, який зробить їх впевненими і непохитними, завжди багатими на добрі діяння, і веденими до уславлення Бога"[46]. Для всіх, хто живе за умовами цього нового і вічного завіту, нагородою є радість і мир у цьому світі та вічне життя у світі прийдешньому[47]. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона,* лист. 2010, 3-я сторінка обкладинки; див. також *Бог любить Своїх дітей* (брошура, 2007), с. 1.
2. Див. Роберт Д. Хейлз, "План спасіння: священний скарб знань, що скеровує нас", *Ліягона,* жовт. 2015, сс. 32–39.
3. Див. Учення і Завіти 14:7.
4. Див. Роберт Д. Хейлз, "План спасіння: священний скарб знань, що скеровує нас", Ліягона, жовт. 2015, сс. 32–39.
5. Учення і Завіти 1:17, 22.
6. Учення і Завіти 66:2.
7. Див. Путівник по Писаннях, "Завіт".
8. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation,* ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:156.
9. Див. Єремія 32:40; Учення і Завіти 22:1.
10. Курсив додано; див. також Учення і Завіти 39:11; 45:9; 49:9; 88:131, 133; 101:39.
11. Див. Учення і Завіти 132:7.
12. Президент Джозеф Філдінг Сміт (1876–1972) навчав: "*Святий Дух обіцяння—це Святий Дух,* Який ставить печатку схвалення на кожний обряд: хрищення, конфірмація, висвячення, шлюб. *Обіцяння полягає у тому, що благословення будуть отримані через вірність.* Якщо людина порушує будь-який завіт, зокрема: хрищення, висвячення, шлюбу чи будь-що інше, Дух знімає печатку схвалення і благословення не будуть отримані. Кожен обряд запечатується обіцянням винагороди, яке ґрунтується на відданості. Святий Дух знімає печатку схвалення там, де завіти порушуються" (*Doctrines of Salvation,* 1:45; див. також Учення і Завіти 76:52–53; 132:7).
13. Див. Дії 2:38; 2 Нефій 31:17; Мороній 8:25.
14. Див. Учення і Завіти 84:19–21; див. також Мороній 10:32–33.
15. Див. Іван 14:26; Учення і Завіти 121:45–46.
16. Див. 2 Нефій 32:5; 3 Нефій 27:20; Мороній 8:26; Учення і Завіти 11:13; Мойсей 6:59–61.
17. "Вічне життя—це Боже життя, тобто життя з Богом" (Harold B. Lee, in Conference Report, Oct. 1956, 61.) "Ті, хто одружені в храмі на весь час і на вічність, отримують благословення *вічних життів.* Я наголошую на *вічних життях.* Вічне життя—це Боже життя, тобто, це—бути схожим на Нього" (Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions,* comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. [1957–1966], 4:197).
18. Див. Учення і Завіти 14:7.
19. Учення і Завіти 132:6.
20. Учення і Завіти 132:19.
21. Учення і Завіти 132:19–20.
22. Див. Учення і Завіти 84:19–21.
23. Учення і Завіти 132:6.
24. Учення і Завіти 132:5.
25. Учення і Завіти 132:21.
26. Учення і Завіти 84:20-21.
27. Див. Мороній 10:32–33.
28. Див. Учення і Завіти 132:4, 15.
29. Див. Учення і Завіти 132:7, 18.
30. Див. Учення і Завіти 132:6–7; див. також Учення і Завіти 66:2.
31. Зверніть, будь ласка, увагу: вічне життя не дається тим, хто "відкидає" цей завіт. Тим же, хто не мав можливості для вічного шлюбу в цьому житті, буде дана можливість для вічного шлюбу у наступному житті. Будь ласка, див. також примітку 35 нижче.
32. Див. Учення і Завіти 132:15–25.
33. Додатковий приклад на підтвердження того, що моногамні пари, які запечатані на вічність і дотримуються пов'язаних з цим завітів, заслуговують на піднесення, див. в Ученні і Завітах 131.
34. Див. Gospel Topics, "Plural Marriage in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints", topics.lds.org.
35. "Жодний зі святих останніх днів, хто помирає, проживши життя праведно, не втратить нічого тільки тому, що йому не вдалося зробити щось, оскільки у нього чи у неї не було для цього можливостей. Іншими словами, якщо молодий чоловік або молода жінка не мають можливості одружитися і вони проживуть своє життя праведно до самої смерті, то вони отримають всі благословення, піднесення і славу, які матиме будь-який чоловік або будь-яка жінка, у яких була така можливість і вони скористалися нею. Це є безумовним і безсумнівним" (*Учення Президентів Церкви: Лоренцо Сноу* [2011], с. 135).
36. Див. Учення і Завіти 132:34–35, 37–39.
37. Див. Учення і Завіти 132:34–39.
38. Учення і Завіти 132:40.
39. Див. Офіційна декларація 1.
40. (див. Кн. Якова 2:27–30). Хоч Господь і не пояснив усіх причин, з яких Ним наказано або дозволено практикувати множинний шлюб, усе ж в Ученні і Завітах 132 Він називає дві причини: (1) виконати обіцяння відповідно до Авраамового завіту і (2) "наповнювати землю" (УЗ 132:63; див. також вірш 34). Книга Якова 2:30, можливо, містить найкоротше пояснення того, чому в певні часи Господь наказував практикувати множинний шлюб: "Бо якщо Я, каже Господь Саваот, вирощу сім'я для Себе, Я заповім Моєму народові; інакше вони будуть прислухатися до цього". Див. також Gospel Topics, "Plural Marriage in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints," topics.lds.org.
41. Charles W. Penrose, "Peculiar Questions Briefly Answered", *Improvement Era,* Sept. 1912, 1042; курсив додано.
42. In James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* 6 vols. (1965–1975), 5:329.
43. Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine,* 2nd ed. (1966), 578–579; курсив додано. Див. також наведені далі слова старійшини Мелвіна Дж. Балларда (1873–1939), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: "Ті, кому відмовлено в нескінченному продовженні, не можуть бути такими, яким є Бог, тому що це у поєднанні з іншим робить Його Богом. *Вічність шлюбного завіту має бути чітко зрозумілою для святих останніх днів: має бути запечатування щонайменше однієї жінки до одного чоловіка на час і на всю вічність. І тоді не виникає плутанини в цьому питанні й уявленні, що це обов'язково має означати запечатування з більше ніж однією жінкою.* Це, можливо, й так, але це принаймні означає, що один чоловік і одна жінка запечатуються разом силою святого священства й цим запечатувальним схваленням Святого Духа на час та на всю вічність; і що потім вони дотримуються своїх завітів, до того як вони будуть кандидатами на отримання найвищого ступеня целестіальної слави, і тільки їм з усіх груп дітей нашого Батька дається обіцяння безкінечного або вічного продовження" (*The Three Degrees of Glory: A Discourse by Melvin J. Ballard,* Sept. 22, 1922, 10; курсив додано).
44. Учення і Завіти 130:2.
45. 2 Нефій 31:20.
46. Етер 12:4.
47. Див. Учення і Завіти 59:23.

“Я ПООБІЦЯВ БОГУ”

Нестор Курбело
Консультант з історії Церкви, Південна Південноамериканська територія

Церква була встановлена в Гуаякані, Еквадор, здебільшого завдяки Віргіліо Сіммаррону, який прийняв складне рішення, аби залишатися вірним своєму свідченню.

В іргіліо Сіммаррон Салазар був керівником у своїй рідній громаді народу чачі в північному Еквадорі. До цього дня чачі підтримують власний, особливий спосіб життя і власну систему правосуддя ради громади, губернаторів і суддів. Ці ролі в керівництві зазвичай є шанованими посадами, які сім’ї займають протягом поколінь і які основуються на глибокому фундаменті поваги й пошани громади. Повага до посади була довірою, яку слід було підтримувати і передавати наступному поколінню.

Але життєві плани Віргіліо Сіммаррона змінилися у 1996 році, коли його син, Уілсон, повернувся з навчання в Квінінде з примірниками Книги Мормона і твердим свідченням про його нову релігію. Сповнений віри та ентузіазму людини, яка знайшла істину, Уілсон поділився посланням євангелії зі своєю сім’єю, і невдовзі вони охристилися у водах річки Кананде.

Однак коли Сіммаррони поділилися євангелією з друзями й сусідами своєї народності чачі, виник серйозний конфлікт. Дехто з чачі вважали, що вірування Віргіліо Сіммаррона зробили його єретиком, і навіть задумали застосувати до нього фізичне насилля. Інші вважали, що, будучи губернатором, він не повинен долучатися до нової релігії, яка могла розділити людей. Маючи таке занепокоєння, вони відвели його на допит ради громади. Це стане однією з найважчих подій у житті Віргіліо.

В результаті місіонерської роботи сім’ї Сіммаррон, 60 людей були хрищені в річці Кананде у травні 1999 року.

Уілсон розповідає, що сталося: “Рада, у повному складі, сказала моєму батькові: “Ви залишитеся нашим губернатором, якщо відмовитеся від Церкви Ісуса Христа; ви маєте зректися її”. Мій батько сказав: “Я дав Богові обіцяння і, якщо людина дає Богу обіцяння, від нього не можна відмовлятися. Я не можу зректися Церкви. Якщо ви думаєте, що я губернатор, який розділив народ чачі, тоді, о мій народе, виберіть цього дня іншого на моє місце”. Тоді я побачив, як мій батько плаче. Рада зберігала тишу більше п’яти хвилин—ніхто нічого не казав. Потім хтось сказав: “Тоді губернаторе, йдіть”. Мій батько, моя мама, моя молодша сестра і я повільно підвелися і вийшли, залишивши раду”.

Після того, як брата Сіммаррона усунули з його посади, для сім’ї настали важкі дні. Відчуваючи зневагу багатьох із тих, хто колись поважали їх, сім’я зосередилася на вірі, яку вони прийняли, і проповідувала євангелію з великим завзяттям. Їхній президент колу, Омар Інтріаго Сесар, пояснює: “Вони почали проповідувати євангелію від дому до дому кожній сім’ї цієї громади. Філія Гуаякана почалася з Віргіліо Сіммаррона і його сина, Уілсона. Церкву було встановлено завдяки його вірі, його силі і його свідченню”.

Лише за кілька років зусилля сім’ї Сіммаррон принесли великі плоди. 30 травня 1999 року настав день святкування в Гуаякані, коли проводилися велика християльна служба. Президент Інтріаго згадує: “Ми приїхали з Роберто Гарсія, президентом місії, і разом узяли участь у тому славетному дні, коли на берегах річки Кананде два місіонера христили 60 людей. Тоді, президент Гарсія з одного боку і я з іншого конфірмували у члени Церкви всіх, хто христилися. То був привілей, який ніколи не зітреться з моєї пам’яті”.

Хоч Віргіліо й залишив свою посаду губернатора, щоб залишитися вірним своєму свідченню, він зміг передати іншу спадщину наступному поколінню: а саме---служити людям, встановлюючи євангелію серед них. Він жив достатньо довго, щоб побачити, як Уілсон служить місіонером повного дня, а потім повернувся в Гуаякану і одружився зі своєю нареченою Рут, і у них народилися діти. Кілька років потому, Віргіліо помер, залишаючись вірним в Церкві. Його дружина, Марія Хуана Апа, дожила до тих днів, коли у 2014 році їхнього сина покликали служити президентом філії в Гуаякані.

Уілсон дуже добре усвідомлює, який спадок його батько завжди хотів передати йому. “Мої предки завжди були губернаторами, полководцями, сильними воїнами, —каже він.— Я відчуваю, що всі ці родові корені все ще проявляються в мені. Але зараз, коли я є членом Церкви, вся та сила допомогла мені стати хорошим воїном Ісуса Христа”. ■

Вгорі: нове покоління провідників, Рут і Уілсон Сіммарони, Гуаяканська філія (з членами філії зліва).

ФОТОГРАФІЇ ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНІ АВТОРОМ

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

ЗНАЙДІТЬ МИР

Я сподіваюся, що цієї Різдвяної пори ви знайдете можливість якийсь час спокійно посидіти і дозволити Духу Спасителя зігріти вас та ще раз запевнити, що ваше служіння, ваші приношення і ваше життя є гідними.

Я завжди отримую заряд оптимізму, коли спостерігаю, як святі останніх днів служать і жертвують у своїх сім'ях, приходах та своєму Небесному Батькові. Це щось освячене і святе. Я не думаю, що ми можемо мати більшу честь, ніж коли Господь вважатиме наше приношення гідним і належним того, щоб поставитися до нього з повагою і прийняти.

Це велика похвала Батька Синові, коли Він називає Його: "Мій Улюблений Син, в Якому Я задоволений" (3 Нефій 11:7; див. також Матвій 3:17; Марк 1:11; Лука 9:35; УЗ 93:15; Джозеф Сміт—Історія 1:17). Який чудовий титул! Чи можна уявити більшу честь за ту, щоб почути від Бога такі слова: "Мій улюблений син" або "Моя улюблена дочка", і отримати від Нього похвалу за те, що ваше приношення є прийнятним для Того, у Кому Він задоволений.

Я молюся о цій Різдвяній порі, щоб ви могли відчути хоч якоюсь мірою ставлення Господа до вашого приношення, певне розуміння того, наскільки цінними ви для Нього є, наскільки ви Його улюблений син чи улюблена дочка. Я молюся, щоб знання про цей статус могло принести вам значний спокій, завірення і впевненість у тому, що Він схвально ставиться до вас.

ХРИСТОС УТЕШИТЕЛЬ, КАРЛ ГЕНРІХ БЛОХ

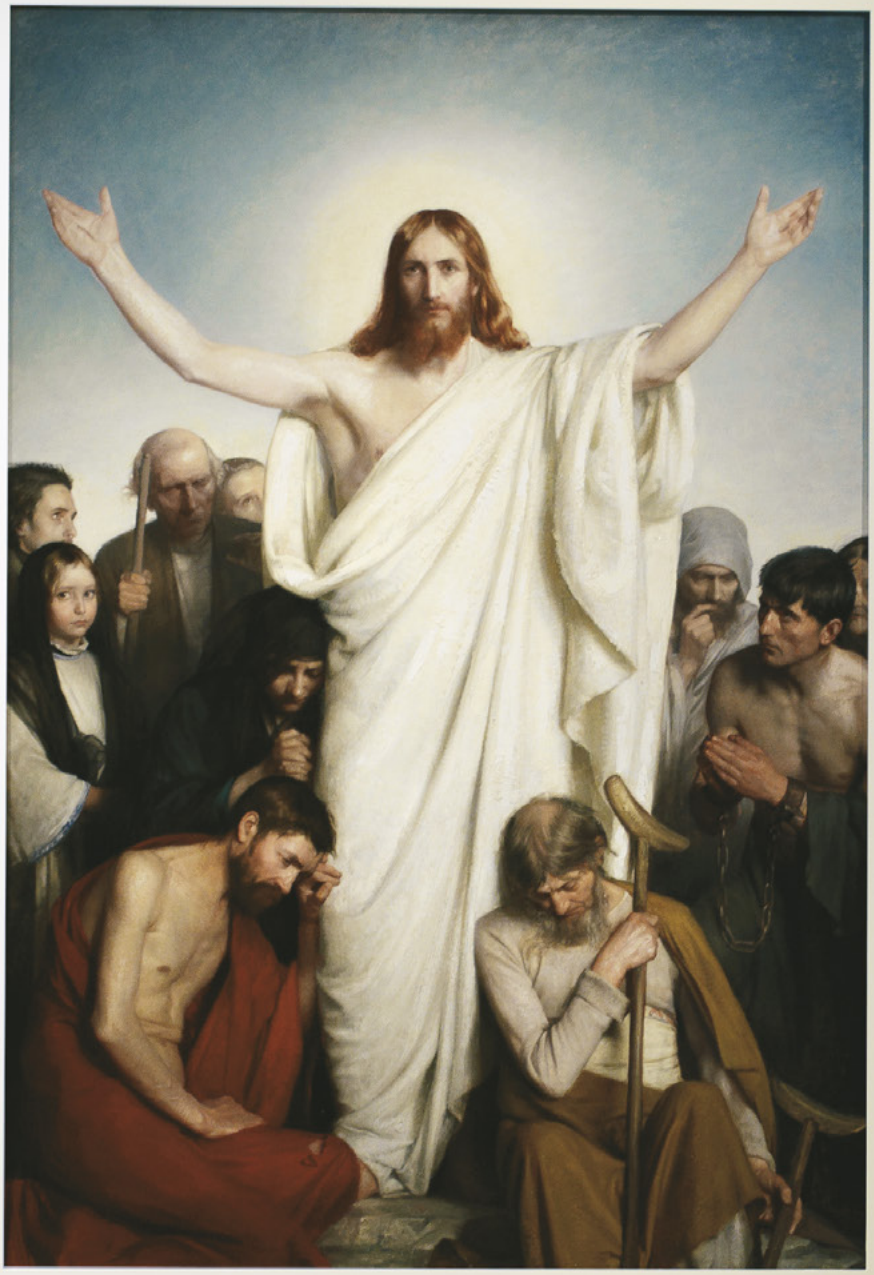

СПАСИТЕЛЕВИЙ ДАР МИРУ

"Той, Хто поніс страждання і знайомий зі скорботами, промовляє до кожного стривоженого серця й проливає дар миру: "Заставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається" (Іван 14:27).

Президент Томас С. Монсон, "Безцінні дари", *Ліягона,* груд. 2006, с. 5.

Народження Спасителя

Коли ми говоримо про народження Ісуса Христа, ми відповідно розмірковуємо про те, що мало бути далі. Його народження було надзвичайно важливим з огляду на те, що Він зніс і перестраждав, аби краще допомогти нам—кульмінацією чого стало Його Розп'яття і Воскресіння (див. Алма 7:11–12). Але Його місія—це також краса Його служіння, дива, які Він показував під час священнослужіння, і радість, яку Він приносив—і досі приносить—тим хто сумує.

Мені також подобається думати про те що буде потім. Два з моїх улюблених віршів, у яких ідеться про той час, містяться в розділі 7 книги Об'явлення:

"Вони голоду й спраги терпіти не будуть уже, і не буде палити їх сонце, ані спека яка.

Бо Агнець, що серед престолу, буде їх пасти, і водитиме їх до джерел вод життя. І Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре!" (Об'явлення 7:16–17; див. також 21:4).

Для мене це відображення святої надії на те, що буде, яким саме буде величне Тисячоліття і целестіальне правління Христа, що з ним настане.

Однак разом з усім тим, що настане, я вважаю за доречне о цій порі року просто подумати про немовля у яслах. Не перевантажуйте себе думками про те, що буде потім, і не надто цим переймайтеся; просто подумайте про те маленьке дитятко. Приділіть трохи часу і спокійно поміркуйте про початок Його життя—кульмінацію небесного пророцтва, але земного початку для Нього.

Знайдіть час, щоб заспокоїтися, посидіти в тиші й подумки побачити цю малу дитину. На переймайтеся і не піддавайтеся надмірно думкам про те, що буде в Його житті або у вашому житті. Натомість знайдіть хвилинку, щоб спокійно поміркувати, можливо, про найспокійнішу мить в історії світу—коли всі небеса раділи від цієї звістки: "Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!" (Лука 2:14).

Нехай вас зігріває Дух

Кілька років тому я слухав радіоінтерв'ю за участю єпископа Десмонда Туту, англіканського архієпископа у Південній Африці. Він щойно опублікував книгу разом зі своєю донькою про примирення, яке відбулося в Південній Африці після

апартеїду[1]. Послання книги головним чином полягає в тому, що є щось хороше в усіх людях.

Під час інтерв'ю ведучий поставив єпископу Туту проникливе, натхненне запитання: "Чи змінилися з віком ваші стосунки з Богом?"

Єпископ Туту трохи подумав, а потім сказав: "Так. Я вчуся більше мовчати в присутності Бога".

Він пригадував, що коли молився в молодості, то робив це зі списком прохань і клопотань. Він звертався до небес з, як він це називає, "подобою списку для

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ХРИСТОС ЗЦІЛЮЄ СЛІПОГО*, ХУДОЖНИК ДОМЕНІКО Ф'ЯСЕЛЛА, З ЛЮБ'ЯЗНОГО ДОЗВОЛУ МУЗЕЮ МИСТЕЦТВА ДЖОНА І МЕЙБЛ РІНГЛІНҐ; СПРАВА: *СВЯТА НІЧ*, ХУДОЖНИК КАРЛ ГЕНРІХ БЛОХ

Знайдіть хвилинку, щоб спокійно поміркувати, можливо, про найспокійнішу мить в історії світу—коли всі небеса раділи від цієї звістки: "Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!"

покупок". Але, за його словами, зараз "я думаю, що намагаюся зростати лише завдяки тому, що там перебуваю. Подібно до того, коли ви сидите біля каміна взимку, ви просто сидите перед вогнем, і вам не потрібно бути розумним або ще якимось. Вогонь вас зігріває"[2].

Я думаю, що це чудова метафора —просто сидіти з Господом і дати Йому зігрівати вас, як вогонь взимку. Вам не потрібно бути досконалою або найвеличнішою людиною з усіх, хто будь-коли удостоював землю своєю присутністю, або кращим із кращих, щоб бути з Ним.

Я сподіваюся, що цієї Різдвяної пори ви знайдете можливість якийсь час спокійно посидіти і дозволити Духу Спасителя зігріти вас та ще раз запевнити, що ваше служіння, ваші приношення і ваше життя є гідними. Посидіть спокійно з тим маленьким дитятком і підіть звідти духовно зміцненими і краще підготовленими до всього, що буде потім. Нехай та мить буде миттю відпочинку, свіжості, впевненості й оновлення.

Господь проллє на вас це благословення о цій Різдвяній порі, якщо ми з вами будемо свідчити про Спасителя Ісуса Христа—Його центральну роль в нашому житті, в житті усього людства і в меті самого існування.

Ми поклоняємося Йому, ми служимо Йому і ми любимо Його. Нехай ваше життя буде відображенням тієї любові завдяки вашому приношенню, яке ви пропонуватимете не лише цієї Різдвяної пори, але і завжди. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Desmond Tutu and Mpho Tutu, *Made for Goodness: And Why This Makes All the Difference* (2011).
2. Desmond Tutu, in "Desmond Tutu, Insisting We Are 'Made for Goodness'" (NPR interview by Renee Montagne, Mar. 11, 2010), npr.org.

БІГОМ ДО ХРАМУ

У грудні 1999 року ми готувалися до нашої щорічної різдвяної подорожі до Бернського Швейцарського храму. Ця подорож—особлива традиція, яку ми започаткували невдовзі після одруження,—один зі способів вшанувати народження Спасителя.

Ми живемо на відстані восьмигодинної подорожі автомобілем до храму, а перед самим від'їздом розігралася негода. З огляду на вирвані з корінням дерева, сильний вітер і вкриті кригою дороги подорож обіцяла бути дуже небезпечною.

Я вагалася і не розуміла, чому ми стикаємося з такою кількістю перепон, хоча знали, що Господь хотів, аби ми поїхали до храму. Невже Він не відкриє нам шлях?

Разом зі своїм чоловіком Антоніо та нашими дітьми ми стали на коліна в молитві й сказали Небесному Батькові, що якщо Він не дасть іншого повеління, ми вирушимо до Берну наступного дня.

"Якщо по дорозі дійсно неможливо буде проїхати,—сказав Антоніо після нашої молитви,—ми повернемося назад".

Я відчувала, що наше рішення є правильним, але все ще побоювалася. Наступного ранку, сповнена сумнівами, я захотіла знову помолитися. Антоніо сказав, що ми вже отримали свою відповідь, але з любов'ю і терпінням став біля мене на коліна.

Коли ми виїхали, на вулиці ледь почало розвиднюватися, тож над нами нависали темні хмари. Поки ми їхали, я побачила невеличкий клаптик блакитного неба біля гір. Несміливий промінчик сонця пробився крізь хмари.

Той проблиск сонця зміцнив мою віру, що вже захиталася. Це було дивовижно, але сонце вийшло і стало тепліше. Не було ні туману, ні льоду, ні вітру—лише ясний, надзвичайно теплий зимовий день. Мої очі наповнилися сльозами. Здавалося, що Небесний Батько відповів на наші молитви.

Після прибуття до Берну почався сильний снігопад, який тривав усі дні нашого перебування там. Коли наступного ранку ми прямували до храму ще до сходу сонця, буря перетворилася на заметіль. На якусь мить я злякалася і почала бігти уздовж тротуару, що вів до храму.

ІЛЮСТРАЦІЯ СТЕНА ФЕЛЛОВСА

Потім з'явилася думка: "Саме так і має бути. Світ навалюється на нас своїми проблемами, але ми маємо бігти до Господнього спокою, що перебуває у Його домі".

Тієї Різдвяної пори ми чудово провели час у храмі, але хвилювалися, як же повернемося додому. Сніг все падав і падав, а у нашого найменшого сина піднялася висока температура. Однак у день нашого від'їзду сніг дивовижним чином припинився, а температура у сина впала, як тільки він отримав благословення священства.

Завдяки тому, що ми відчували підтримку того спокою, який приносить храм, нам пригадався вірш з Біблії: "Чи для Господа є річ занадто трудна?" (Буття 18:14). З вдячністю я зрозуміла, що немає такої. ■

Антонелла Тревісан, Ундіне, Італія

Коли наступного ранку ми прямували до храму ще до сходу сонця, буря перетворилася на заметіль.

МОЄ РІЗДВЯНЕ ДИВО

Восени 1968 року наш єпископ запитав моїх батьків, чи пожертвують вони гроші на будівництво храму Прово, шт. Юта. Сьогодні приходи цього не роблять, але в ті часи таке було звичайною справою. Мій тато пообіцяв пожертвувати 1000 доларів США. Це може і не виглядає, як велика сума, але для нас вона такою була. Мій батько працював на двох роботах, щоб підтримувати сина, який навчався в коледжі, іншого сина на місії та утримувати п'ятьох дітей, які жили вдома.

Коли мій батько посадив нас на сімейну нараду і сказав, що він пообіцяв пожертвувати на будівництво храму 1000 доларів США, я пам'ятаю як подумала: "Ти міг би пообіцяти і мільйон доларів, бо обидві суми однаково недосяжні". Я не могла повірити, що він пообіцяв таку суму, і у нас було неповних чотири місяці на збір коштів.

Ми вибрали чотири способи допомогти зібрати гроші: ми не будемо дарувати подарунки на Різдво і віддамо гроші, які б на них витратили; ми з сестрами віддамо гроші, які заробимо доглядаючи дітей; мій молодший брат буде заробляти, виконуючи невеликі доручення, і всією сім'єю ми будемо щодня, протягом кількох тижнів, ходити на місцеву ферму збирати яблука і зароблене теж віддамо.

Ми обклеїли подарунковим папером коробку для взуття, в якій збиралися складати наші внески, наклеїли на неї зображення храму та Ісуса Христа і поставили коробку на маленький стіл. Захоплення зростало у міру зростання наших пожертв. Наш фокус змістився з подарунків, які ми бажали отримати, на наш подарунок Спасителю. Я так цінувала дар, який Він дав дітям Бога—Його життя—що хотіла щось повернути Йому.

Збір яблук видався найскладнішим способом заробляти гроші, хоча й приніс найбільше задоволення. Ми були виснажені, але час, проведений разом з сім'єю, зміцнив нас і був нашою винагородою. Ми ставали "скріпленими своїми серцями у єдності і в любові" (Мосія 18:21).

У міру наближення Різдва я заглядала у коробку для пожертв, але завжди розчаровувалася. Попри наші зусилля ми були далеко від досягнення нашої цілі.

Тим часом я почувалася чудово через наше рішення відмовитися від подарунків. Я знала, що наші жертви були маленькими, але мала віру, що Спаситель буде задоволений.

Одного дня тато оголосив, що ми досягли нашої мети, і що він віддав гроші. Я так ніколи і не дізналася, як ми так швидко дозбирали решту.

Виконання обіцянки батька того Різдва було дивовижним. Та для мене справжнім дивом було те, що саме віддаючи, а не отримуючи, я наблизилася до Спасителя. Це було краще за будь-який отриманий мною різдвяний подарунок. Через сім років той дарунок повернувся до мене, коли я стала на коліна біля олтаря у храмі в Прово, щоб бути запечатаною на час і на всю вічність до свого чоловіка. ■

Джоан Бертон Стотт,
шт. Каліфорнія, США

Відкривши коробку, я побачила фартух ручної роботи, зшитий із тканини з різдвяним візерунком.

ФАРТУХИ ЖЕРТВИ

Одного Різдва, багато років тому, занадто багато турбот заполонили мій розум, щоб я могла насолоджуватися цим святом. У мого чоловіка, Енді, з'явився кашель, який після медичних обстежень швидко прогресував і привів до пошкодження легені, операції, реконструкції його стравоходу і біопсії—"про всякий випадок". Операцію йому зробили за тиждень до того, як ми переїхали в новий дім.

За кілька тижнів до Різдва я розмовляла зі своєю сусідкою Джене. Вона запитала, чи готова я до Різдва. Я змогла відповісти, що підготувалася, як могла. Я зазначила, що ми з бабусею завжди готували різдвяне печиво перед Різдвом, і що я хотіла зробити фартухи для дівчат, але, ймовірно, до цього не дійдуть руки.

Тиждень потому я влаштувалася у м'якому кріслі біля нашої різдвяної ялинки. Дівчата були в ліжку, а Енді працював у своєму кабінеті, коли я почула дзвінок у двері. Я відкрила двері і на порозі побачила Джене з трьома пакунками в руках, а позаду неї падали сніжинки.

"Заходь",—сказал а я, впевнена у тому, що вона відчувала мій подив.

"Дякую, але мені треба повертатися",—відповіла вона. "Це твоїм дівчатам".

Джене вручила мені пакунки.

"Це фартухи",—сказала вона. "Вони не найкращі, але мені вдалося закінчити їх цього вечора".

У мить смиренного здивування я прошепотіла слова подяки. Ми обнялися і я дивилася, як вона прямує до свого дому.

Знову сівши в крісло, я обережно розв'язала білу атласну стрічку однієї коробки. Відкривши її, я побачила фартух ручної роботи, пошитий з тканини із різдвяним візерунком. Думаючи про Джене, я провела великим і вказівним пальцями по шву. У неї було четверо маленьких дітей, у тому числі близнята, яким були лише трохи більше року. Вона навчала грі на фортепіано і мала нелегке й важливе покликання в нашому приході.

Я намагалася зрозуміти, коли у неї був час зшити фартухи, але вже знала, що його в неї не було. Вона створила час.

У мене потекли сльози, коли я відчула любов Небесного Батька, що линула через Джене теплом і втіхою, у той час, як мене огорнули руки Його любові (див. УЗ 6:20).

З того часу як ми отримали фартухи, пройшло багато років. Мої дочки вже давно виросли з них, але я зберігаю їх у своїй коморі. Вони висять на відполірованому гачку під новішими фартухами. Щоразу, коли я бачу подарунки Джене, то згадую про втіху і любов, які я відчувала того вечора. Вони нагадують мені, якою я хочу бути—гідною одкровень ученицею Ісуса Христа, яка воліє служити. ■

Кендіс А. Гровер, штат Айдахо, США

ІЛЮСТРАЦІЯ АЛЛЕНА ГАРНСА

Я БУВ НЕ САМ

Сидячи у наспіх викопаному захисному укритті, я дивився повз пісок на північ—у напрямку Іраку. То було 24 грудня, під час операції "Щит пустелі", і мені випало нести варту, яка починалася опівночі.

У своєму батальйоні я був єдиний святий останніх днів, тому свято було навіть ще самотнішим. Ми знаходилися у пустелі Саудівської Аравії з серпня, і тепер сюди прийшло Різдво, у холодну, зоряну ніч. Табір спав і у мене було кілька годин наодинці з блакитно-сірими дюнами і моїми думками.

Я думав про свою дружину і сина у штаті Джорджія, США, і наскільки мені не вистачатиме святкування вдома—з ялинкою, подарунками, справжнім різдвяним обідом. Потім я почав думати про історію Різдва.

Я задумався про ніч, в яку народився Христос. Мені було цікаво, наскільки темно тоді було, і чи був там місяць, щоб зробити пейзаж яскравішим, чи світили лише зірки. Оскільки у час Його народження електричного світла не було, ніч мабуть була схожою на ту, яку бачив я. Не було жодних святкувань—просто темна, тиха ніч.

Потім мене вразила чудова думка. У Біблії сказано, що пізніше прийшли Мудреці зі Сходу, скеровані зіркою, яка з'явилася у нічному небі. Коли я подивився у темне небо, то усвідомив, що був на схід від Віфлеєму, і що одним із центрів знань тих часів був Багдад. Чи не могли Мудреці прийти з місця неподалік від того, де був я? Яка світила зірка? Чи й досі вона на небі? Чи міг би я її побачити?

Я вдивлявся в небо, дивуючись творінням Бога, і відчув тепло, яке прийшло зсередини. Мені вже було неважливо, чи був я у тому самому місці, і чи та сама зірка була на небі. Що мало значення, так це те, що я мав те саме знання, яке мали Мудреці про дитя, народжене у Віфлеємі, хто є Царем царів.

Я не був самотнім того Різдва; натомість я був поєднаним з усіма тими, хто шукає Його, незалежно від того, чи вони Мудреці, пророки, чи просто самотні солдати в окопі у пустелі. Тієї ночі моє свідчення про народження Спасителя зміцнилося, і наступного ранку Святий Дух все ще був зі мною.

Тогорічне Різдво, замість того, щоб бути сумним, стало моїм найціннішим Різдвом. ■

Роберт Хоффман, шт. Вашингтон, США

Коли я подивився у темне небо, то усвідомив, що був на схід від Віфлеєма.

Я молилася, щоб до кінця вечора банка “Помічники Санти” наповнилася.

ІЛЮСТРАЦІЯ АЛЛЕНА ГАРНСА

СУЧАСНА ЛЕПТА ВДОВИ

Позичені білі скатертини і настільні прикраси-сніговики створили у залі для заходів святковий вигляд в останні хвилини підготовки до різдвяної вечірки нашої сім’ї.

Поки ми чекали на наших гостей, мій погляд зупинився на столі, де стояла порожня банка з написом “Помічники Санти”. Я молилася, щоб до кінця вечора та банка наповнилася.

Під час нашої підготовки до вечірки ми дізналися, що у моєї двоюрідної сестри чоловік був безробітним понад півтора року. Основним джерелом доходів її сім’ї була відповідальність за доставку газет за п’ятьма маршрутами, через що їм треба було щодня прокидатися о 3:30 ранку. Більша частина заробітку йшла на виплату іпотеки та інші необхідні виплати, залишаючи трохи на те, що їм хотілося, як от: різдвяні подарунки.

Сім’я моєї двоюрідної сестри прибула однією з перших. Я спостерігала, як вони йшли до наших обідніх столів, проходячи повз різдвяну банку. Коли вони підходили, чоловік моєї сестри зупинився, аби прочитати напис на банці. Без затримки він витяг свій потертий гаманець, узяв пару доларів і вкинув їх у контейнер, не думаючи про те, чия сім’я була “нужденна”.

Емоції переповнили мене, і мені відразу ж згадалась історія з Нового Завіту про вдову та її дві лепти. Багаті чоловіки вкидали свої величезні пожертви у скарбницю, коли “підійшла одна вбога вдовиця, і поклала дві лепти” (див. Марк 12:41–42).

Потім Спаситель сказав Своїм учням:

“Ця вбога вдовиця поклала найбільше за всіх, хто клав у скарбницю:

Бо всі клали від лишка свого, а вона поклала з убозтва свого все, що мала,—свій прожиток увесь” (Марк 12:43–44).

Ісус Христос сказав, що вона жертвувала у “своєму убозтві” і віддала навіть “свій прожиток увесь”. Вона могла покласти лише одну лепту. Мабуть це відповідало б вимогам, але її віруюче серце і бажання жертвувати не оминули увагу Сина Бога.

Ніхто б не звинуватив чоловіка моєї сестри за те, що він оминув банку з думкою “якби я мав, я дав би” (Мосія 4:24). Його чудовий приклад милосердя і любові до його ближніх зворушив не лише мене, але й інших членів моєї сім’ї, які дивилися на нього. Я знала, що в його сім’ї все буде добре, оскільки “милосердя є чиста любов Христа, … і той, хто матиме його в останній день, з ним усе буде добре” (Мороній 7:47).

Ми сподівалися дати його сім’ї щось того вечора, і ми зробили це пізніше, але ділячись у часи своєї нужди, він показав нам, що коли мова йшла про те, що було найважливішим, він уже був багатою людиною. ■

Стефані Х. Олсен, шт. Юта, США

ЯК ВОНИ ДІЗНАЛИСЯ ПРО МОЮ ПОТРЕБУ?

Десь 20 років тому я отримала покликання служити на місії в Японії. З відчуттям приємного очікування і певним хвилюванням я готувалася поїхати на місію в січні. Приблизно в цей час обоє моїх батьків втратили роботу.

У мене було фінансування з моменту мого прибуття на місію, але моя сім'я мала фінансові труднощі. Я не знала, де отримаю гроші для таких попередніх витрат, як місіонерський одяг, валізи та інші необхідні речі. У мене була тимчасова робота, але цих коштів було недостатньо. Особливо мене непокоїло питання, де я візьму гроші для негайного виготовлення паспорта, щоб отримати його до запланованого від'їзду в Японію.

Одного дня, після обіду, у стані відчаю я пішла у свою кімнату і благала Небесного Батька. Я розповіла про своє бажання служити в Японії і свою вдячність за те, що моя мрія —служити на місії—невдовзі здійсниться. Я ковтала сльози, кажучи Йому, як сильно мені були потрібні на паспорт 75 доларів, яких у мене не було. Коли я піднялася після молитви, я знала, що усе буде добре. Я не знала як це станеться, але тихе відчуття спокою запевнило мене, що Господь забезпечить.

Пізніше того дня я відкрила нашу поштову скриньку і знайшла там різдвяну листівку. Людина, яка її туди вкинула, доклала усіх зусиль, щоб зберегти анонімність. Листівка була без марки; хтось вкинув її власноруч.

Всередині листівки було надруковано: "Поздоровляю! Ти є отримувачем випадкових дій Християнської доброти. Щасливого Різдва, Ханно. Щасти тобі на місії".

У листівку було вкладено 100 доларів. Я стояла біля вхідних дверей і плакала. Хто це зробив, і звідки вони знали про мою потребу?

Минули роки, та я й досі не знаю, хто приніс мені додому гроші того дня. З тих пір я багато думала про ту людину чи тих людей. Вони продемонстрували те, що, на мою думку, мав на увазі старійшина Джозеф Б. Віртлін (1917–2008) з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, коли сказав: "Співчуття друзів, схожих на Христа, глибоко торкається нас і змінює наші життя. … У цій Церкві на молитви про допомогу часто відповідає Господь через просте, щоденне служіння турботливих братів і сестер. У доброті справжніх друзів я бачив віддзеркалення милості Самого Господа"[1].

Цей вчинок доброти змінив мене, допоміг мені вчасно поїхати на місію і надихнув на пошук шляхів стати відповіддю на молитви інших людей. ■

Ханна Ейзелін, шт. Аризона, США

ПОСИЛАННЯ

1. Joseph B. Wirthlin, "Valued Companions", *Ensign,* Nov. 1997, 32.

ІЛЮСТРАЦІЯ СТЕНА ФЕЛЛОУСА

Я відкрила нашу поштову скриньку і знайшла там різдвяну листівку. Вона була без марки, хтось вкинув її власноруч.

МОЄ передчасне повернення додому з місії

Бріттані Романелло Каско

Отримання мого покликання на місію було одним з найважливіших і найславетніших моментів мого життя. Я думала про місію багато разів з того часу, коли отримала свідчення про євангелію у 18 років. Я пам'ятаю, що коли отримала своє покликання служити в Тайванській Тайчунській місії, то знала, що так і мало бути, і з захопленням чекала на служіння там.

Я щодня читала свої Писання, відвідувала класи з підготовки до місії і до храму і навіть намагалася самостійно вивчати мандаринський діалект китайської мови. Як єдина дитина в сім'ї, я знала, що моя місія принесе шану не лише мені, але й моїм батькам і моєму Небесному Батькові. В той день, коли я увійшла в центр підготовки місіонерів (ЦПМ), то вважала, що протягом наступних 18 місяців нічого поганого не станеться. Я в захопленні чекала на все, від хрищень до смакування тайванських страв, про які так багато чула. Увійшовши до центру підготовки місіонерів, я небагато знала про те, що моя місія буде значно відрізнятися від того, що я очікувала.

Хвороба

Приблизно через чотири місяці перебування на місії я почала відчувати біль—не тільки під час фізичного навантаження, як-от під час їзди на велосипеді або під час ранкової зарядки, але й під час сну або індивідуального навчання. Я почала швидко втрачати вагу. Навіть п'ючи воду, я відчувала біль. Обстеження лікаря не могли визначити, що було не так. У мене не було ні паразитів, ні вірусів. Мій президент місії, моя напарниця-місіонерка і я сама були спантеличені погіршенням мого здоров'я.

Протягом наступного місяця я зберігала віру, що дивувало навіть мене саму. Хоч я і відчувала смуток, та була переконана, що якщо я продовжуватиму наполегливо працювати, швидше їздити

Коли я заходила до центру підготовки місіонерів, я ще не знала, що моя місія буде значно відрізнятися від того, що я очікувала.

на велосипеді і більше говорити з усіма ламаною китайською мовою, Бог у дивний спосіб зцілить мене. Я вірила в історії, що Христос зцілював хворих і воскрешав померлих, і я глибоко вірила, що Він так само вчинить і зі мною—слабкою, однак сповненою ентузіазму місіонеркою. Тоді, однієї неділі, коли ми з напарницею їхали на велосипедах до церковного дому зборів, щоб

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ MASSONSTOCK/ISTOCK/THINKSTOCK

國語
傳教士
你好

зустрітися із зацікавленим Церквою, біль і судоми, які охопили все моє тіло, стали нестерпними. Коли ми приїхали до дому зборів, я попросила старійшин благословити мене і це допомогло. Минали дні, благословення священства і молитви про зцілення ставали все частішими.

То був найпохмуріший день моєї місії, коли я прокинулася одного ранку серед сильної тайванської спеки, і зрозуміла, що не можу керувати своїм тілом навіть настільки, щоб встати з ліжка. У той момент я усвідомила, що більше не зможу бути місіонеркою. Мій президент місії приїхав відвідати мене і ми поговорили. Ми обговорили всі варіанти і, після багатьох молитов і пролитих сліз, Дух підтвердив мені, що я маю повертатися додому і зосередитися на видужанні.

Передчасне повернення додому

Замість того, щоб повернутися додому і побачити повітряні кульки і плакат "Вітаємо вдома!", мене вивезли з літака на інвалідному кріслі до моїх наляканих батьків, і їм негайно довелося везти мене до лікарні у відділення невідкладної медичної допомоги. Почалися місяці обстежень, але лікарі не могли виявити, що зі мною було не так. Крім того, люди, які оточували мене, з добрими намірами запитували щось на кшталт: "Коли ти повернешся на місію?" "Ти збираєшся залишитися вдома?" "Можливо тобі треба було вийти заміж". "Можливо твоя помилка була в тому, що ти взагалі поїхала".

Я відчувала сором і збентеження. Чи була я гідною Божої любові? Чому це сталося попри те, що я служила так старанно? Чи не була я хорошою місіонеркою? Чи чув мене Бог? Чи схвалять однолітки моє "неповноцінне" місіонерське служіння?

Протягом наступних шести місяців мені було важко зберігати своє свідчення, і щодо цього я відчувала провину. Я хотіла знати, чи не відпала я від благодаті, і чи дійсно Небесний Батько любить мене. Хоча поступово я і почала відчувати себе трохи краще, я не відчувала себе так, як до місії. І я побачила, що уникаю того, щоб продовжувати жити, просуватися вперед у своєму житті.

Хоч моє тіло і не зцілилося фізично на всі 100 відсотків, моє серце ніколи не було більш цілісним або готовим служити справі Господаря.

Тоді, одного вечора, ми мали розмову з моїм хорошим другом. Він також відчував біль і смуток через передчасне повернення додому зі своєї місії через хворобу і працював над тим, щоб повернутися на місію. Пам'ятаю, що того вечора я вперше за шість місяців відчувала справжній спокій. Голос Духа прошепотів мені: "Тобі треба повертатися". Я відчула велике полегшення, коли зрештою дізналася в якому напрямку слід рухатися. Наступного дня я пішла на зустріч зі своїм єпископом. Потім я написала палкого листа у Місіонерський відділ з питанням, чи можу я повернутися на місію. Мій запит задовольнили і через місяць я знову носила свою іменну табличку.

Однак шість місяців потому у мене почали з'являтися ті самі проблеми зі здоров'ям. Я пам'ятаю, як лежала в лікарняному ліжку, відчуваючи розпач через години обстежень та ін'єкцій. Я не могла повірити, що це відбувається зі мною. Цього разу я розуміла, що моя місія завершилася. Зі сльозами розчарування й жалю, які текли по моєму обличчю, я слухала, як мій мудрий президент місії казав: "Сестро Романелло, ти вдвічі більше любила Господа, оскільки ти повернулася". Я відчула велике втішення у цих словах. Цього разу, коли я сіла на літак, то пообіцяла моєму Небесному Батькові, що залишатимуся вірною, навіть якщо не отримаю відповідей.

Знайти зцілення у Христовій Спокуті

Вже пройшло трохи більше двох років з тих пір, як я повернулася додому. Проблеми зі здоров'ям все ще не полишили мене, і мої сили й енергія не ті, що я мала до служіння на місії. Лікарі так і не дізналися, що зі мною не так. Мені було не легко бути місіонеркою, якій не вдалося прослужити повний термін моєї місії. І все ж я все ще люблю кожного з моїх дорогих навернених. Мені знадобився час, щоб відчути, що моє служіння було прийнятним, і що моє скорочене місіонерське служіння було так само цінним, як і 18-ти або 24-місячні місії для інших місіонерів.

Господь дав мені багато можливостей говорити з іншими людьми, які пережили емоційну травму неочікуваного повернення додому. Я знаю, що Небесний Батько привів мене до них поділитися моїм свідченням, і допомогти їм усвідомити, що передчасне повернення додому через проблеми зі здоров'ям—це не недолік, який слід зберігати у таємниці, а досвід, яким слід ділитися.

Коли я повернулась додому вперше, то відчула, що означає нехтувати своєю вірою, але повернувшись додому вдруге, я відчула, що означає залишатися вірною. Я трималася основного: вивчала Писання, відвідувала інститут релігії, ходила до Церкви і виконувала свої покликання. Я багато разів молилася, щоб знати, чому все це так сталося. Я перестала винити себе і перестала винити Небесного Батька. Озираючись на своє життя після повернення додому і на мої розмови з китайськими братами і сестрами, які живуть у моєму рідному місті, я зберігаю тверду позицію, що все це виконувалося з вічною метою.

Мені подобаються слова в Мосія 5:15: "Отже, я б хотів, щоб ви були стійкі і непохитні, завжди багаті на добрі справи, щоб Христос, Господь Бог Вседержитель, міг запечатати вас до Себе, щоб вас могли привести на небеса, щоб ви могли мати довічне спасіння і вічне життя, через мудрість, і силу, і справедливість, і милість Того, Хто створив усе, на небесах і на землі, Хто є Бог над усім".

Я вірю, що якщо я буду і надалі посвячувати своє життя Господу, я буду навіки благословенна. Тому я знаю, що мене було зцілено через Спокуту Ісуса Христа, і хоч моє тіло і не зцілилося фізично на всі 100 відсотків, моє серце ніколи не було більш цілісним або готовим служити справі Господаря. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ЯКІ У МЕНЕ Є ВАРІАНТИ, ЯКЩО Я ПЕРЕДЧАСНО ПОВЕРНУСЯ ДОДОМУ ЧЕРЕЗ ПРОБЛЕМІ ЗІ ЗДОРОВ'ЯМ?

Якщо у вас є фізичні, емоційні або ментальні проблеми зі здоров'ям, поговоріть зі своїм єпископом або президентом філії стосовно додаткової інформації щодо місіонерської програми церковного служіння для молоді.

"Місії служіння можуть бути великим благословенням, дозволяючи людям жити вдома і маючи належний медичний догляд в той же час зростати і розвиватися в Господньому служінні".

Дональд Б. Доуті, лікар, керівник служби охорони здоров'я місіонерського відділу, "Підготовка стану здоров'я для служіння на місії", *Ліягона,* бер. 2007, с. 67.

Бути свідком Бога в Німеччині

Джустіна Мак-Кендлес

Лише на відстані 30-хвилинної подорожі поїздом від міста Ганновер, серед акрів полів, усіяних весняними квітами, зручно вмостилося маленьке німецьке містечко Штадтхаген. Це місце, де виросла 19-річна Естер Граф. Це місце, де будь-куди можна дістатися пішки або на велосипеді, де вулиці всіяні булочними і крамничками з морозивом, і де на площі міста в будні дні працюють базари.

Штадтхаген також є домівкою процвітаючої громади святих останніх днів.

Хоч це містечко і маленьке, в Штадтхагені є великий приход, що незвично для Німеччини, де на 10000 німців приходиться менше, ніж п'ять членів Церкви. Але для Естер це ідеальне місце для навчання принципам євангелії Ісуса Христа і тому, як використовувати ці принципи, щоб служити іншим і благословляти їх.

Коли Естер було 14 років, вона отримала своє патріарше благословення, яке допомогло їй усвідомити дещо важливе. "Мені стало ясно, наскільки я дійсно важлива для Небесного Батька,—каже вона.— Я дізналася, наскільки всі ми є важливими для Нього".

Вона бере це знання і застосовує його у своїх стосунках з іншими людьми.

У своєму покликанні в раді неодруженої молоді колу, наприклад, вона відповідає за те, щоб кожен відчував, що він потрібен. "Я вчуся не критикувати інших, а натомість більше дізнаватися про них".

Вона також не забуває про це, коли іде до школи. "Мене досить часто запитують про мою релігію і я думаю, що це у будь-якому разі непогано,—каже вона.— Чомусь я завжди відчуваю радість, оскільки тоді я просто нагадую собі, як вона допомагає мені і скільки усього привносить у моє життя. Завдяки євангелії я знаю так багато.

Завжди будуть люди, які будуть сміятися з нашої віри і не розумітимуть її,—каже вона,—але насправді це зовсім не погано, коли ми твердо тримаємося того, у що віримо".

Завдяки тому, що вона твердо тримається своїх вірувань, їй легко ними ділитися.

Любов і довіра Естер до Бога—це те, що найбільше допомагає їй в житті, і коли вона ділиться євангелією.

"Перш ніж почати хвилюватися, —каже вона,—довіртеся Богу. Коли я роблю це і маю віру, все інше—просто. Коли ми довіряємо Богу, то можемо просуватися вперед у своєму житті з вірою і впевненістю в майбутньому. Коли ми робимо це, то можемо жити, як свідки Бога". ■

Автор живе в Німеччині.

ФОТОГРАФІЇ ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНІ ЕСТЕР ГРАФ

БІЛЬШЕ ПРО ЕСТЕР

Що німці люблять їсти?

Німцям подобається їсти картоплю або овочевий суп з локшиною. Моя улюблена їжа—це картопля з овочами і соусом. Мені особливо подобається горох і брюссельська капуста.

Як ти розважаєшся?

Я слухаю музику, співаю і граю на фортепіано або гітарі. Мені подобається випікати. Я навчаюся готувати незвичайні тістечка.

Як в Німеччині проходять побачення?

Ми не ходимо на побачення. Було б дивно, якби хлопець сказав: "Ти хотіла б піти зі мною на побачення?" Тут ви знайомитеся з людьми в групах і, якщо вам подобається хтось, ви говорите з цією людиною по телефону або он-лайн. Час від часу ви зустрічаєтеся, а потім ви або починаєте стосунки, або ні.

ЦЕРКВА В НІМЕЧЧИНІ

- 39 401 святих останніх днів
- 15 колів
- 89 приходів
- 85 філій
- 3 місії
- 2 храми

ФАКТИ В ЦИФРАХ

- Населення: 80 995 685 (на липень 2014 р.)
- 6 200 музеїв
- Понад 400 зоопарків (це найбільша кількість у світі в одній країні)

ФАКТИ ПРО НІМЕЧЧИНУ

Столиця: Берлін

Мова: німецька (Deutsch)

Президент
Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник
у Першому
Президентстві

ЯК ПОБАЧИТИ СПРАВЖНЄ ЗНАЧЕННЯ РІЗДВА

Коли ми готуємося до Різдва, обмірковуючи його істинне значення, то готуємося відчути вплив Христа і Його послання. Дозвольте мені запропонувати три дії, які ми могли б вивчати, обдумувати і застосовувати в цей час підготовки.

По-перше, радійте народженню нашого Спасителя. Ми святкуємо народження Сина Бога, Творця, нашого Месії. Ми радіємо, що Цар царів прийшов на землю, народився у хліву й прожив досконале життя. Коли Ісус народився, на небесах була така велика радість, що її не можна було втримати (див. Лука 2:8–14).

По-друге, розмірковуйте над тим, як Він впливає на наше життя сьогодні. Різдво—це час згадувати Сина Бога і зміцнюватися у рішучості взяти на себе Його ім'я. Це час переоцінити наше життя й проаналізувати наші думки, почуття й вчинки. Нехай це буде час пам'яті, вдячності і час прощення. Нехай це буде час роздумів про Спокуту Ісуса Христа і її значення для кожного з нас особисто. А особливо нехай це буде час, коли ми з новими силами ще раз зобов'яжемося жити за словом Бога й дотримуватися Його заповідей. Завдяки цьому ми вшануємо Його набагато більше, ніж за допомогою гірлянд, подарунків або вечірок.

По-третє, з непохитністю чекайте на Його пришестя. Хоча різдвяна пора—це слушний час, аби подивитися в минуле й відсвяткувати народження нашого Господа, мені здається, що це також має бути і час, аби поглянути в майбутнє. Дивімось уперед. Підготуймося до того благословенного дня, коли Він прийде знов. Будьмо такими ж мудрими, як ті люди у давнину, що чекали на Його прихід.

Я молюся, аби протягом цієї пори і завжди ми бачили чистоту історії народження Спасителя й відчули щиру вдячність за Його життя, вчення й спасительну жертву заради нас. Нехай ця вдячність поновить нашу рішучість наслідувати Його. Нехай вона також веде нас до зближення з нашою сім'єю, нашою церквою і нашими ближніми. І давайте з непохитністю чекати на той благословенний день, коли воскреслий Христос знову ходитиме по землі як наш Господь, наш Цар і наш благословенний Спаситель. ■

З духовного Різдвяного вечора з Першим Президентством у 2010 р.

ЯК ВИ ЦЕ ЗАСТОСОВУВАЛИ?

Кілька років тому, на Різдво, моя бабуся попросила всіх своїх дітей і внуків послужити іншим за неї. Мої сестри в'язали дитячі капелюшки і служили в притулку для тварин, а мій брат допоміг вдові розвісити різдвяні електричні гірлянди. Я знайшла імена членів сім'ї і віднесла їх до храму. Всі ми написали бабусі листи, де описували свій досвід. Їй сльози накочувались на очі, коли вона читала їх у ранок Різдва. Я була вдячна за приклад моєї бабусі і зрозуміла, що коли я з "любов'ю служи[ла]" іншим (Галатам 5:13), то я здобула більше милосердя і відчувала себе ближчою до членів сім'ї, як живих, так і померлих.

Аманда С., шт. Юта, США

ПОДАРУНОК З МАГАЗИНУ УЦІНЕНИХ ТОВАРІВ, ЩО **ЗМІНИВ ЖИТТЯ**

Кеану Вільямс

Одного року у нас було небагато грошей на Різдво, тож я просив у молитві допомоги, аби мати змогу купити подарунок вітчиму Адріану (якого ми з сестрою називали Вігі). У нас з сестрою було лише 2 долари на двох, які ми могли витратити на подарунки.

Коли мама сказала, що ми йдемо у найближчий магазин уцінених товарів за різдвяними подарунками, я побіг у кімнату і попросив у молитві про допомогу: "Будь ласка, допоможи нам знайти подарунок за два долари".

У магазині ми з Елайною проглядали книги і знайшли трикнижне видання Писань, яке було зовсім новеньке. Ми так зраділи, коли його знайшли. Я міцно притиснув книгу до себе, і ми побігли уздовж рядів до мами. Підстрибуючи, ми сказали в один голос: "Ми знайшли подарунок для Вігі!" На касі мама запитала: "Скільки це коштує?" Нам відповіли: "Два долари". То була відповідь на мою молитву.

У той час наш вітчим не був членом Церкви. Він не любив мормонів, він не вірив у "мормонську книгу" і йому не подобалося, коли члени Церкви заїжджали за нами, щоб відвезти на заходи Товариства молодих чоловіків і Товариства молодих жінок. Він навіть проганяв старійшин. Але члени приходу та місіонери не втрачали надію щодо нього.

У день Різдва ми залишили його подарунок на самий кінець. Ми з Елайною сказали: "Це найкращий з подарунків, який тобі будь-коли дарували! Він зробить тебе щасливим!" Вігі кілька разів спробував угадати, а ми сміялися з його відповідей. Ми сказали йому: "Це дивовижний подарунок! Він змінить твоє життя. Він змінив наше життя".

Мама хвилювалася, що Вігі розсердиться на наш подарунок, проте ми з Елайною знали, що то було правильно.

Коли ми відкрили подарунок, він подякував нам за нього і пообіцяв прочитати.

Оскільки ми любили Вігі, то хотіли, щоб він дізнався про Ісуса Христа і про дар Його Спокути. Ми хотіли, щоб він вірив, як і ми, щоб він молився, і каявся, і в його житті була євангелія.

Він читав і молився про Книгу Мормона, а старійшини і члени приходу допомогли йому охреститися, і зараз Вігі є членом Церкви. Ми були такі щасливі, коли запечаталися в храмі, і ми знаємо, що навіки будемо сім'єю. ■

Автор живе в штаті Аризона, США.

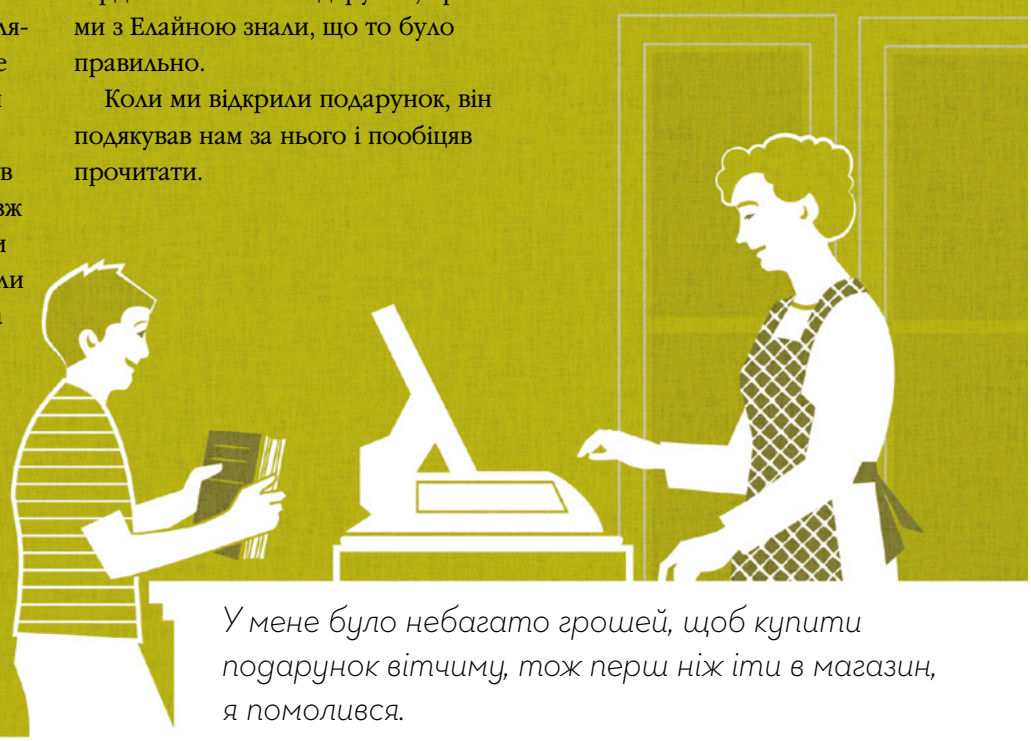

У мене було небагато грошей, щоб купити подарунок вітчиму, тож перш ніж іти в магазин, я помолився.

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЖ. БЕТ ДЖЕПСОН

НЕДІЛЬНІ УРОКИ

Тема на цей місяць:
Побудова Царства Божого в останні дні

НОВИЙ ХЛОПЕЦЬ

Я був єдиним активним священиком у моєму новому приході. Як мені було повернути до церкви інших священиків?

Метью Фліттон
Співробітник редакції церковних журналів

Через кілька місяців після того, як мені виповнилося 18 років, моя сім'я переїхала і я опинився в новому приході, де на мене чекало випробування. Протягом двох тижнів після нашого переїзду майже всі священики стали старійшинами. Мене також було покликано служити першим помічником у кворумі священиків.

Даючи мені це покликання, єпископ пояснив, що у списку було багато священиків, але майже ніхто з них не ходив до церкви. У нас було багато роботи, щоб заохотити людей до відвідування церкви.

"Просто запрошуй людей прийти", —сказав він.

Лише ще один священик ходив до церкви, хлопець на ім'я Раян, який відвідував церкву пару разів на місяць. Я вирішив завітати додому до наших малоактивних членів кворуму і запросити їх на наші заходи. Я переживав і боявся, що їм буде неприємно, коли я запрошуватиму їх до церкви. Я гадав, що вони не ходили до церкви, бо їм тут не подобалося. Однак я також подумав, що спроби запрошувати людей були хорошою практикою для моєї майбутньої місії, тож я зціпив зуби і почав дзвонити іншим священикам або заходив до них додому. Я запрошував їх на вогники, на заходи, на богослужіння.

Мене здивувало те, що дехто з них дійсно відгукнувся і прийшов. Зрештою у нас була група з чотирьох священиків, які почали ходити до церкви регулярно. Насправді у них не було поганих почуттів щодо церкви—вони просто чекали на запрошення. Вони мали такі самі переживання щодо нової обстановки—відвідування церкви—що і я.

Деякі заходи були більш успішними, ніж інші. Всі приходили на волейбол, але мені було важко досягти того, щоб люди відвідували інші заходи.

Молодіжна конференція того року була особливо плідною, бо я бачив, як дехто з цих молодих людей вставали і свідчили. Я відчував, що приніс зміни в їхнє життя.

Однією з таких змін, які я бачив, було те, що Раян відвідував церкву кожен тиждень, і ми стали хорошими друзями.

Ми з Раяном отримали Мелхиседекове священство приблизно через шість місяців після мого переїзду. Я вирішив, що вступатиму до університету вже після своєї місії, щоб я міг працювати і зібрати кошти для місії. У Раяна вже була хороша робота і він також вирішив, що не вступатиме до університету. Після роботи ми часто проводили час разом.

Одного разу, ми чи не всю ніч намагалися дочитати книгу Алми,

ІЛЮСТРАЦІЇ ГРЕГА НЬЮБОЛДА

оскільки Раян читав Книгу Мормона вперше. Це було виснажливо, однак сповнювало духовною енергією. Також було чудово бачити зміни, які Раян робив у своєму житті. Він кинув старі звички, набув кращих і змінив деяких зі своїх друзів, щоб бути з людьми, які розділяли його норми.

Я з нетерпінням чекав своєї місії з тих пір, як почав ходити до церкви кілька років тому. Раян не був упевнений, що служитиме на місії. Проводячи час разом, ми обговорювали мою місію і моє бажання служити. Коли я заохочував його служити на місії, і відповідав на запитання щодо євангелії, то здобув більше впевненості у своїй особистій здатності служити в якості місіонера. За віком Раян вже міг служити на місії, але вагався у своєму рішенні.

"Я не був впевнений у тому, що моє свідчення достатньо сильне, хоч і мав хороші почуття щодо Церкви в той час,—сказав він.—Я хотів служити на місії, але було дуже важко залишити сім'ю".

Нарешті настав той день, коли я міг почати заповнювати мої документи для служіння на місії. Коли я сказав про це Раяну, він здивував мене, сказавши, що також вирішив служити. Наші покликання на місію прийшли в один вечір. Раян вирушив служити в Канаду за місяць до того, як я почав свою місію у Франції.

Насправді у них не було поганих почуттів щодо церкви—вони просто чекали на запрошення.

Коли я повернувся додому через два роки, то запитав про всіх священиків, з якими працював. На жаль, я дізнався, що дехто з них перестали відвідувати церкву невдовзі після того, як я поїхав на місію, але я був радий знову бачити Раяна. Він з честю відслужив місію і саме так, як було з Алмою і синами Мосії, мені було дуже радісно бачити, що він все ще був моїм братом у Господі (див. Алма 17:2). ■

ВОНИ ЗНАЛИ ДЖОЗЕФА

Якою людиною був Джозеф Сміт, пророк Відновлення? Ми можемо дізнатися про нього більше, читаючи розповіді тих, хто зустрічали його і добре його знали.

НЕМОРМОНИ, ЯКІ ЗУСТРІЧАЛИ ДЖОЗЕФА

Багато немормонів, які зустрічали Джозефа, були вражені. Наприклад, Джосая Квінсі, випускник Гарварду, який невдовзі мав стати мером Бостона, зустрівся з Джозефом Смітом в Наву. Він сказав, що Джозеф був "феноменом, який ще чекав на розгадку", чоловіком, народженим бути лідером, "із зовнішністю повелителя, ... підкорятися якому здавалося природним". Він сказав, що у майбутніх підручниках про Джозефа можуть написати, що він мав "великий вплив на долі його співвітчизників"[1].

НЕДАВНО НАВЕРНЕНІ, ЯКІ ЗУСТРІЧАЛИ ЙОГО

Навернені, які вперше зустрічали Джозефа, також висловлювали своє захоплення. Через п'ять днів після прибуття до Наву з Англії, Уільям Клейтон писав додому: "Минулого вечора багато хто з нас [були] в компанії з братом Джозефом. Наші серця раділи, коли ми слухали його слова про речі Царства. Він добра людина і такий же звичайний, як і будь-хто з нас. Ми дуже його полюбили, і ви так само полюбите його"[2].

Мері Еліс Кеннон Ламберт, якій було 14, коли вона прибула до Наву, сказала: "Кілька провідних братів стояли на [пристані], щоб привітати групу прибулих [на кораблі] святих. Серед тих братів був пророк Джозеф Сміт. Я впізнала його в ту саму мить, коли мої очі побачили його, і тієї ж миті я отримала свідчення, що він є пророком Бога"[3].

Ви можете прочитати більше про Джозефа Сміта у розділах 43 і 47 посібника Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт. *Написане там допоможе вам дізнатися про пророка Джозефа.*

ІЛЮСТРАЦІЇ БРУКА СМАРТА

ЛЮДИ, ЯКІ ДОБРЕ ЗНАЛИ ЙОГО

Джон М. Бернхісел, один з перших членів Церкви, був лікарем. Він кілька місяців жив у будинку Смітів. Він сказав, що Джозеф Сміт був "обдарований неабияким інтелектом", великою енергією, "мав глибокі знання про людську природу", був людиною "розсудливою", "широких поглядів" і відрізнявся "любов'ю до справедливості". "Він добрий і люб'язний, щедрий і доброзичливий, комунікабельний і радісний, та має вдумливий і спостережливий склад розуму. Він чесний, відвертий, безстрашний і незалежний та настільки позбавлений [фальші], наскільки цього може бути позбавлена людина"[4].

Говард Корей, один з діловодів Джозефа, був вражений здатністю пророка зустрічатися з різними людьми—лікарями, юристами, священиками та іншими—які приходили "поставити складні запитання". Він писав, що Джозеф "завжди був на висоті. ... Мені було дійсно приємно бачити, наскільки він завжди був невимушеним, навіть в товаристві найосвіченіших людей, та його манеру з готовністю [відразу, підготовлено] відповідати на їх запитання"[5].

Деніел Д. Мак-Артур, який пізніше вів групу з ручними візками до Долини Солоного озера, сказав: "Моє свідчення полягає в тому, що він був справжнім пророком живого Бога; і чим більше я слухав його вислови і бачив його справи, тим більше я переконувався, що він дійсно бачив Бога Батька і Його Сина Ісуса Христа"[6].

ПРОРОКИ, ЯКІ ЗНАЛИ ЙОГО

Джон Тейлор, який став третім Президентом Церкви, сказав: "Якби ви спитали у Джозефа, як виглядає ... чоловік Адам, він би негайно вам розповів. Він розповів би про його статуру, риси обличчя і все про нього. Ви могли б спитати у нього, як виглядають Петро, Яків та Іван, і він міг би розповісти вам. Чому? Тому що він бачив їх"[7].

Племінник пророка, Джозеф Ф. Сміт став шостим Президентом Церкви. Він написав, що Джозеф Сміт "був наповнений до країв найшляхетнішою і найчистішою сутністю з усіх людських, що часто знаходило вихід в невинних забавах: у грі в м'яч, змаганні з братами на силу ... і розвагах; ... радість переповнювала його; він був веселим; він був сповнений любові і будь-якої іншої благородної риси, яка робить людину величною й прекрасною і в той же час простою й чистою; ... у нього також була сила милістю Божою розуміти цілі Всемогутнього. Такою була особистість пророка Джозефа Сміта"[8]. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Josiah Quincy, "Joseph Smith at Nauvoo", *Figures of the Past from the Leaves of Old Journals,* 3rd ed. (1883), 376–400; див. також Richard L. Bushman, "The Character of Joseph Smith", *BYU Studies,* vol. 42, no. 2 (2003), 29–30.
2. Bushman, "The Character of Joseph Smith", 33.
3. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 502.
4. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт,* с. 505.
5. Bushman, "The Character of Joseph Smith", 29.
6. *Учення: Джозеф Сміт* [2007], с. 502.
7. *Учення: Джозеф Сміт* [2007], с. 105.
8. *Учення: Джозеф Сміт* [2007], с. 505.

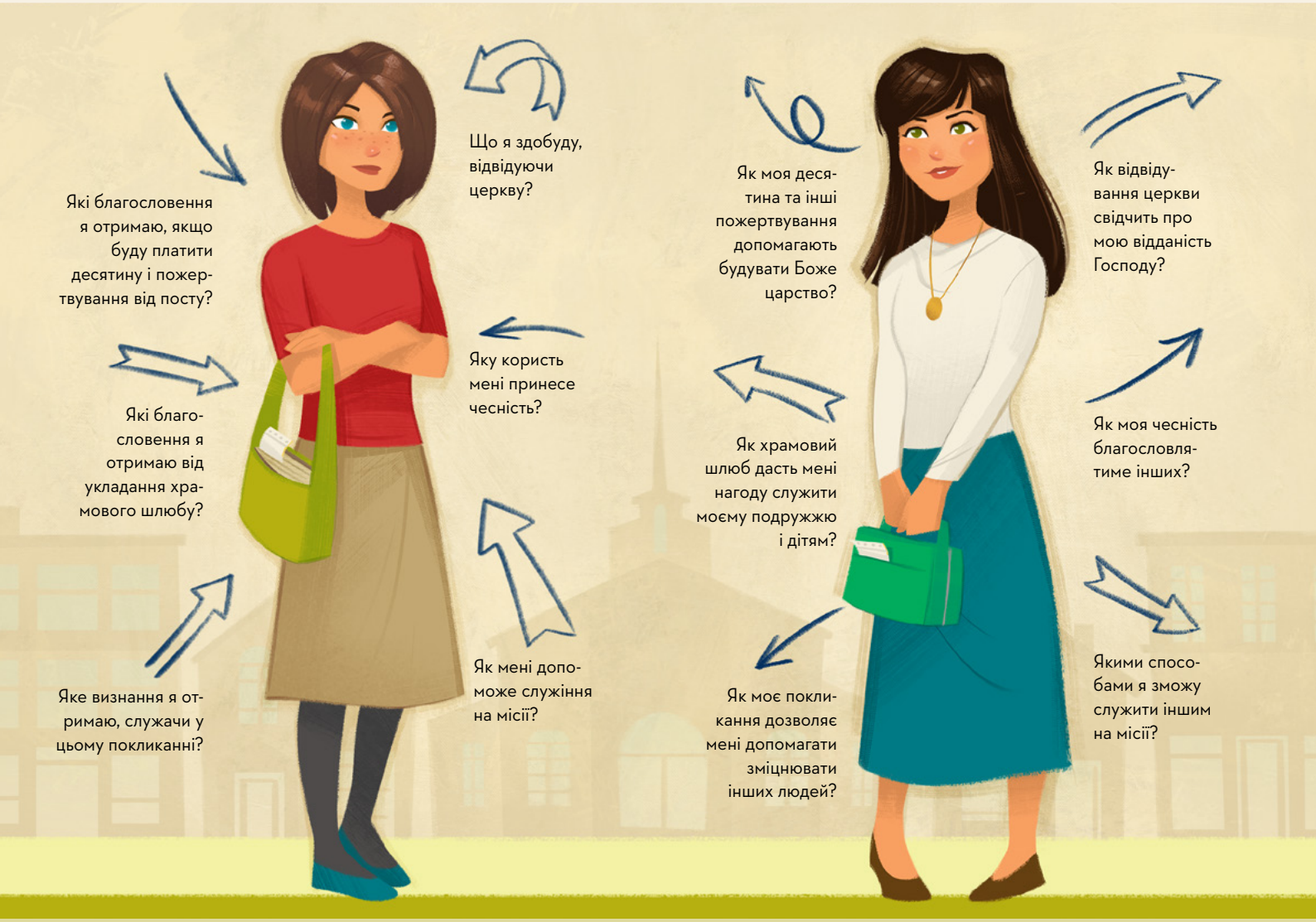

ІЛЮСТРАЦІЯ БЕНА САЙМОНСОНА

ВИ ТОЙ,

ХТО БЕРЕ, *чи той,* ХТО ДАЄ?

Ви колись приділяли час тому, щоб подумати, *чому* ви служите іншим і виконуєте заповіді? Цього місяця буде хороший час зробити це, коли ви вивчатимете про розбудову царства Бога під час ваших уроків у церкві. Ви можете спитати себе, чим я вмотивований/на більше: тим, що я можу *отримати*, чи тим, що я можу *дати?*

Запитання, наведені вище, допоможуть вам побачити, до чого ви більше схильні: думати про себе чи про інших.

Думати про благословення, які ви отримаєте, це нормально, але, якщо ви бачите, що починаєте більше думати про себе, ніж про інших, намагайтеся дивитися вгору. Президент Томас С. Монсон навчав: "Пам'ятайте, що ця робота—не тільки ваша і моя. Ми можемо дивитися вгору і знаходити божественну допомогу", ("Виконуй свій обов'язок—це найкраще", *Ліягона*, лист. 2005, с. 58). ■

ВИКОРИСТОВУЙ АБО ВТРАТИШ

Відкиньте відмовки і розвивайте свої таланти.
Ви можете відіграти ключову роль у покращенні цього світу.

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ ДЖЮВАННІ ПОНТЕС КАССІС

“Я відчуваю свою невідповідність бути президентом класу в Товаристві молодих жінок. Як мені стати кращим провідником?”

Якщо ви відчуваєте невідповідність, коли отримуєте покликання, ви в хорошому товаристві. Єремія, Енох і Джозеф Сміт—усі були молодими і всі відчували невідповідність, коли отримували своє пророче покликання, але Господь однак використовував їх для просування Свого царства. Так само як Господь використовував давніх пророків, щоб здійснювати великі речі, коли ви будете молитися і покладатися на Нього, Він може використати вас.

Мабуть найкраще, що ви можете зробити для членів вашого класу, це бути для них другом. Запам’ятайте їхні імена. Ви можете щодня за них молитися, і, можливо, навіть поститися за них, якщо вони переживають труднощі. Ви можете запитувати їх про їхнє життя поза Церквою, усміхатися їм і вітати їх, коли б ви їх не побачили, та сидіти біля них у церкві чи в школі. Особливо будьте уважними до тих, хто може потребувати більшої любові і підтримки.

І не бійтеся попросити про допомогу. Небесний Батько не залишить вас на самоті—Він дав вам радників і дорослих порадниць. Вони допоможуть вам так само, як і Він.

Як сказав Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008): “Станьте на коліна і попросіть Господа, щоб Він благословив вас, а тоді підведіться і зробіть те, про що вас просять. А після цього ввірте все в руки Господні. Ви побачите, що зробили дещо більше, ніж очікувалося” (“Жінкам Церкви”, *Ліягона,* лист. 2003, с. 114).

Бути другом

Як президент класу я також почувалася недостатньо підготовленою. Але важливо намагатися дати молодим жінкам відчути, що їх люблять і залучають. Будьте другом, який надаватиме підтримку, і, приймаючи рішення, прислухайтеся до своїх радниць. Будьте прикладом у праведності і намагайтеся жити за цінностями Товариства молодих жінок, але не очікуйте від себе досконалості. Усе, чого очікує від вас Небесний Батько—це щоб ви докладали зусиль. Якщо ви звернетеся до Нього, Він дасть вам силу і потрібне вам спрямування.

Ребекка Н., 16 років, шт. Нью-Гемпшир, США

Охоче служити

Я відчувала те саме, оскільки була президентом класу “Спілка взаємного вдосконалення”. Я досі пам’ятаю свої відчуття, коли я заходила до офісу єпископа на інтерв’ю. Я могла відмовитися, але я знала, що це було доручення не від мого єпископа—це було покликання від Бога. Небесний Батько допоможе нам виконувати наші покликання, якщо ми будемо бажати підкоряти себе Йому і будемо смиренними.

Ніколь П., 16 років, Філіппіни

Любити тих, кому служите

Щоб стати кращим провідником, вам треба дійсно любити тих, кому ви служите. Тому необхідно відпускати будь-які образи і пробачати. Ви можете молитися про те, щоб побачити їхню цінність так, як її бачить Бог. Моліться, щоб відчути

Відповіді слід розглядати як допомогу і спрямування, а не як офіційне проголошення вчень Церкви.

Його любов до вас і до членів вашого класу. Я знаю з досвіду, що програма Особистий розвиток може допомогти вам розвинути якості і цінності, необхідні для виконання вашого покликання. Бог дасть вам потрібну для вас силу, якщо ви попросите про ту допомогу.

Мері Б., 16 р., шт. Вашингтон, США

Починати з того місця, де ви знаходитеся зараз

Ви можете стати кращим провідником, розвиваючи якості, які бажаєте мати. Моліться про супровід Духа під час прийняття рішень. Моліться, щоб приділяти увагу потребам молодих жінок. Ви можете зробити багато чого для того, щоб стати кращим провідником, але я виявила, що перший крок—це завжди вірити, що ви можете.

Саванна П., 15 років, шт. Техас, США

Відвідувати храм

Коли мене щойно покликали президентом кворуму дияконів, я не знав точно, як зміцнити свою духовність. Я почав працювати над сімейною історією, зазвичай кожної неділі. Я ходив до храму кожної суботи вранці. У мене була ціль—виконувати хрищення і конфірмацію за чоловічі імена якомога частіше. Після того як я щотижня відвідував храм, я почувався трошки більш духовно, і в такий спосіб краще зміг допомагати своєму кворуму.

Джош Б., 13 років, шт. Юта, США

Діяти за натхненням

Якщо Господь дав вам покликання, це тому що є робота, яку ви можете виконати. Нам треба запитувати у Бога, як сказано у Якова 1:5. Силою Святого Духа нам буде відкрито, що нам слід робити (див. 2 Нефій 32:5). З Його допомогою ми зможемо "пізнати правду про все" (Мороній 10:5). Потім нам потрібно діяти за отриманим натхненням. У мене є глибоке переконання, що оскільки нами керує саме Господь, ми усі можемо звеличувати наші покликання.

Люсі Д., 17 років, Франція

Планувати надихаючі заходи

Регулярно проводьте збори вашого президентства і плануйте надихаючі заходи, які відповідатимуть потребам та інтересам дівчат. Якщо молода жінка вашого класу не прийде, дайте їй знати, що ви сумували за нею. Один з уривків, який мені допоміг—це Мосія 18:9.

Карен П., 16 років, Мексика

ГОСПОДЬ ВИБРАВ ВАС

"Ви покликані Богом. Господь знає вас. Він знає, кого бажає бачити на кожній посаді у Своїй Церкві. Він вибрав вас. ... Особа, яка відчула натхнення порекомендувати вас на це покликання, не зробила це з особистої симпатії до вас чи тому, що їм потрібна була людина для виконання певного завдання. Вони молилися й відчули відповідь, що саме вас слід покликати. ...

Ви покликані представляти Спасителя. Ваш голос свідчення стає Його голосом свідчення, ваші руки, що піднімають, стають Його руками".

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, "Підніміться до свого покликання", *Ліягона*, лист. 2002, с. 76.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

"Я хочу запросити моїх двоюрідних братів і сестер до Церкви, але боюся розгнівати їхніх батьків. Як мені поділитися моїм свідченням з моїми двоюрідними братами і сестрами?"

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 15 січня 2016 року на liahona.lds.org, або електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org.

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) назву колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

Старійшина
Йорг Клебінгат
Сімдесятник

Речі, які я засвоїв, будучи

МОЛОДИМ НАВЕРНЕНИМ

Коли я був у Церкві новачком, то бачив великий приклад жертви іншої молоді в моєму приході. З того часу і надалі я засвоїв багато важливих уроків.

Я приєднався до Церкви, коли мені було 17 років. З нею мене познайомили американці з військової бази в моєму рідному містечку в Німеччині. В моїй території не було німецькомовного приходу, тож я відвідував церкву разом з американцями на військовій базі в маленькій каплиці, де могли проводити служіння різні деномінації.

Однієї неділі невдовзі після мого хрищення наприкінці богослужіння, єпископ підвівся і сказав: “Чи можуть залишитися всі батьки з дітьми семінарського віку?” Він також попросив мене приєднатися до них.

Коли в каплиці залишилися лише ці сім’ї, єпископ і я, єпископ пояснив, що з наступного навчального року я можу приєднатися до їхнього класу семінарії. Однак я відвідував місцеву німецьку школу, заняття в якій починалися на годину раніше, ніж в американській школі, яку відвідувала вся молодь з військової бази. Для того, щоб я мав достатньо часу, аби вчасно добігти вниз до підніжжя пагорбу у свою школу, їм довелося б перенести заняття їхнього класу семінарії на 6 годину ранку, більше ніж на годину раніше, ніж вони збиралися до цього.

Після цього єпископ попросив усіх проголосувати, чи бажають вони принести цю жертву, щоб я міг приєднатися до класу. Тієї ж миті всі батьки і всі студенти підняли свої руки і сказали: “Так”.

ФОТОІЛЮСТРАЦІЇ ДЕВІДА СТОКЕРА

Єпископ попросив усіх проголосувати за те, щоб семінарія починалася на годину раніше, аби я міг відвідувати клас. Всі вони сказали: “Так”.

То був досить вражаючий момент для мене. Вони виклали мені урок жертвування. Ці молоді студенти особисто воліли пожертвувати своїм власним комфортом—не лише на день або на тиждень, а на весь навчальний рік—заради новонаверненого, який інакше б не міг би брати участі в семінарії.

Я все ще вдячний за їхню жертву й усвідомлюю, наскільки важливим був той один рік семінарії (вивчення Учення і Завітів) на початку мого життя в Церкві. Без семінарії я б не мав контакту з Церквою, окрім неділі. Щоденні уроки семінарії слугували чудовою підготовкою до місії. Вона багато мене навчила стосовно дисципліни і, звичайно ж, вона безмірно благословила мене знанням про євангелію і Писання. Попросіть мене розказати напам'ять всі вірші для опанування з Учення і Завітів, які я вивчав тоді, і я все ще процитую їх. Цей досвід допоміг мені наблизитися до Небесного Батька, а також допоміг мені справлятися з викликами, пов'язаними з тим, що у своєму містечку я був єдиним членом Церкви, який говорив німецькою мовою.

Спілкуйтеся з Богом

Після закінчення школи і до того, як поїхати на місію, я пройшов обов'язкову військову службу. Перебуваючи в армії, я набув звичку, якої додержуюсь і по цей день: завжди молитися.

Атмосфера в армії, звичайно ж, не завжди була дуже духовною—шафки, зображення, розмови, фільми, які дивилися люди ввечері. Але я знав, що поїду на місію. Я хотів залишатися сильним. Я не хотів здаватися. Я не хотів піддатися тиску однолітків. Тож я розвинув звичку молитися у своєму серці весь час. Ходячи від будівлі до будівлі, піднімаючись на пагорби в лісах і спускаючись з них, лежачи в окопах, беручи участь у військових навчаннях—де б я не був, я молився Небесному Батькові, коли тільки міг, проводячи хвилини, а іноді й години, у спілкуванні й розмовах з Небесним Батьком, щоб наблизитися до Нього і залишитися сильним. У більшості випадків я просто дякував.

Я все ще маю цю звичку. Коли я їду кудись у машині, або сиджу в автобусі чи десь йду, для мене стало природно вдаватися до молитви у своєму серці, або, як сказано в Писаннях, "молитися завжди" (див., наприклад, 2 Нефій 32:9). Це хороша звичка, яку слід розвинути з раннього віку.

Ми знаємо, що маємо промовляти свої молитви, але це не означає просто стати на коліна на кілька хвилин вранці і ввечері, щоб віддати належне Небесному Батькові. Молитва має перетворитися на щире, глибоке й тривале спілкування з вашим Батьком, Який, з часом, допоможе вам все більше наближатися до Нього. Розвиток цієї звички молитися допоможе вам протистояти всім спокусам у світі (див. 3 Нефій 18:15, 18). Отже, коли ви направляєтеся з пункту А в пункт Б, або коли б у вас не виникала вільна хвилина, спробуйте менше часу витрачати на те, щоб слухати музику або писати текстові повідомлення, і трохи більше часу на те, щоб помолитися у своєму серці.

Завжди застосовуйте Спокуту Ісуса Христа

Коли ви продовжуватимете молитися і вивчати євангелію, ви дізнаєтеся, що Спокута Ісуса Христа доступна вам кожну годину кожного дня, аби допомагати вам "утримувати прощення ваших гріхів" (див. Мосія 4:11–12). Ви можете звернутися до Небесного Батька, щоб отримати доступ до цієї сили, і буквально очиститися у будь-який час, не тільки в неділю, не тільки тоді, коли ви йдете до єпископа, щоб зізнатися у чомусь серйозному.

Господь прагне, щоб ви щоденно наближалися до Спокути Ісуса Христа, щоб ви могли стати чистими й

гідними, відчувати Дух й увесь час отримувати скерування, а не постійно падати й підніматися. Щоденно покладаючись на Спокуту, ви можете мати це благословення, попри ті помилки, яких ви могли припускатися у минулому. Багато молодих людей відчувають, що покаяння складається лише з того, щоб відвідати єпископа і розповісти йому про серйозні гріхи. Але покаяння—це щось більше. Воно означає докладати смиренні, постійні, молитовні, щоденні зусилля у (1) вивченні Писань, особливо тих, які навчають про Спокуту Христа, а потім (2) у засвоєнні того, як насправді застосовувати її у своєму житті кожної миті кожного дня. Саме для цього вона й існує. Нехай Небесний Батько кожного дня знає, що саме цього ви прагнете—бути кращими сьогодні, ніж ви були вчора.

Не дозволяйте супротивнику віддаляти вас від Небесного Батька на будь-яку відстань, змушуючи вас відчувати, що ви не досить хороші, що усі інші люди кращі, ніж ви—ніби Спокута Спасителя і Його любов та схвалення майорять перед вами, але залишаються недосяжними. Це просто неправда. Небесний Батько любить вас такими, якими ви є зараз, але, звичайно ж, ви *завжди* маєте вдосконалюватися і прагнути виконувати заповіді і застосовувати Спокуту щодня, *постійно*. Як сказав апостол Павло: "Випробовуйте самих себе" (2 Коринтянам 13:5). Але коли ви дізнаєтеся про Спокуту і те, як наближатися до неї, ви пізнаєте, що можете відчувати любов Господа попри свої недоліки.

Зрозумійте, ким ви є, і зрозумійте, Ким є Христос, і що Він зробив для вас. Тоді поєднайте ці дві речі разом, щоб ви могли бути чистими завжди і мали впевненість у собі, в Небесному Батькові і в Спасителі. Тоді, як наслідок, ви матимете хороше почуття самоповаги і впевненості у собі.

Врешті-решт, це ті речі, які я почав засвоювати ще молодим наверненим, і вони дуже благословили моє життя. Коли ви жертвуєте, навчаєтеся і прагнете підтримувати тісний зв'язок з Небесним Батьком, Він також благословить вас. Ніколи не здавайтеся! ■

Спокута Ісуса Христа доступна вам кожну годину кожного дня.

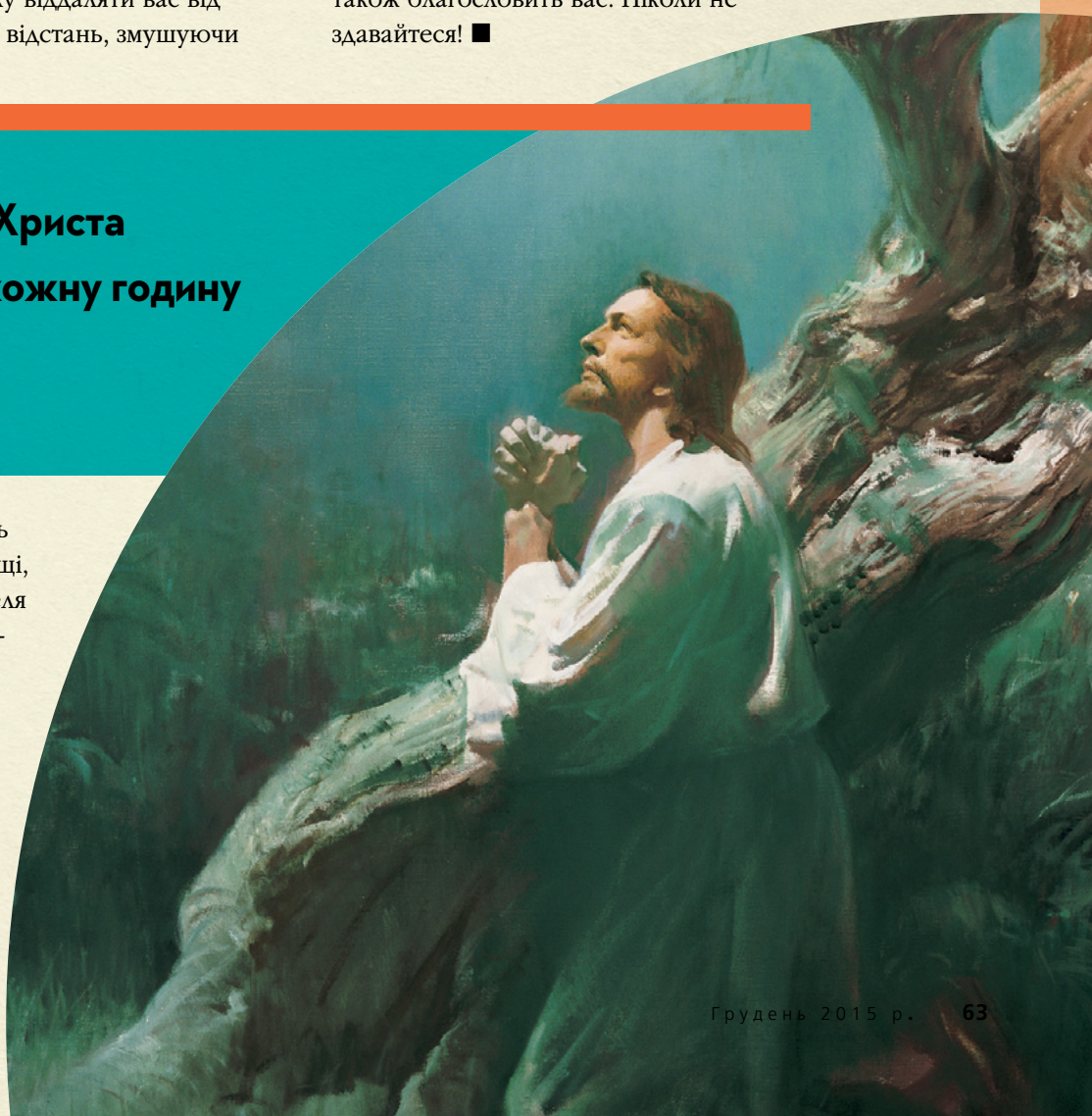

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ХРИСТОС У ГЕФСИМАНІЇ*, ХУДОЖНИК ГАРРІ АНДЕРСОН

Програма Особистий розвиток і моє СІМЕЙНЕ ДЕРЕВО

Ми з братом єдині члени нашої сім'ї, які належать до Церкви. Принаймні так я думала до того, як почала вести сімейно-історичну роботу.

Раїса Маркондес

Я завжди відкладала на потім свої генеалогічні дослідження. Але бажання служити на місії підштовхнуло мене до того, щоб поставити цілі підготуватися і стати кращою місіонеркою. За підтримки натхненного єпископа я вирішила почати роботу над програмою Особистий розвиток. Аби досягнути певних цілей і здійснити проекти з виконання добрих справ, необхідно було долучитися до генеалогічної роботи. Тож я взялася за цю справу.

Я знаю, що Дух мене скеровував, бо одного вечора, лише після трьох годин роботи, сталося щось дивовижне.

Як тільки я почала, то згадала, що мій прапрадідусь був губернатором штату Амасонас у Бразилії. Тож я надрукувала його прізвище в он-лайн пошуковику і на свій подив побачила сторінку у Вікіпедії, присвячену моєму прапрадідусю і прапрабабусі! Я відразу ж впізнала у них таланти і дари, які мала й сама, і мене почали сповнювати почуття. Але все ще залишалося багато того, про що треба було дізнатися.

Проглядаючи посилання на сторінці, я помітила, що на одному з них було написано "сімейне дерево". Я клацнула по ньому і знайшла ті гілки своєї сім'ї, про існування яких і не здогадувалася. Що найбільше привернуло мою увагу— так це ім'я моєї двоюрідної бабусі Росаліни Мейрелес, яка вочевидь жила в Юті.

Я була здивована. Я думала, що лише ми з братом були членами Церкви. Чи могли бути в нашій сім'ї й інші члени Церкви? Коли я клацнула на її імені, то побачила посилання на сторінку у Facebook, тож я їй написала. Через два дні я отримала повідомлення від неї, яке підтверджувало, що ми були родичками і що вона також була членом Церкви.

Я відчула безмежну вдячність Небесному Батькові за те, що Він дав мені відчути таку велику радість, яку я мала у ту мить.

Я продовжувала шукати своїх померлих предків, а Небесний Батько благословив мене великою кількістю імен родичів, які я могла понести до храму. Але Він також допоміг мені знайти живих членів сім'ї, які є вірними у відновленій євангелії Ісуса Христа. І я завдячую всім цим програмі Особистий розвиток, сімейно-історичній роботі та моєму бажанню служити на місії. ■

Автор живе в Манаусі, Бразилія.

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЖИМА МЕДСЕНА

Старійшина Маркус Б. Неш
Сімдесятник

Писання для Спенсера

“Коли Святе Письмо читаю, моя душа співа. Дух свідчення несе це свідчення просте” (Збірник дитячих пісень, *с. 66*).

Коли ми з дружиною щойно одружилися, Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985) заохотив членів Церкви читати Писання щодня зі своїми сім’ями. Ми хотіли слідувати за пророком, тому вирішили, що робитимемо це разом, як подружжя, а потім з нашими майбутніми дітьми.

Кілька років потому в нашій сім’ї вже було п’ятеро дітей, включаючи нашого найменшого—Спенсера.

Якось, коли Спенсеру було шість років, ми з дружиною поїхали лише на кілька днів і залишили дітей на няньку. Повернувшись додому, я сів зі Спенсером і спитав його, як йшли справи вдома, коли нас не було.

Він сказав мені, що йому погано спалося. Коли я спитав його, чому йому не спалося, він подумав про це і сказав, що не знає.

Пізніше того вечора наша сім’я, дотримуючись нашого вечірнього розкладу, почала разом читати Книгу Мормона.

Зненацька Спенсер вигукнув: “Ось воно що!” Я спитав, що він має на увазі. “Ось чому я не міг добре спати вночі”.

“Чому ти не міг спати?”,—спитав я.

“Ми не читали Писань вечорами, коли вас не було, а мені подобаються почуття, які викликають у мене Писання”.

Спенсер засвоїв, що щоденне читання Писань, приносить нам утіху, мир і скерування Святого Духа.

Ми можемо навчитися любити Писання, коли читаємо їх щодня. Коли ми робитимемо це, нас буде скеровувати Святий Дух і зміцнювати наш Небесний Батько. ■

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЕНІ ДЖОНСА

Урок від мого батька

Старійшина
Девід А. Беднар
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

Завдяки своєму батькові я засвоїв великий урок про владу і силу священства.

Я виріс у домівці, де була вірна мати і прекрасний батько. Мій батько не був членом нашої Церкви, але приходив на церковні збори зі своєю сім'єю. Він був тренером з софтболу нашої приходської команди і допомагав у проведенні скаутських заходів.

Коли я був хлопчиком, то щотижня часто запитував мого тата, коли він охриститься. Щоразу батько відповідав: "Девіде, я приєднаюся до Церкви, коли знатиму, що це правильно".

Одного разу в неділю я запитав свого батька, коли він охриститься. Він просто усміхнувся і поставив мені запитання. "Девіде, у вашій церкві навчають, що священство було взято з землі в давні часи і було відновлено небесними посланцями. Якщо у твоїй церкві дійно є відновлене священство Бога, тоді чому так багато чоловіків у твоїй церкві так само нехтують своїми релігійними обов'язками, як і чоловіки в моїй церкві?"

Я не знав, що сказати. Мені було нічого відповісти татові.

Я знав, що чоловік, який має священство, *повинен* діяти не так, як інші чоловіки. Носії священства повинні не лише отримувати владу священства, але також бути вірними і гідними застосовувати силу Бога.

Я вирішив, що ніколи не буду поганим прикладом для свого батька. Мені просто хотілося бути гарним хлопцем. Господу потрібно, щоб усі ми, як носії Його священства, були відданими, доброчесними і гарними хлопцями в усі часи і в усіх місцях.

Багато років потому мій батько *охристився*. У мене була нагода дарувати йому Ааронове і Мелхиседекове священства. Однією з найкращих подій у моєму житті було спостерігати за тим, як мій тато отримав владу і силу священства. ■

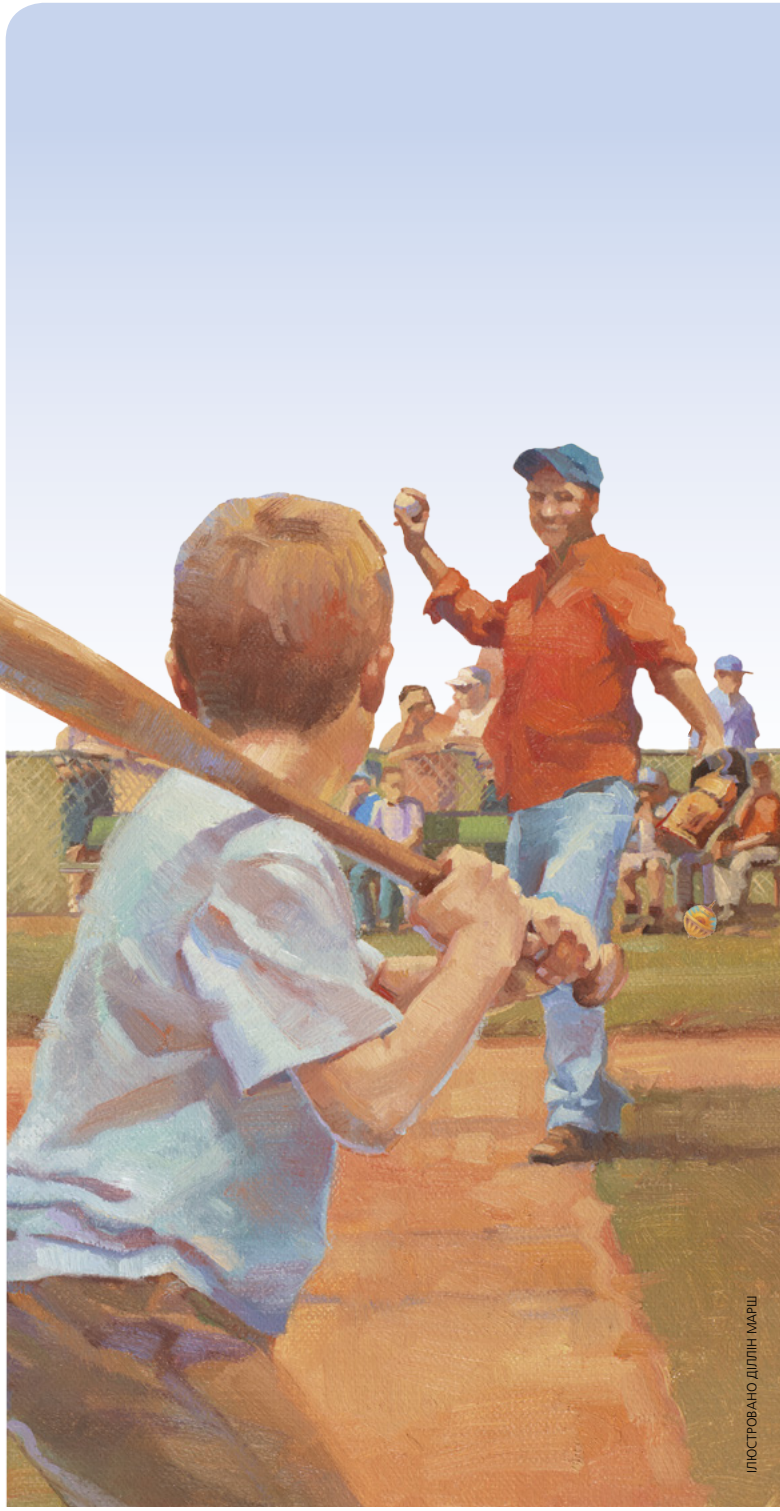

ІЛЮСТРОВАНО ДІЛЛІН МАРШ

Книга Мормона, дар від Небесного Батька
Джозеф Сміт—Історія 1:29–35, 42–54, 59–60

Джозеф Сміт

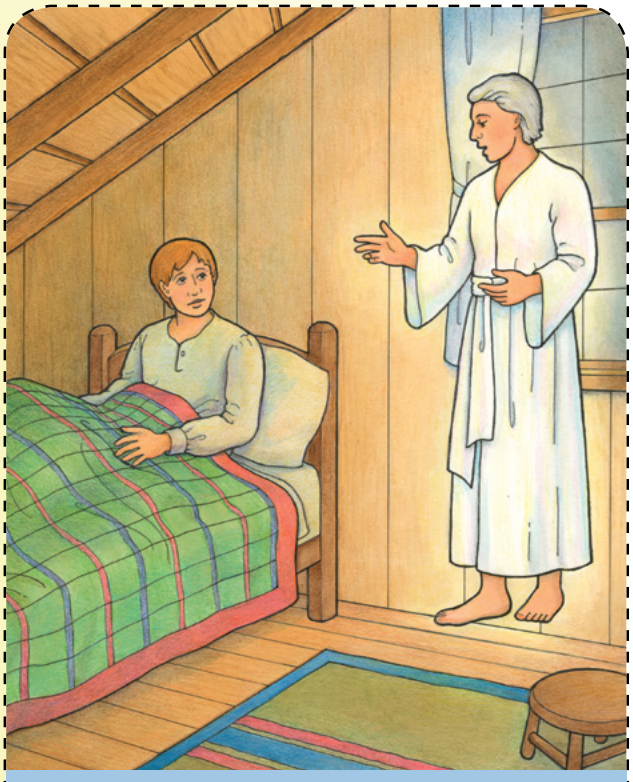

Ангел Мороній

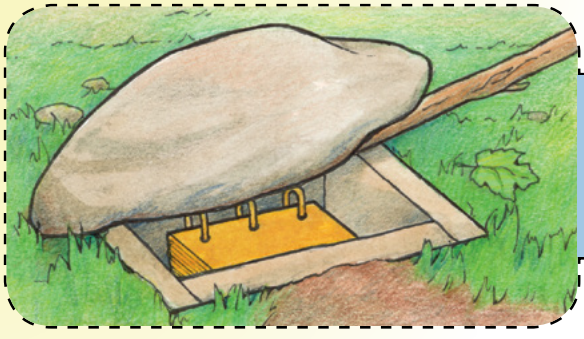

ІЛЮСТРАЦІЇ БЕТ УІТТЕКЕР

Вирізте ці фігурки персонажів з Писань і приклейте їх до картону, цупкого паперу, маленьких паперових пакетиків або паличок для рукоділля. Зберігайте їх у конверті чи мішечку разом з етикеткою, на якій вказано посилання з Писань.

Святвечір з Кордобами

У нас з Мерісіело було лише по-одному подарунку. Як ми могли ще й ділитися з іншими?

Хонні Салія Кабел Лосно
Ґрунтується на справжніх подіях

“Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, —те Мені ви вчинили” (Матвій 25:40).

На Святвечір під нашою маленькою ялинкою було лише два подарунки. Один призначався моїй дворічній сестрі, Мерісіело, а один—для мене. Мама сказала, що з грішми було туго, тому то було все, що ми могли отримати.

Того вечора мама прочитала історію з *Ліягони* про Різдво без будь-яких подарунків. Коли вона читала її, я відчувала радість і спокій. Можливо лише один подарунок—це не так вже й погано. Тоді мама сказала: “Замість того, щоб грати в ігри, чим ми зазвичай займаємося на Святвечір, що як ми принесемо подарунки якійсь сім’ї з приходу?”

“Але що ми можемо дати їм?”—запитала я.

“Що ж, дечим ми можемо поділитися”.

Я кинула оком на наші два подарунки, а потім на зображення Ісуса на стіні. “Думаю, що Ісус би поділився тим, що мав”.

Ми помолилися про те, яку сім’ю відвідати. Багато зі знайомих нам сімей були досить бідними того року. Після молитви ми відчули, що маємо відвідати сім’ю Кордоба. У них було троє дітей і їхній татусь втратив свою роботу.

Ми пішли до магазину і купили *панетон* (святковий хліб), печену курку і три маленькі подарунки. Ми відчували радість, вибираючи їх. Мама витратила всі гроші, які були у неї, близько 30 перуанських *солів* (приблизно 10 американських доларів).

Після цього ми поїхали до Кордобів. Підходячи до їхніх дверей, я тримала Мерісіелу за руку.

Сестра Кордоба побачила нас і вийшла, щоб обійняти. “Який чудовий сюрприз! Заходьте! Сідайте”,—сказала вона. Коли ми заходили в дім, вона потиснула мамину руку і погладила моє плече. “Роландо і дівчата будуть дуже раді вас бачити”,—сказала вона мені.

Підлога в домівці була земляною. Електрики не було, лише свічки. Мені було трохи шкода сім’ю Кордоба. Мені хотілося допомогти їм ще чимось. Однак мама, здавалося, не помічала, ні землі, ні свічок. Їй просто було радісно бути тут з сестрою Кордоба.

“Ми прийшли побажати вам *щасливого Різдва*!”,—сказала мама. “Ми раді, що ви наші друзі”. Вона дала їжу і подарунки сестрі Кордобі, яка широко посміхнулася і подякувала.

Роландо, Меделін і Ракель квапливо вийшли з іншої кімнати, щоб привітатися. Мерісіела визирнула з-за моєї ноги і посміхнулася. Вона засміялася, коли Роландо зробив смішне обличчя для неї. Невдовзі всі розмовляли, жартували і сміялися.

“Це краще, ніж грати в ігри самим”,—подумала я. Я була рада, що ми прийшли. Не мало значення те, що у нас було небагато чим поділитися. І не мало значення те, що підлога була земляною. Різдво не вимірювалося тим, що ми мали. Вся суть була у тому, що ми були разом.

Коли ми вже збиралися йти, сестра Кордоба знову обняла нас. “Дуже вам дякую”,—сказала вона. Її голос тремтів і я бачила сльози в її очах. Я стала навшпиньки і поцілувала сестру Кордоба у щоку.

“Feliz Navidad (Щасливого Різдва)”,—сказала я. ■

Автор живе в Перу.

ІЛЮСТРАЦІЇ КРЕЙГА СТЕППЛ.

Головоломка “Відновлення”

Що означає слово Відновлення*?*

Хейді Поелмен
Ґрунтується на справжніх подіях

“Бо Я дарував тобі ключі і владу священства, через що Я відновлюю все і відкриваю тобі все в належний час” (УЗ 132:45).

По дорозі з церкви додому Анна згадала про маленький клаптик паперу, який вона отримала від учительки. “Мамо, а знаєш що? Мені треба підготувати виступ в Початковому товаристві на наступну неділю”.

“Чудово!—сказала мама.— А на яку тему?”

“Мені треба говорити про Відновлення. Але я не дуже знаю, що це таке”.

“*Відновлення* означає те, що Бог повернув, або відновив, усе, що Він хоче бачити у Своїй Церкві,—сказала мама.— Через пророка Джозефа Сміта Він повернув храми, священство, хрищення і дар Святого Духа. Без Відновлення у нас не було б Церкви!”

Анна кивнула. “Думаю, що це зрозуміло. Але я не знаю, чи зможу пояснити це так само, як і ти”.

“Послухай, у мене є ідея,— сказала мама, коли вони прийшли додому.— Ходімо зі мною”.

Анна пішла за мамою у вітальню. Учора ввечері вони почали складати головоломку і клаптики ще були розсипані по всьому столику.

“Уяви собі, що євангелія—це складена головоломка”. Мама узяла один клаптик. “Багато клаптиків зображення були на землі в різні часи. Але після того як Ісус та апостоли померли, багато євангельських істин були втрачені або змінені. Ті клаптики істини треба було повернути”.

“А що ж сталося потім?” Анна перемішала декілька з розсипаних клаптиків.

“Через багато років по тому Бог покликав сільського хлопчика, щоб повернути ті клаптики і скласти їх разом, як це було за часів Ісуса на землі. Як ти думаєш, хто то був?”

“Джозеф Сміт!— сказала Анна, усміхаючись.— Здається, що я починаю розуміти”. Вони з мамою продовжили розмову про Джозефа Сміта і про різні клаптики євангелії, які Бог повернув на місце з його допомогою.

До кінця тижня Анна писала свій виступ і тренувалася його виголошувати. В молитві до Небесного Батька вона просила дати їй сміливості поділитися своїм посланням у Початковому товаристві.

У неділю, коли настав час для виступу, Анна підвелася, глибоко вдихнула і поставила головоломку на дошку, аби всі могли бачити. Усі клаптики головоломки були зібрані.

“Дуже давно багато важливих клаптиків євангельської

ІЛЮСТРАЦІЇ БРАЙЯНА БНА

ПРОРОК ВІДНОВЛЕННЯ

"Джозеф Сміт … був знаряддям в руках Божих у явленні Священного Писання, втраченого вчення і відновлення священства".

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Джозеф Сміт", *Ліягона*, лист. 2014, с. 28.

головоломки були на землі. Коли Ісус і Його апостоли померли, деякі клаптики загубилися". Анна забрала кілька клаптиків головоломки і відклала їх. "Потім Небесний Батько та Ісус покликали Джозефа Сміта пророком, щоб повернути відсутні клаптики євангелії. Це називається Відновлення". Вона взяла клаптик головоломки, щоб показати його Початковому товариству. На звороті було написано "Влада священства".

Потім Анна показала решту клаптиків. Вона читала напис на звороті кожного клаптика, перш ніж покласти його на відповідне місце в головоломці. "Сучасний пророк … дванадцять апостолів … храмова робота для створення вічних сімей … хрищення зануренням … рукопокладання для надання дару Святого Духа".

Анна підняла складену головоломку. "Тепер ми маємо всі клаптики євангелії. Це означає, що ми можемо бачити велику картину того, як ми можемо бути щасливими і одного дня жити знову з Небесним Батьком. Я вдячна за Відновлення. В ім'я Ісуса Христа, амінь". ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Давайте разом цього року більше дізнаємося про Новий Завіт!

Ісус Христос прийде знову!

Ерін Сандерсон

На Різдво люди по всьому світу святкують народження нашого Спасителя, Ісуса Христа. Одного дня ми будемо святкувати ще один радісний день—Друге пришестя, коли Ісус повернеться на землю! Пророки навчали про те, що станеться, перш ніж Ісус прийде знову. Серед іншого—Його євангелію буде проповідувано в усьому світі.

Наявність віри в Небесного Батька та Ісуса Христа допомагає нам відчувати мир, навіть якщо те, що відбувається в світі, здається страшним.

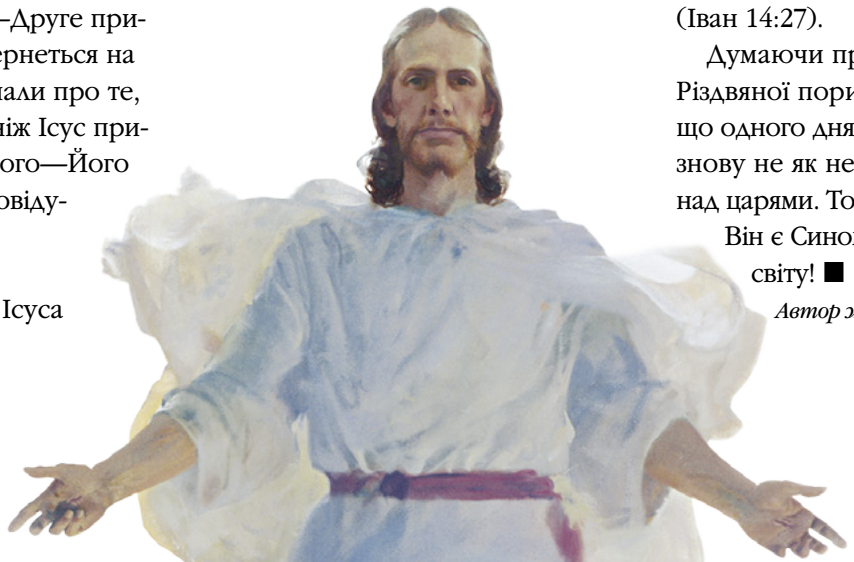

Ісус сказав: "Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається" (Іван 14:27).

Думаючи про Ісуса цієї Різдвяної пори, пам'ятайте, що одного дня Він повернеться знову не як немовля, а як Цар над царями. Тоді кожен пізнає, що Він є Сином Бога і Спасителем світу! ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ДІЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ

Коли Ісус повернеться, Він правитиме на землі 1000 років. Цей час називатиметься Тисячоліттям. Під час Тисячоліття люди будуть настільки праведні, що Сатана не зможе їх спокушати. Не буде смутку, а люди, які пішли за Христом, відчуватимуть мир і щастя.

СІМЕЙНА РОЗМОВА

Скарб—це щось особливе, що має дуже велику цінність. ПрочитайтеДжозеф Сміт—Матвій 1:36–37. Поговоріть про те, що "зберігаючи, як скарб", слова Христа, ми зможемо підготуватися до Його Другого пришестя. Де ми знаходимо Його слова?

Пісня: "Коли Він прийде знов", (*Збірник дитячих пісень,* с. 46).

Писання: Іван 14:27

Відео: зайдіть на Biblevideos.org, щоб подивитися "Glad Tidings of Great Joy: The Birth of Jesus Christ".

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ДРУГЕ ПРИШЕСТЯ*, ХУДОЖНИК ГАРРІ АНДЕРСЕН; ІЛЮСТРАЦІЇ ПОЛА МЕННА

Я МОЖУ БУТИ ГОТОВИМ

Зробіть книжечку, що нагадуватиме вам про способи того, як зараз готуватися до того часу, коли Ісус знову прийде.

Виріжте і складіть картки. Протягніть нитку через дві дірочки і зав'яжіть її.

ПІДКАЗКИ З ПИСАНЬ

Ось три способи того, як розуміти Писання краще:

1. Перед читанням Писань моліться до Небесного Батька і просіть допомогти зрозуміти їх.
2. Приділіть час розміркуванням над прочитаним.
3. Розкажіть комусь про те, що ви дізналися і відчули, та напишіть про це у щоденнику.

Я можу бути готовим, коли Ісус знову прийде

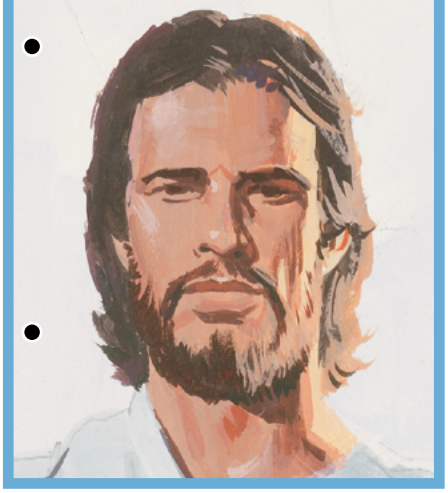

Я можу щодня молитися.

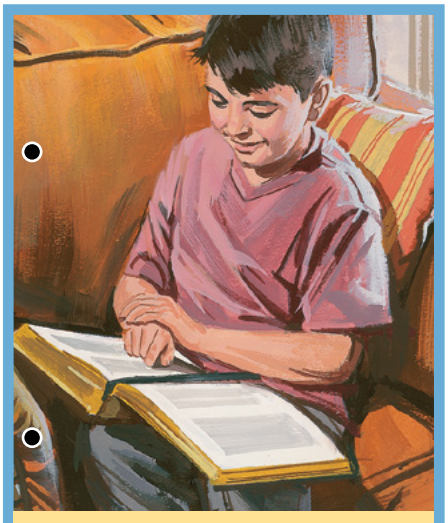

Я можу читати Писання.

Я можу дотримуватися завітів хрищення.

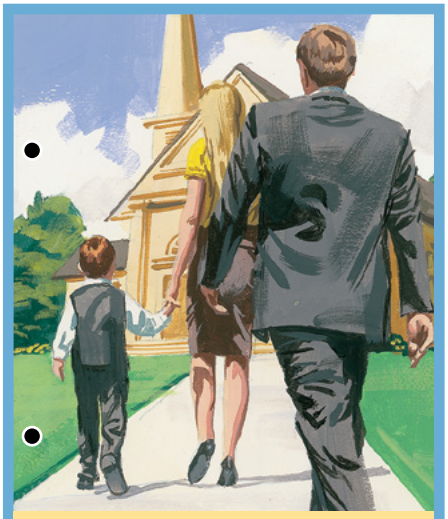

Я можу виконувати заповіді.

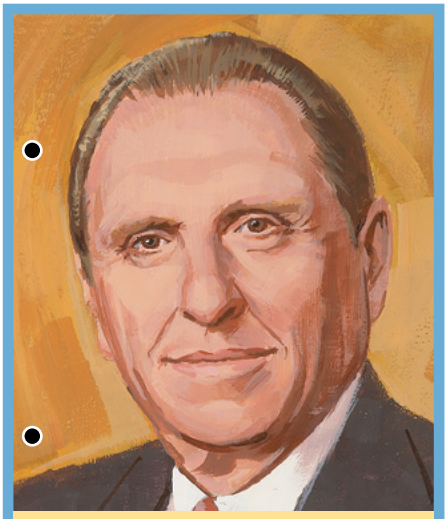

Я можу іти за пророком.

Різдвяна історія

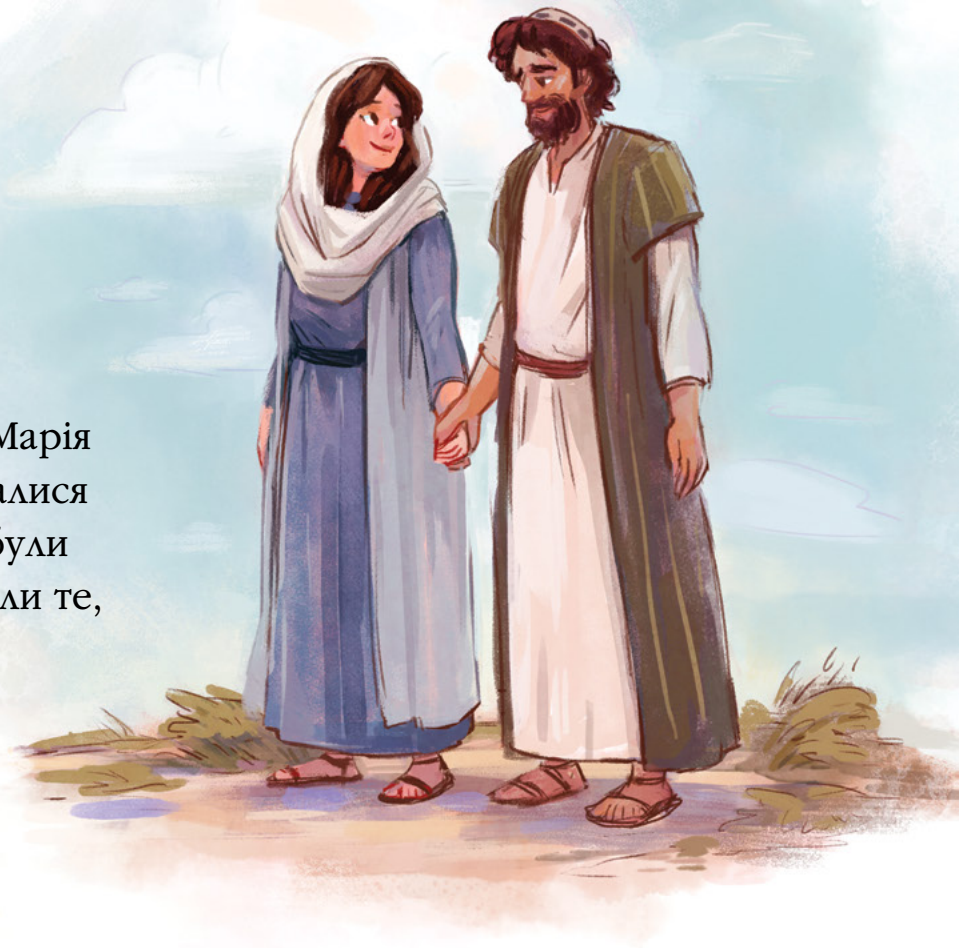

Давним-давно жінка на ім'я Марія і чоловік на ім'я Йосип збиралися одружитися. Марія і Йосип були хорошими людьми, які робили те, чого хотів від них Бог.

Одного дня Марії явився ангел і сказав їй, що у неї народиться немовля! Ангел сказав, що вона має назвати немовлятко Ісусом. Ця дитина буде Сином Бога, Спасителем.

ІЛЮСТРАЦІЇ СІМІНІ БЛОКЕР

Марія та Йосип мали вирушити в містечко під назвою Віфлеєм, щоб сплатити податки.

Містечко було переповненим. Тож Марія і Йосип провели ніч у місці, де тримали тварин. Тієї ночі народилося немовля Ісус!

У небі з’явилася
нова зірка.

У полях неподалік за вівцями
наглядали пастухи. Прийшли
ангели і сказали пастухам, що
народився Спаситель. Пастухи
пішли, щоб знайти дитятко
Ісуса і поклонитися Йому.

У далекому краї мудреці побачили нову зірку. Вони знали, що то був знак, що народився Спаситель. Вони йшли за зіркою, доки не знайшли Ісуса. Вони дали Йому подарунки і поклонилися Йому.

Коли мудреці відбули, Йосипу явився ангел. Ангел сказав, що поганий цар хотів зашкодити Ісусові. Ангел сказав, що їхня сім'я має переселитися до Єгипту, щоб убезпечити себе.

Йосип, Марія та Ісус жили в Єгипті до того часу, поки не стало безпечним повернутися в Ізраїль. Ісус виріс у містечку, яке називалося Назарет. Він навчився бути послужливим, добрим і слухняним. Він навчився всьому, що Йому було потрібно, щоб бути нашим Спасителем. Він завжди дотримувався Божого плану щодо Нього.

У Різдво ми святкуємо народження Ісуса Христа. Вкажіть на зображення цих людей, які були частиною різдвяної історії.

Ми можемо бути подібними до **Марії та Йосипа**, виконуючи те, чого хоче від нас Бог.

Ми можемо бути подібними до **пастухів** і **волхвів**, ідучи за Ісусом Христом.

Ми можемо бути подібними до **ангелів**, розповідаючи іншим справжню історію Різдва.

І ми можемо бути подібними до **Ісуса**, наслідуючи Його приклад! ■

З ПИСАНЬ

Ви можете прочитати різдвяну історію в Матвій 1:18–25; 2; Лука 1:26–38; 2:1–20.

Президент Говард В. Хантер (1907–1995)

Чотирнадцятий Президент Церкви

СПРАВЖНЄ РІЗДВО

Справжнє Різдво святкує той, хто прийняв Христа у своє життя.

У короткому листі до Галатів Павло виказав серйозне занепокоєння щодо їхньої очевидної зневіри та зречення ними його вчень стосовно Христа. Він писав їм: "То добре,—пильнувати про добре постійно, а не тільки тоді, як приходжу до вас. Дітки мої,—я знову для вас терплю муки породу, поки образ Христа не відіб'ється в вас!" (Галатам 4:18–19). Іншими словами, Павло описав себе як того, хто страждає від болю і страху, поки Христос не "відіб'ється" в них. Це інший спосіб сказати "у Христі", як це часто вживав Павло у своїх посланнях.

Христос дійсно може народитися в житті людей, і коли таке насправді відбувається, людина стає "у Христі"—Христос "відбився" в ній. Це означає, що ми приймаємо Христа у своє серце і робимо Його активним учасником нашого життя. Він не просто загальна істина або історичний факт—Спаситель людей є скрізь і в усі часи. Коли ми прагнемо бути схожими на Христа, Він відбивається в нас. Якщо ми відчинимо двері, Він увійде. Якщо нам потрібна Його порада, Він дасть її. Щоб Христос "відбився" в нас, ми повинні вірити в Нього і Його Спокуту. Така віра в Христа і виконання Його заповідей не обмежують нас. Завдяки ним людина стає вільною. Цей Князь миру чекає, щоб дати нам душевного спокою, що може зробити кожного з нас провідником цього миру.

Справжнє Різдво святкує той, хто прийняв Христа у своє життя як рушійну, динамічну, живильну силу.

Розмірковуючи про Різдвяну пору, Джеймс Уаллінгфорд написав такі рядки:

Різдво—це не день і не пора,
а стан серця і розуму.
Якщо ми любимо ближніх,
як себе;
якщо з нашими скарбами ми
бідні духом, і в скруті ми
багаті на милість;
якщо любов не шукає тільки
свого, але довготерпить
і милосердствує;
якщо, коли наш брат просить
хлібину, а ми даємо натомість себе, якщо кожен
світанок—це можливість,
а захід сонця—досягнення,
яким би воно не було малим,
тоді кожен день є Христовим
днем, і Різдво завжди поряд.
(In Charles L. Wallis, ed., Words of Life *[1966], 33)* …

Якщо ви бажаєте знайти справжній дух Різдва і відчути його смак, дозвольте дещо запропонувати вам. У метушні святкування цього Різдва знайдіть час, щоб повернути своє серце до Бога. Можливо, в тиху годину, в тихому місці, ви—самі або з близькими—на колінах піднесете подяку за все хороше, що дано вам, і попросите, щоби Його Дух міг перебувати в вас, якщо ви будете щиро прагнути служити Йому і виконувати Його заповіді. Він візьме вас за руку і виконає Свої обіцяння. ■

Зі статті "Справжнє Різдво" Ліягона, *груд. 2005, сс. 12–15.*

НАТХНЕННІ ДУМКИ

Члени Церкви в Наталі, Бразилія.

Що ми можемо робити, аби Суботній день став приємністю?

"Суботній день дає чудову нагоду для зміцнення сімейних уз. … Ми робимо Суботу приємністю, коли навчаємо євангелії наших дітей. … Окрім часу, проведеного сім'єю, ви можете відчути справжню приємність Суботи завдяки сімейно-історичній роботі. … Зробіть Суботу приємністю, виконуючи служіння іншим, особливо тим, хто недобре себе почуває або тим, хто самотній чи в нужді".

Президент Рассел М. Нельсон, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Субота є приємністю", *Ліягона,* трав. 2015, сс. 130, 131.

Також читайте у цьому номері

ДЛЯ ДОРОСЛОЇ МОЛОДІ

Моє **передчасне** повернення додому з місії

Коли я повернулася додому, у мене були проблеми з моїм свідченням. Та зрештою я пообіцяла Небесному Батькові, що залишуся вірною, навіть якщо не отримаю відповідей.

с. 44

ДЛЯ МОЛОДІ

с. 60

Речі, які **я засвоїв**, будучи молодим наверненим

Уявіть собі, що ви приєдналися до Церкви у 17 років і є єдиним членом Церкви у вашому місті, який розмовляє вашою мовою. Прочитайте, що засвоїв старійшина Клебінгат у цій ситуації!

ДЛЯ ДІТЕЙ

Різдвяна історія

Насолоджуйтеся проілюстрованою історією про народження немовляти Ісуса на шести сторінках!

с. 74

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

UKRAINIAN
4 021257 21929